

100 BEWIJZEN —DAT DE— ISRAËLIETEN BLANK WAREN

RUTHVIDS
Truthvids.net

Vertaald en bewerkt door:

Israelwaarheid.com

Voorwoord

Dit boek is vertaald en bewerkt. Het oorspronkelijke werk is bijzonder zorgvuldig samengesteld en bevat een indrukwekkende verzameling feiten en bewijzen. Toch kwamen we tijdens het vertalen enkele uitspraken tegen die niet geheel in overeenstemming zijn met wat de Bijbel ons leert. Waarschijnlijk komt dit doordat de oorspronkelijke schrijver bepaalde inzichten nog niet had — iets wat we vaker tegenkomen. Wij willen daarom geen oordeel vellen over zijn persoon. Integendeel, hij heeft bewonderenswaardig werk geleverd en we zijn hem daar dankbaar voor.

We hebben de inhoud van het boek zo veel mogelijk onaangetast gelaten. Alleen waar het écht nodig was, hebben we correcties aangebracht, met name rondom thema's als de duivel/satan, engelen, reuzen, de zaadlijndoctrine, zogenoemde “heilige namen” en het begrip visioen. Op deze punten merkten we invloeden van gangbare kerkelijke opvattingen die wij vanuit de Schrift anders begrijpen. Nogmaals: dit is geen kritiek op de schrijver zelf, maar een poging tot opbouw — precies zoals de Bijbel ons leert: elkaar ondersteunen en aanscherpen in waarheid.

Dit boek laat helder en gedetailleerd zien wie wij, het blanke volk, werkelijk zijn — en waar onze oorsprong ligt. De auteur deelt ook regelmatig inhoud via zijn YouTube-kanaal, wat zeker het bekijken waard is. De link naar zijn website vind je op de afbeelding op de voorgaande pagina.

Ons doel met deze vertaling is om de mensen in Nederland en Vlaanderen wakker te schudden voor hun ware identiteit. Want velen uit ons volk hebben geen flauw benul van hun oorsprong. In dit boek wordt de sluier opgelicht en worden de historische wortels van ons volk als Israëlieten onthuld. Wij hopen dat dit boek tot zegen mag zijn voor eenieder die worstelt met vragen over wie wij zijn en wat onze bestemming is.

Inleiding

Welkom bij 100 bewijzen dat de Israëlieten blank waren! Hieronder volgt een lijst met 100 bewijzen in de vorm van korte essays die aantonen dat de oude Israëlieten blank waren. Het is mijn oprechte hoop en gebed dat ons volk tot het besef van deze grote waarheid zal komen. De waarheid dat niet alleen de Israëlieten blank waren, maar dat wij, het Europese volk, de enige echte en ware afstammelingen zijn van Abraham, Isaak, Jakob en de twaalf stammen van Israël. De Bijbel gaat van begin tot eind over de geschiedenis van ons ras, net als alle vele profetieën. Loof God, heil Christus, alle glorie aan Hem.

De historische én religieuze werkelijkheid van ons volk wordt vandaag de dag hevig bestreden door vijandige krachten. Deze tegenstanders - vaak werkzaam in ideologie, onderwijs en machtsstructuren - hebben er belang bij om de Europese volken te verzwakken en uiteindelijk uit te roeien. Dit gebeurt niet met open oorlog, maar met leugen, herschrijving van de geschiedenis, en het breken van onze geestelijke identiteit.

De ware Israëlieten - onze voorouders - waren niet zoals zij tegenwoordig vaak in beeld worden gebracht. Zij waren blank, zoals de hedendaagse Europese volkeren. Ook Jezus Christus, onze Heer en Redder, kwam lichamelijk voort uit de stam Juda, en was als zodanig een Israëliet in volmaakte zin - en ook Hij was blank, zoals Zijn volk.

Deze waarheid wordt onderdrukt en bespot door hen die een andere agenda dienen. Maar het is noodzakelijk dat wij ons deze afkomst herinneren, omdat het ons verbindt met de Schrift, met Gods beloften, en met ons roeping als volk dat Zijn wet moet bewaren en uitdragen. Het besef dat wij Europeanen het volk van de Bijbel zijn, het uitverkoren volk, is de ultieme waarheid en de 'rode pil'. Er is geen grotere waarheid in deze wereld dan te begrijpen wie we zijn en wat onze relatie met God is, en daarom wordt deze waarheid meer dan wat ook verborgen gehouden. De realiteit is dat wanneer we in de Bijbel over de Israëlieten lezen, we in wezen over onze eigen voorouders lezen.

Deze 100 bewijzen baseren hun argumenten op de Schrift, zowel het Oude als het Nieuwe Testament, in combinatie met oude en moderne geschiedenis en diepgaande taalstudies. Elke echte studie van de Bijbel moet al deze elementen bevatten. Dit materiaal is op een inleidende manier geordend, waarbij elk bewijs voortbouwt op de voorgaande bewijzen. Het is dan ook bedoeld voor nieuwkomers in de christelijke identiteit, voor mensen die oprecht op zoek zijn naar de waarheid, en om te delen met ontvankelijke vrienden en familie als een mogelijke toegangspoort tot de waarheid over wie we zijn. We nodigen u uit om het bewijs dat we presenteren goed te bekijken en niets op geloof te accepteren.

Het was een enorme inspanning om deze lijst samen te stellen en we prijzen God dat Hij ons dit heeft toegestaan en ons daarbij heeft geholpen. Een speciale dank voor alle steun van mijn vrienden en ook de YouTube- en Bitchute-kijkers die reacties hebben geplaatst en mij hebben aangemoedigd om door te gaan. We hebben samen gewerkt, zoals het Israëliische mannen en vrouwen betaamt, aan het opbouwen van het koninkrijk en het lichaam van Christus hier op aarde. Uw hulp wordt zeer gewaardeerd. Hartelijk dank.?

1) De oorsprong en migraties van het Europese volk

Alle blanke mensen over de hele wereld komen uit Europa. We zijn één familie met een gemeenschappelijke oorsprong.

Wij Europeanen zijn overal. Natuurlijk wonen we vooral in Europa, op de Britse eilanden, in Noord-Amerika, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika, Rusland en andere blanke landen die we hebben gesticht en waar we thuishoren (en waar alle mensen uit de derde wereld naartoe willen verhuizen). Op elk continent en in elke uithoek van de wereld vind je afstammelingen van blanke Europeanen. Waar we ook zijn gekomen, we hebben bloeiende christelijke beschavingen opgebouwd op basis van Gods wetten in plaats van de wet van de jungle. Niet-blanken zijn hier nooit in staat geweest om dit op eigen kracht te bereiken. Zelfs

als blanken een christelijke beschaving voor hen opbouwen, kunnen ze deze niet in stand houden (het ongelukkige Zuid-Afrika is slechts één voorbeeld).

Wij blanken zijn echter niet altijd over de hele wereld verspreid geweest. We hebben niet altijd in Europa gewoond en we hebben ons ook niet altijd Europeanen genoemd. Om onze vergeten oorsprong te herontdekken, moeten we teruggaan naar God en Zijn Geschriften. Onze aanwezigheid op aarde en onze ongeëvenaarde prestaties van de westerse beschaving werden lang geleden in de Bijbel voorspeld toen God Zijn verbond sloot met Abraham, die blank was, en met Abrahams blanke nageslacht. Het is altijd onze door God gegeven bestemming geweest om het grootste ras te zijn dat ooit op aarde heeft geleefd. Lang voordat we naar Europa migreerden, leefden we in het Midden-Oosten. Dat was meer dan 2000 jaar geleden. En ja, het Midden-Oosten was toen blank, en dit is waar we als volk zijn geboren. Wij blanken waren en zijn nog steeds de oorspronkelijke Bijbelse Israëlieten. Wij zijn de genetische kinderen van Abraham, het volk waarmee God Zijn verbond sloot.

Hoe kwam deze uitbreiding van het Midden-Oosten naar Europa tot stand? In wezen begon het toen de Israëlieten uit de slavernij in Egypte werden bevrijd. Zoals we allemaal weten, volgden de meeste Israëlieten Mozes de Sinaïwoestijn in en veroverden veertig jaar later het land Kanaän.

Maar niet alle Israëlieten gingen met Mozes mee. Een aanzienlijke groep brak af toen ze Egypte verlieten en deze groep voer naar Europa. De anderen volgden Mozes. Enkele jaren later, in het veroverde Kanaän, migreerde een andere groep Israëlieten - afstammelingen van de Israëlieten die Mozes waren gevolgd - tijdens de periode van de rechters en koninkrijken en voer ook naar Europa. We weten van deze migrerende Israëlieten uit de oude seculiere geschiedenis en uit steeninscripties, en niet uit de Bijbel, die zich concentreert op de Israëlieten in Kanaän.

De grootste migratie vond echter plaats met de Assyrische deportaties in 722 v.Chr., toen grote groepen van onze Israëlitische voorouders uit het Beloofde Land werden verdreven en zich in de buurt van het Kaukasusgebergte vestigden. Sommige van deze Israëlieten bleven in het Kaukasusgebied en vormden uiteindelijk het Parthische Rijk, maar grote aantallen trokken over het Kaukasusgebergte naar Europa. Deze Israëlieten veranderden in de vele Germaanse stammen die Europa overspoelden en uiteindelijk het Romeinse Rijk veroverden en vernietigden. Aangezien het doel van Bewijs 1 is om aan te tonen dat wij, blanke Europeanen, de bijbelse Israëlieten zijn, zullen we ons concentreren op deze latere migraties van Israëlieten die de Germaanse stammen werden. We zullen de eerdere migraties van Israël in latere bewijzen behandelen.

Deze migraties zijn onze vergeten beginjaren als blanke Europeanen. Onze reis als ras vond plaats onder leiding van de Voorzienigheid en volgens profetieën. We zijn niet inheems in Europa ontstaan als Fransen en Italianen, Londenaren en Dubliners, Zweden en Finnen. Al deze moderne blanke naties en benamingen zijn voortgekomen uit dezelfde genetische wortel: de stammen van Israël. Europeanen van alle pluimage hebben dezelfde voorouders. Die voorouders waren de avontuurlijke stammen van de Israëlieten die eeuwen geleden het Europese vasteland binnenvielen. Naarmate hun aantal groeide, splitsten ze zich op in hun eigen gebieden en hun eigen unieke stammen, maar ze stonden gezamenlijk bekend als de Germaanse stammen. Onze Germaanse voorouders werden de Franken, Saksen, Angelen, Friezen, Denen, Zweden, Goten, Vandalen, Longobarden, Kelten en vele andere stammen.

Met de komst van het christendom stichtten deze volkeren nieuwe naties en bouwden ze de grootste beschaving (de westerse beschaving) die ooit heeft bestaan.

Deze oorspronkelijke Germaanse stammen zijn ons volk. Wij stammen van hen af en dragen hun genetische erfgoed tot op de dag van vandaag met ons mee, en toch kennen de meesten van ons onze eigen identiteit niet. Dit betekent dat hoewel we onszelf misschien Engels, Frans, Amerikaans enzovoort noemen, we in werkelijkheid mannen en vrouwen zijn van de stam van Dan, Juda, Efraïm of een van de andere twaalf stammen. We zijn onze afkomst vergeten en hebben een nieuwe nationaliteit aangenomen. Om deze ongelukkige situatie te verhelpen, gaan we eens nader kijken naar de geschiedenis van de Germaanse stammen, die in feite onze geschiedenis is. Onze voorouders kwamen niet uit Europa en zijn ook niet in Europa 'geëvolueerd' uit primaten en Neanderthalers, zoals we ten onrechte wordt verteld door heidenen, antichristen en seculiere blanke nationalisten. Wij blanke Europeanen zijn geen chimpansees uit Afrika of algen uit een vijver. We hebben zeer diepe, zeer oude genetische wortels in een ander land. Bepaalde volkeren met andere, vijandige wortels hebben er belang bij dat we onwetend blijven over onze echte vroege geschiedenis.

In de boeken van Kronieken in de Bijbel lezen we dat de Israëlitische koninkrijken werden veroverd en gedeporteerd door de Assyriërs. Dit proces begon rond 740 v.Chr. en duurde enkele decennia, waarbij de voormalige machtige Israëlitische koninkrijken stukje bij beetje door de Assyriërs werden ontmanteld. Rijken zoals Assyrië gebruikten deportatie om veroverde volkeren te onderwerpen en te controleren.

Na hun nederlaag werden de Israëlieten gedeporteerd naar gebieden net onder het Kaukasusgebergte. Deze ontheemde Israëlieten worden soms de 'verloren stammen' genoemd, maar dat is een verkeerde benaming. Hoe verloren of verdwaald kunnen deze mensen zijn geweest als we weten dat ze zich in de buurt van het Kaukasusgebergte vestigden? Het waren niet de stammen die verloren waren, maar de herinnering aan hun identiteit als kinderen van Israël. In deze Bewijzen willen we die identiteit terugwinnen.

De Assyrische inscripties

De belangrijke vraag is: wat is er met deze mensen gebeurd? Eindigt hun verhaal met hun deportatie? Als ze uiteindelijk vergeten zijn dat ze Israëlieten waren, heeft de geschiedenis hen dan ook vergeten? De geschiedenis is onze voorouders inderdaad niet vergeten. We kunnen dankbaar zijn dat hun verhaal bewaard is gebleven in de vele steeninscripties en andere historische monumenten en vondsten die de moderne archeologie in de afgelopen tweehonderd jaar heeft opgegraven. In deze twee eeuwen hebben archeologen op veel bijbelse locaties het verhaal van de verloren stammen blootgelegd. Een van die locaties is Nineve, de oude hoofdstad van het Assyrische Rijk. Er zijn veel stenen pilaren en tabletten opgegraven en je zou kunnen zeggen dat deze stenen onze oude geschiedenis vertellen. Wanneer deze verslagen worden vertaald, blijkt dat de Assyriërs, de Perzen en Meden, de Babyloniërs - allemaal genoemd in de Bijbel - echt hebben bestaan. De Assyriërs hebben Israël echt veroverd en miljoenen Israëlieten echt gedeporteerd.

Maar het verhaal is niet altijd even duidelijk, omdat de Israëlieten niet altijd Israëlieten werden genoemd. Verschillende volkeren gaven hen verschillende namen. In deze Assyrische geschriften worden de Israëlieten bijvoorbeeld Cymri of Bit Cymri genoemd. Als u deze informatie voor het eerst leest, denkt u misschien: "Hoe komt hij aan Israëliet uit Cymri? Die woorden lijken helemaal niet op elkaar." En je hebt gelijk. Dat klinken ze ook niet. Dat komt omdat de namen Cymri en Bit Cymri afkomstig zijn uit het perspectief en de taal van de Assyriërs. De Assyriërs noemden hun gevangenen (de Israëlieten) naar de koning van het Noordelijke Koninkrijk Israël in die tijd. Dit was de beroemde koning Omri (zijn naam is ook vertaald als Humri en Amri). De Assyriërs transcribeerden de naam als Cymri en Bit Cymri (mogelijk vanwege een harde keelklank 'c' in het oorspronkelijke Hebreeuws). 'Bit Cymri' betekent 'het huis van Omri' of 'het volk van Omri'. Koning Omri, zijn regering, veroveringen en deportatie zijn allemaal te vinden in de Bijbel in I Koningen (3 Koningen in de Septuaginta, LXX) hoofdstuk 16.

Opgemerkt moet worden dat in oudere vertalingen van de Bijbel koning Omri vroeger werd gespeld als koning Cymri. Omdat het echter werd uitgesproken met een keelklank "gggg" aan het begin, is het waarschijnlijk dat andere volkeren dan de Hebreeën moeite hadden met het uitspreken van het woord, en daarom kozen de Assyriërs voor een aangepaste transliteratie die ze gemakkelijker konden uitspreken, namelijk Cymri. In de King James Bijbel (uit de 17e eeuw) besloten de vertalers bepaalde spellingen aan te passen om de uitspraak te vereenvoudigen; als gevolg daarvan hebben ze veel woorden zoals Cymri aangepast, zodat ze met een klinker in plaats van een medeklinker beginnen. Dit is de reden waarom we in onze Bijbel Koning Omri hebben, maar in de Assyrische inscripties wordt hij Cymri genoemd.

De Cimmeriërs, Galaten en -Scythen

Tijdens het bewind van de Assyriërs werden de Israëlieten bekend als Cymri. Het Assyrische Rijk was uitgestrekt en verreikend, daarom was de lingua franca (de gemeenschappelijke taal, vooral voor handel) het Akkadisch (de Assyrische taal), zodat ook andere omringende volken de Israëlieten met deze namen begonnen aan te duiden, zij het in hun eigen getranslitereerde versies. De Griekse historici noemden de Cymri Kimmerioi, wat door moderne vertalers is verengelt tot Cimmerians. Dezelfde Griekse historici vertellen ons dat deze Cimmerians uit Assyrië migreerden, uit de regio's waar de Israëlieten naartoe waren gedeporteerd, en dat ze uiteindelijk naar Europa migreerden. Omdat de Grieken geen keelklank in hun taal hadden, spraken ze de naam Cimmerians uit met een "C", zoals wij "kill" zouden zeggen. De Romeinen gebruikten een "k" in plaats van een "c" en noemden hen daarom Kimmerii.

Het zou zeker makkelijker zijn als de rondtrekkende stammen van Israël altijd dezelfde naam hadden gehad, maar dat was niet zo. We moeten rekening houden met die historische realiteit. Dat hun naam al vroeg veranderde, is begrijpelijk en misschien zelfs te verwachten.

Verspreide volkeren kunnen over het algemeen niet vasthouden aan hun eigen naam. Na vele generaties in een nieuw land kan de oorspronkelijke naam in de vergetelheid zijn geraakt. Toen de stammen van Israël verder Europa introkken, werd hun naam keer op keer aangepast door mensen met weer een andere taal.

Niettemin kunnen we de namen historisch volgen, en de evolutie van hun naam vertelt op zich al een fascinerend verhaal. De Babyloniërs transcribeerden Cymri naar Khumri, waardoor de naam vrijwel identiek bleef. De Perzen gaven de Cymri/Khumri echter een geheel nieuwe naam: de Saka/Sacae (Sak?) of Saka Suni, wat 'zonen van Saka' betekent (sommigen geloven dat Saka een verkorte vorm is van Isaac). Van de Saka Suni krijgen we de modernere naam Saxons, die we vandaag de dag nog steeds gebruiken. Saxons is een combinatie van Saka en Sons.

De evolutie van namen houdt daar niet op. Toen de Cimmeriërs of Saksen verder Europa binnenvielen, kregen ze nog twee namen: Scythen (Scythae) en Galaten (Galatae). Scythen betekent 'tentbewoners', en de Israëlieten hebben zichzelf deze naam misschien gegeven omdat ze nomaden waren en dus inderdaad in tenten woonden. 'Scythian' is een verbastering van het Hebreeuwse woord 'succoth', dat tent betekent. Galatae was een naam die hen door de Grieken werd gegeven en mogelijk verband houdt met het woord 'melk', aangezien de Hebreeënen leefden van de producten van hun vee. Omdat de Grieken voornamelijk wijn dronken en geen melk, bespotten de Griekse historicus Homerus de Galatae omdat ze melkdrinkers waren. Uiteindelijk verspreidden deze Israëlitische stammen, die nu Scythen en Galaten werden genoemd, zich over heel Europa, naar het oosten, het noorden en het westen. Rond 300 v.Chr. begonnen sommige stammen Noord-Italië te plunderen en na talrijke overwinningen op de Romeinen plunderden ze Rome. De Galaten, die hadden deelgenomen aan de verwoesting van Rome, werden uiteindelijk verdreven en trokken naar wat we nu Frankrijk noemen. De Romeinen verkortten de naam Galatae tot Galli (Galli).

De Kelten, Galliërs en Germaanse volkeren

Nu komen we bij de laatste naam: de Germaanse stammen. Niemand minder dan Julius Caesar gaf ons deze slotnaam, die tot op de dag van vandaag is blijven bestaan. Caesar maakte onderscheid tussen de Galliërs (Galatae) die zich in het huidige Frankrijk hadden gevestigd en zich met de inheemse bevolking hadden vermengd, en de Galliërs die zich in het gebied dat nu Duitsland heet, hadden gevestigd. Frankrijk heette toen Celtica, omdat er Kelten woonden. De Galliërs in wat wij nu Frankrijk noemen, bewoonden een gebied dat oorspronkelijk Celtica heette en dat eerder was gekoloniseerd door de Feniciërs (een andere Hebreeuwse stam die veel eerder in Europa was aangekomen). De Galliërs en Feniciërs zijn waarschijnlijk met elkaar vermengd. Maar het moet worden opgemerkt dat deze "vermenging" het perspectief van Julius Caesar is. Hij beschouwde de Feniciërs/Celtica als een andere stam of ras dan de Galliërs. In feite waren deze twee stammen echter beide oorspronkelijk Israëlieten. Caesar noemde de laatstgenoemde Galliërs in het huidige Duitsland (die zich niet met eerdere stammen hadden vermengd, aangezien zij de eerste kolonisten in die koude streken waren) Germani, wat 'echt', 'authentiek', 'waar' en 'oprecht' betekent. Hij beschouwde deze Germani als een zuiverder ras dan de Galliërs in Frankrijk. De stammen in Germanië - de Saksen, Scythen en Cimmeriërs - zouden geleidelijk hun nieuwe naam Germania of Germaanse volkeren aannemen.

De eerste-eeuwse Griekse historicus en geograaf van de Griekse en Romeinse wereld, Strabo, beschreef de Germanen of heel Germanië als een enorme massa mensen die niet te tellen was en die het land bewoonde ten westen van de Rijn tot aan de Zwarte Zee. Dit toont in wezen aan dat in die tijd het hele landgebied van de grens van Frankrijk tot aan de Zwarte Zee als Germanië werd beschouwd. Met andere woorden, de Germaanse, Cimmerische en Scythische volkeren controleerden en bezetten alle gebieden ten noorden van het Romeinse Rijk, wat wij tegenwoordig beschouwen als Midden- en Oost-Europa. Historici zoals Plinius de Oudere bevestigen dit. Plinius vertelt dat de volkeren die bekend stonden als Germanen of Germani ook Scythen en Cimmeriërs werden genoemd. "De naam van de Scythen is overal veranderd in die van Sarmaten en Germanen", schreef hij (De natuurlijke geschiedenis van Plinius de Oudere, boek 4, hoofdstuk 25). Deze historische documenten bewijzen dat deze volkeren allemaal tot hetzelfde volk behoorden, ongeacht de naam die ze droegen.

Om de transformatie van de Israëlieten tot Europeanen samen te vatten: nadat ze door de Assyriërs waren gedeporteerd, migreerden de Israëlieten vanuit Assyrië en Medië via het Kaukasusgebergte. Van daaruit reisden ze naar Europa en werden ze bekend als de Germaanse stammen. Later smolten ze samen tot de moderne Europese volkeren en naties. Daarom worden Europeanen tegenwoordig gezamenlijk Kaukasiërs genoemd. Wij blanke Europeanen stammen af van deze Germaanse stammen. Ons volk werd oorspronkelijk uit het land Israël en Juda gedeporteerd. Als we onze afkomst terugvolgen in de tijd, kunnen we dus met zekerheid zeggen dat wij de Israëlieten zijn, de afstammelingen van Abraham, Isaak en Jakob. Wij zijn het volk van de Bijbel. Wij zijn de erfgenamen van de bijbelse beloften en profetieën. Zonder een juist begrip van deze oude geschiedenis is er geen echt christendom. Wij zijn de kinderen van God en de Bijbel is onze geschiedenis en van niemand anders.

2) De wetten van God maken deel uit van elke blanke Europese beschaving

"Mozes heeft ons een wet gegeven, het erfdeel van de gemeente van Jakob." Deuteronomium 33:4 KJV

Nu we weten wie de ware Israëlieten zijn, is onze volgende stap om te begrijpen dat God Zijn wet alleen aan Israël heeft gegeven. Alleen aan Israël. Aan niemand anders. Hij gaf ons Zijn wet via Mozes, eerst op de berg Sinaï in wat we kennen als de Tien Geboden, en later via Mozes' voorschriften toen de kinderen van Israël door de Sinaïwoestijn trokken naar het Beloofde Land. Vele jaren later prees koning David God omdat Hij Zijn wet alleen aan de Israëlieten had gegeven. "Hij verkondigt Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en verordeningen aan Israël. Zo heeft Hij met geen ander volk gedaan; zij kennen Zijn verordeningen niet. Loof de Heer!" Psalm 147:19, 20.

Het is logisch dat als de wetten van God alleen voor Israël zijn, geen enkel ander volk Zijn wetten heeft en ook niet kan worden verwacht dat zij Zijn wetten naleven. Dat hebben zij ook niet gedaan. Dat konden zij ook niet. Zoals David zei: "Zij kennen Zijn verordeningen niet." Als we op zoek zijn naar de zogenaamde verloren stammen van Israël, hoeven we alleen maar de morele structuren van andere volkeren te onderzoeken en deze structuren te vergelijken met Gods morele wet. We zien dat christelijke Europeanen Gods morele wetten al eeuwenlang naleven, terwijl niet-blanke rassen dat niet doen. God beloofde Zijn wet in het hart van Zijn volk te schrijven. Als gevolg daarvan bouwen Europeanen, waar ze ook gaan, een blanke beschaving op basis van christelijke wetten en moraal. Waar Afrikanen ook gaan, bouwen ze Afrika, en waar Chinezen ook gaan, bouwen ze China. Niet-blanke rassen bouwen geen beschaafde christelijke samenlevingen (en zijn daar ook niet toe in staat). U hoeft dus alleen maar de vraag te beantwoorden: "Welk ras volgt Gods wet?" en u weet wie de ware Israëlieten zijn. Het is duidelijk dat alleen het blanke ras aan deze beschrijving voldoet. "Maar dit zal het verbond zijn dat Ik met het huis van Israël zal sluiten: Na die dagen, zegt de HEERE, zal Ik Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven; en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn" Jeremia 31:33 KJV.

De wetten bouwen een bloeiende beschaving op en beschermen tegen infiltratie. Nog maar enkele decennia geleden kende bijna elke blanke man, vrouw en kind de Tien Geboden uit het hoofd. Bijbels lagen in huizen, kerken en zelfs op scholen. Blanke mensen lasen en kenden hun Bijbel, in meer of mindere mate. De gemiddelde blanke mens vreesde God en wist dat Zijn wet moest worden nageleefd. Maar dat is niet langer het geval. De meeste moderne blanken hebben slechts een vaag idee van de Tien Geboden of andere wetten van God. Hier is een lijst van de Tien Geboden, die te vinden is in Exodus 20:

Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben. Gij zult u geen gesneden beeld maken.

Gij zult de naam van de Heer, uw God, niet ijdel gebruiken. Houd de sabbatdag heilig. Eer uw vader en uw moeder. Gij zult niet doden.

Gij zult geen overspel plegen. Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste. Gij zult niet begeren.

Hoewel Gods morele code grotendeels is samengevat in deze Tien Geboden, gaf God Mozes en de kinderen van Israël nog vele andere wetten tijdens hun reis naar het land Kanaän. Deze andere wetten omvatten verboden tegen woeker, sodomie (of homoseksualiteit zoals dat tegenwoordig wordt genoemd), bestialiteit, rassenvermenging (rassenvermenging is een vorm van overspel omdat het de bloedlijn vervuult) en het eten van varkensvlees, schaaldieren en andere voedselwetten. God gebod de kinderen van Israël een apart en heilig volk te zijn, toegewijd aan Hem als Zijn dienende ras. Op basis hiervan mochten we omgaan met de andere Adamitische rassen, zoals de Egyptenaren, Perzen, enzovoort, maar het was ons verboden om om te gaan met de niet-Adamitische rassen: de Nephilim, Rephaim en Kenieten, om er maar een paar te noemen. God waarschuwde dat als we ons zouden vermengen met niet-Adamitische volken, zij altijd een doorn in ons oog en een doorn in onze zij zouden zijn. Met andere woorden, hun goddeloze en immorele levenswijze zou ons tot zonde verleiden en ons op een dwaalspoor brengen. En dat is zeker het geval geweest.

Deze morele wetten zijn de blauwdrukken van onze Schepper God die ons instrueren hoe we een morele, functionerende en bloeiende beschaving moeten opbouwen. Het zijn de aanwijzingen van een liefhebbende Vader aan Zijn kinderen. Je hoeft alleen maar naar een willekeurig Europees land te kijken om de waarheid hiervan te zien. De geboden van God leren ons wat deugdzaamheid is en ze leren ons hoe we op de juiste manier moeten leven. Bovendien beschermen ze ons tegen antichristen, de vijanden van God, en dus ook onze vijanden. Als we Gods wetten zouden naleven (wat we voor het grootste deel niet doen), zouden deze wetten voorkomen dat niet-Adamitische mensen (de vijanden van God) onze samenlevingen infiltreren en onze christelijke moraal en beschaving ondermijnen. Gemengde huwelijken met hen zouden verboden zijn. Deze niet-Adamieten en antichristen zijn het "onkruid" in de gelijkenis van Matteüs 13:24-43. Als we Gods wetten zouden handhaven en degenen die Zijn wetten overtreden zouden straffen, zouden deze immorele niet-Adamieten uit

onder ons worden verstoten. Ze zouden dan niet onze banken controleren en onze wetten maken, of parasitair onze hulpbronnen uitputten en hun wanorde, immoraliteit en chaos in onze samenlevingen brengen. We zouden zeker geen rassenvermenging met hen hebben.

Christus is de zoon God en Zijn wetten zijn voor eeuwig

Sommige moderne mensen hebben de verkeerde opvatting dat de Tien Geboden en andere wetten van God tijdelijk waren. Dat is niet waar. De morele wet is eeuwig. Deze is nooit vervallen, hoewel de rituele wetten uit het Leviticusboek zijn afgeschaft toen Christus kwam. Aangezien de morele wet niet is vervallen, is elke generatie Israëlieten verplicht deze na te leven. Christus zelf zei tegen zijn volgelingen: "Als jullie mij liefhebben, zullen jullie mijn geboden onderhouden" (Johannes 14:15). Hij verwees naar dezelfde Tien Geboden en de daaropvolgende bijbelse wetten die Hij, als God, aan Mozes en onze voorouders had gegeven. In de evangeliën gaf Christus Zijn volgelingen een extra gebod: "Een nieuw gebod geef Ik jullie: heb elkaar lief. Zoals Ik jullie heb liefgehad, moeten jullie elkaar liefhebben. Hieraan zal iedereen weten dat jullie mijn discipelen zijn, als jullie elkaar liefhebben" Johannes 13:34-35. Niemand kan zomaar verschijnen en nieuwe toevoegingen aan Gods geboden doen; alleen God Zelf kan dat doen. En Christus is God. Bovendien, als er een nieuw gebod wordt gegeven om de oude aan te vullen en te voltooiën, wordt van ons nog steeds verwacht dat we ook de andere geboden naleven. In Christus' naam wordt ons geboden om elkaar oprecht lief te hebben en voor elkaar te zorgen, dat wil zeggen voor onze blanke broeders. Als ware kinderen van God zijn wij onze broeders hoeders - onze blanke broeders en zusters - maar dit

gebod om elkaar lief te hebben wordt maar al te vaak verdraaid om andere rassen erbij te betrekken. Als wij God willen gehoorzamen en een apart en heilig volk willen zijn, moeten wij Zijn wet onderhouden, vooral deze.

De Tien Geboden en Gods andere wetten zijn het erfgoed van Israël, en toen de vroege Israëlieten zich verspreidden naar Europa en daarbuiten, namen ze de morele wetten in een of andere vorm mee. Toen de verspreide Israëlieten het christendom hadden aangenomen, brachten ze niet alleen herinneringen aan de wet mee, maar ook het expliciete christendom. Andere volkeren hebben Gods wet niet, tenzij en behalve wanneer de blanke christelijke beschaving die wet bij hen invoert en handhaaft. Maar zelfs dan slaan wet en orde geen wortel bij niet-blanke rassen. Gods wet zit niet in hun aard en staat zeker niet in hun hart geschreven. Zodra de blanke man vertrekt, vervallen de donkere rassen weer in barbarij, zoals in Zuid-Afrika is gebeurd.

Niet-Adamieten corrumperen onze samenlevingen

In feite heeft alleen Israël, sinds de wet via Mozes aan Israël werd gegeven, die morele wetten tot op de dag van vandaag gehandhaafd (of geprobeerd te handhaven). De kinderen van Israël beloofden gehoorzaamheid aan de wet van God en trokken vanuit de Sinaï naar het land Kanaän. Toen zij het land binnenkwamen, gebod God hen de slechte Kanaänieten volledig uit te roeien. Hij waarschuwde hen dat als ze dat niet zouden doen, de Kanaänieten een doorn in hun oog en een doorn in hun zij zouden zijn, en dat ze Israël zouden kwelen en verderven en hen zouden verleiden om zich af te keren van Gods wet. De Israëlieten negeerden Gods waarschuwing en vernietigden niet alle vijanden van God, en de overgebleven Kanaänieten brachten Israël inderdaad tot afgoderij en kindermoord, prostitutie, rassenvermenging en allerlei slechte, duistere, heidense praktijken.

"Maar indien gij de inwoners van het land niet voor uw aangezicht verdrijft, dan zal het geschieden, dat zij, die gij van hen laat overblijven, u zullen zijn als doorn in uw oog en als doornen in uw zij, en zij zullen u kwelen in het land, waar gij woont" Numeri 33:55 KJV. Omdat Israël God niet gehoorzaamde en zich in plaats daarvan tot heidendom wendde, zich zelfs vermengde met de Kanaänieten en hun bloedlijn verontreinigde, stuurde God corrigerende straffen over Zijn volk, Zijn familie, grotendeels in de vorm van oorlog, verovering en deportatie. Hij strafte onze voorouders juist omdat wij Zijn familie zijn en zodat wij ons zouden bekeren, leren en uitgroeien tot het heilige volk en de heilige natie die Hij wil dat wij zijn.

"Hoor dit woord dat de HEERE tegen u gesproken heeft, o kinderen van Israël, tegen het hele geslacht dat Ik uit het land Egypte heb geleid, zeggende: U alleen heb Ik gekend van alle geslachten der aarde; daarom zal Ik u straffen voor al uw ongerechtigheden" Amos 3:1-2 KJV.

Eeuwen later werd Israël met geweld gescheiden van de vervloekte Kanaänieten toen de Israëlieten door de Assyriërs werden gedeporteerd. Aanvankelijk vestigden de Israëlieten zich in de buurt van het Kaukasusgebergte, maar al snel begonnen grote groepen van hen naar Europa te migreren. Eenmaal in Europa werden zij grote volken - precies zoals God aan Abraham had beloofd - en na verloop van tijd werden deze voormalige Israëlieten christenen. Door het evangelie van Christus konden zij opnieuw de Tien Geboden en de morele wet van God leren kennen en naleven.

Waar je ook gaat in Europa (of welk blank land dan ook), je vindt er morele wetten en een aangeboren respect voor recht en orde. Is dit niet nog een bewijs dat blanken de Israëlieten uit de Bijbel zijn? Pas sinds de infiltratie van onze blanke regeringen en naties door ditzelfde antichristelijke Kanaänitische volk zijn onze landen seculier geworden en zijn ze begonnen af te wijken van de christelijke wetten die onze voorvaders hebben ingesteld. Opnieuw worden wij, de afstammelingen van Israël, gecorrumpeerd door de afstammelingen van Kanaän. Maar deze keer zijn de Kanaänieten erin geslaagd de Israëlieten (westerse christelijke naties) te misleiden door hen te laten geloven dat zij, de Kanaänieten, de ware Israëlieten zijn. Dus roemen de usurpatoren zichzelf als morele autoriteit en scheppen ze hoogmoedig op over een erfgoed dat nooit van hen is geweest. Ze hebben onze identiteit gestolen en zichzelf opgeworpen als morele autoriteit, zelfs boven God. Het zijn deze misleidingen die we in deze Bewijzen trachten recht te zetten.

In onze huidige cultuur ervaren we precies hetzelfde probleem als onze voorouders toen zij het land Kanaän binnenkwamen. In hun tijd leefden onze voorouders in de nabijheid van de overgebleven Kanaänieten (degenen die de ongehoorzame Israëlieten niet hadden uitgeroeid) en die Kanaänieten hebben hen geleidelijk aan gecorrumpeerd. In onze tijd zijn de Kanaänieten onze Europese beschavingen gevolgd, waar we ook zijn gegaan; ze zijn geleidelijk en heimelijk onze blanke christelijke samenlevingen geïnfilteerd en gecorrumpeerd. Een verschil met vandaag is dat deze Kanaänieten zichzelf geen Kanaänieten noemen. Ze dragen een masker en gebruiken een andere naam, die is gebaseerd op de identiteit die ze van ons hebben gestolen. Ze hebben op slimme wijze een web van bedrog geweven rond de ware identiteit van de kinderen van Israël, en zoals het hun Kanaänitische aard betaamt, werken ze onvermoeibaar om een wig te drijven tussen ons en onze gehoorzaamheid aan God.

Gods wetten zijn te vinden in alle Europese blanke samenlevingen

Deze Kanaänitische misleiding is de reden waarom het onze belangrijkste taak in het leven is om de waarheid aan het licht te brengen dat de oude Israëlieten blank waren, dat wij hun nakomelingen zijn, en om ons te onderscheiden van leugens en mensen die niet van God zijn. Er zijn veel onweerlegbare bewijzen dat de oude Israëlieten blank waren, maar voor dit specifieke bewijs 2 hoeven we alleen maar eerlijk te vragen: "Welk volk heeft de Tien Geboden tot in de moderne tijd in acht genomen? Wiens samenlevingen zijn gebouwd op Gods morele wet? Welke naties houden zich aan de morele wet als hun erfgoed?" Als we kijken naar de traditionele christelijke Europese landen en deze vergelijken met bijvoorbeeld Afrika, India of Haïti, zien we dat alleen blanke Europeanen de erfgenamen zijn van Gods morele wet. Onze rechtssystemen en regeringen zijn gebaseerd op de Bijbel. God beloofde dat Hij Zijn wet in de harten van Zijn kinderen zou schrijven; bijgevolg hebben wij, blanke Europeanen, Gods wetten van nature aanvaard en nageleefd, terwijl andere rassen dat niet hebben gedaan en daar ook niet toe in staat zijn.

"Maar dit zal het verbond zijn dat Ik met het huis van Israël zal sluiten: Na die dagen, zegt de Heer, zal Ik Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven; en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn" Jeremia 31:33 KJV.

Wij Europeanen en de blanke landen die wij hebben gesticht, zijn altijd de enige beschaving geweest die zich traditioneel heeft verzet tegen praktijken die door de Bijbel worden verboden, zoals woeker, seksuele afwijkingen, heidendom, pornografie, prostitutie,

homoseksualiteit, pedofilie, bestialiteit, rassenvermenging, abortus, hekserij, kannibalisme, gokken en andere ondeugden. Met uitzondering van woeker - die in christelijke landen illegaal was totdat het in de middeleeuwen werd toegestaan door de rooms-katholieke kerk in de Middeleeuwen (die tegen die tijd was geïnfiltreerd en gecorrumpeerd door antichristelijke krachten) - Deze zondige praktijken werden allemaal verboden totdat Europa in recente tijden seculier en atheïstisch werd, opnieuw onder invloed van de Kanaänieten en onder verschillende vormen van vervolging. "Sociale rechtvaardigheid" zoals rechten voor seksuele afwijkingen zijn in werkelijkheid antichristelijke, Kanaänitische daden van agressie en oorlog tegen de blanke christelijke beschaving, met hetzelfde oude doel om Israël ten val te brengen. Nu hebben we wetten, statuten en zelfs kerkelijke doctrines die in strijd zijn met de christelijke idealen waarop onze blanke voorouders onze westerse beschaving hebben gebouwd. Veel, heel veel zonden die natuurlijk zijn voor de niet-blanke natuur zijn nu de norm in onze verdorven christelijke culturen.

Sommigen stellen dat niet-blanke volken geen gevoel voor moraal of orde kennen. Maar deze uitspraak heeft nuancering. Wat wél waar is: God gaf Zijn wetten, inzettingen en verbonden uitsluitend aan Israël — het zuivere, blanke nageslacht van Adam. De andere volken ontvingen die niet, want zij staan buiten het verbond.

Zoals geschreven staat:

“Hij maakt Jakob Zijn woorden bekend, Israël Zijn inzettingen en Zijn rechten. Alzo heeft Hij niet gedaan aan enige heidenen; en Zijn rechten, die kennen zij niet.”
— Psalm 147:19-20

Gods wet is dus geen universeel principe dat op alle volken van toepassing is. Alleen het blanke Adamitische ras draagt deze wet in zijn hart en is geroepen om Gods orde op aarde te vertegenwoordigen. Zoals ook in Jeremia 31:33 geprofeteerd wordt:

“Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven...”

Dat verklaart waarom blanke naties door de geschiedenis heen gekenmerkt werden door orde, gerechtigheid, naastenliefde en Godsbesef — zolang zij trouw bleven aan Zijn geboden.

Maar hoe zit het dan met de andere rassen?

Hier is onderscheid nodig. Niet alle volken zijn rechtstreeks het werk van Gods oorspronkelijke schepping. Zoals jij niet direct door God uit het stof gevormd bent, maar geboren bent uit je moeder, zo geldt dat ook voor andere rassen: zij zijn voortgekomen uit voortplanting, maar hun oorsprong ligt deels buiten de door God gewilde orde.

God heeft wél volkeren geschapen — elk naar hun aard en bestemming. Zoals Genesis 1 leert:

“Naar hun aard, en God zag dat het goed was.”

Hij gaf elke soort een eigen natuur. Zoals de leeuw de wet van het wild heeft gekregen, zo gaf God aan elk volk zijn eigen natuurwetten. Zij mogen hun eigen wegen gaan, en God heeft hen

daartoe ook overgegeven (Handelingen 17:26-27). Maar dit geldt niet voor Israël. Israël is apart gezet en moet zich heiligen naar Gods wet.

Vermenging tussen het Adamitische volk en andere rassen is dus niet slechts "ongewenst", maar een directe overtreding van Gods verbond. Want zoals Deuteronomium 23:2 stelt:

“Een bastaard zal in de vergadering des HEEREN niet komen.”

Het probleem is dus niet de oorsprong van andere volken, maar het feit dat Israël zich met hen vermengt en zich aanpast aan hun wegen. Dit is de zonde die door de hele Schrift heen telkens terugkomt, van Kanaän tot Babylon, van Egypte tot Rome.

God schiep de volken, stelde hun grenzen, maar het verbond — met wet, zegen en verantwoordelijkheid — is exclusief voor Israël. Daarom is Israël ook het enige volk dat rekenschap moet afleggen. De andere volken worden niet geoordeeld naar de Bijbel, maar naar hun natuur.

Alleen Israël ontving de wet. Alleen Israël werd geroepen tot heiligheid. En alleen Israël zal door opstanding hersteld worden tot het volk van God op aarde.

Het blanke christendom heeft altijd de verordeningen van God gekend, hooggehouden en gerespecteerd, en je kunt veel schriftelijke bewijzen van die houding vinden in onze oudere juridische literatuur. Zo verwoordde de beroemde Engelse jurist en parlamentslid Sir William Blackstone (1723-1780) in zijn *Commentaries on the Laws of England* de houding van de blanke christelijke man en vrouw ten opzichte van recht en orde in deze twee gedenkwaardige citaten: "De Bijbel is altijd beschouwd als onderdeel van het gewoonterecht van Engeland" en "Geen enkele door mensen vastgestelde wet kan als wet worden beschouwd, tenzij deze in overeenstemming is met de wet van God." Blackstones geschriften hadden ook een enorme invloed op de Founding Fathers van Amerika.

Geen enkel niet-blank ras kan zich aanpassen aan de wet van God. De wet van God is niet in hun aard geschreven. Alleen het blanke ras heeft laten zien dat het deze nobele en goddelijke houding ten opzichte van wet, orde en moraliteit heeft, en dit is nog een bewijs dat de blanke volkeren de Israëlieten zijn.

3) Alle Europese landen en naties waren christelijk

Kunt u één enkel blank volk noemen dat het christendom niet heeft aanvaard en zich niet tot het christendom heeft bekeerd?

Historisch gezien was er geen weg terug zodra een blanke Europese natie het christendom had aanvaard. Het christendom verspreidde zich zeer snel over Europa na de wederopstanding van Christus, al in de eerste eeuw op de Britse eilanden. Het christendom overspoelde de hele blanke wereld. Door de eeuwen heen omarmden stam na stam, volk na volk en zelfs het Romeinse Rijk zelf het christendom. De meeste van onze voorouders bekeerden zich vrijwillig en toen ze eenmaal christen waren, keerden ze nooit meer terug naar hun vroegere heidense religies. We werden christenen en we bleven christenen.

Nooit eerder in de geschiedenis had een heel volk zich collectief tot een religie bekeerd. Maar de Europeanen deden dat wel. Vanaf dat moment bleef elke Europese natie trots christelijk, tenminste tot in onze moderne tijd. Eeuwenlang stond Europa bekend als het christendom. Zoals Christus had beloofd, hoorden Zijn schapen Zijn stem en omarmden zij het christendom, juist omdat zij Zijn schapen waren. "Mijn schapen horen mijn stem, en ik ken ze, en zij volgen mij" Johannes 10:27. Blanke Europeanen waren genetisch al Zijn schapen. We zijn niet Zijn schapen "geworden" door een geloofsbelijdenis of een bezoek aan het doopvont. Om dit bewijs 3 op een andere manier te benaderen, kunnen we ons afvragen: "Wie zijn de schapen van Christus?" Welnu, volgens Zijn eigen woorden zijn Zijn schapen natuurlijk de mensen en volken die Zijn evangelie hebben gehoord en het christendom hebben omarmd. Dit volk moet - zonder enige twijfel - de verloren schapen van Israël zijn die de stem van hun Herder hebben gehoord en tot Hem zijn teruggekeerd. Dat volk is het blanke Europese volk en geen ander.

In Bewijs I hebben we de Germaanse migraties naar Europa onderzocht. We zien hoe de oude Israëlieten (vóór hun deportaties) de wetten van God, onze God, kregen. Maar na verloop van

tijd keerden ze zich tot het heidendom, onder invloed van de omringende Kanaänieten en heidense volken die ze niet volledig hadden uitgeroeid, zoals God hun had opgedragen. Als corrigerende straf liet God Zijn dwalende kinderen veroveren en deporteren door de Assyriërs. De Israëlieten vestigden zich eerst onder de Kaukasus, maar veel van hen migreerden naar Europa en werden bekend als de Germaanse stammen. Tijdens deze migraties evolueerden de heidense geloofsovertuigingen en praktijken van onze Germaanse voorvaders; niettemin bleef de ware oorspronkelijke religie van ons volk altijd bij God, naar Wiens beeld wij geschapen zijn. Het idee dat heidendom de ware Europese religie is, is volkomen onjuist en verzonnen. Het idee dat het christendom ons inheemse heidendom heeft vervangen, is onzin. Om de analogie van een trein te gebruiken: onze voorouders waren zelf "ontspoord" door zich tot het heidendom te wenden; Christus heeft ons gewoon weer op het juiste spoor gezet.

En we bleven vele eeuwen lang op koers. Pas in de afgelopen decennia is het christendom in Europa en andere blanke landen ernstig ontspoord. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Het is het resultaat van een gezamenlijke antichristelijke poging om blanke christelijke naties en het christendom zelf uit te roeien. Het is hetzelfde Kanaänitische spel van eeuwen geleden, alleen de tactieken verschillen op sommige punten. Onze landen zijn overspoeld met vijandige mensen uit de derde wereld met verschillende religies. Deze nietblanken haten ons, benijden ons, willen ons levensonderhoud verslinden, en wanneer onze hulpbronnen op zijn, zullen ze zich met moorddadige wraakzucht tegen ons keren. Onze regeringen en onderwijssystemen zijn geïnfiltreerd om christelijke waarden en wetten te ondermijnen. Bijna elke afwijking wordt nu getolereerd onder het mom van "mensenrechten". Binnenkort zullen onder dezelfde vlag alle afwijkingen worden getolereerd en zelfs worden gevierd, inclusief de ergste misdaden van de heidense wereld.

Europese christelijke koloniën over de hele wereld

Nu verkondigen antichristen in machtsposities dat Europa 'postchristelijk' en 'religieus en cultureel divers' is. Blanke Europeanen zijn grotendeels overrompeld door deze aanhoudende aanvallen die al vele jaren worden uitgevoerd in naam van het progressieve liberalisme, juist omdat we onze ware identiteit als afstammelingen van de oude Israëlieten en erfgenamen van de beloften en profetieën van de Bijbel niet kennen. Niettemin stond het christendom meer dan duizend jaar lang sterk op het Europese continent, en in sommige landen zelfs bijna tweeduizend jaar, en er was een bewuste ondermijning van binnenuit door de vijanden van het christendom voor nodig om dat te veranderen.

Door de eeuwen heen waren alle kolonies en naties die door blanke Europeanen werden gesticht (zoals de Verenigde Staten van Amerika) christelijke kolonies en naties. Er is nooit een Europese heidense kolonie of natie gevormd of zelfs maar voorgesteld. Onze voorouders waren echt godvruchtige mensen die hun geloof serieus namen. We zien dit vooral in de oprichting van Amerika, Canada, Zuid-Afrika, Australië en NieuwZeeland. Deze landen werden voor het grootste deel grote en machtige naties, en hun moraal en wetten waren gebaseerd op christelijke wetten en de Bijbel.

Aan de andere kant heeft er nooit een niet-blanke christelijke kolonie of natie bestaan. Geen enkele. Het christendom is blank. Elke schijn van christendom in een niet-blank land is door blanken gebracht en door blanken opgelegd, en zodra de blanken vertrokken waren, bleef dat land in geen enkel opzicht een christelijk land. Waarom is dat zo? Volgens de woorden van

Christus horen deze niet-blanke naties Zijn stem niet omdat zij niet Zijn schapen zijn. Alleen het blanke ras is Zijn schapen. Door de geschiedenis heen is slechts één ras christelijk geweest en geen enkel ander ras.

Aangezien het christendom een voortzetting is van de Bijbel, het Nieuwe Testament na het Oude Testament, het Nieuwe Verbond na het Oude Verbond, is het dan niet logisch om te concluderen dat het christelijke volk, de blanke Europeanen, het Israëlitische volk uit de Bijbel moet zijn? Bovendien, aangezien de oude Israëlieten blank waren, hoe kan dan een niet-blank ras Israël zijn?

Europese christelijke koloniën over de hele wereld

Sommige subversieven proberen de geschiedenis te herschrijven en beweren dat het christendom in blanke landen slechts de 'belangrijkste' religie was naast vele andere. Naar verluidt waren blanke landen altijd al doordrongen van heidendom en andere niet-christelijke religies. Maar dat is belachelijk. Zelfs in 1948 was nog 69% van de Amerikanen protestants en 22% katholiek. Nog maar zestig jaar geleden was minstens 91% van de Amerikanen christen. Soortgelijke statistieken zijn te vinden in alle blanke landen. Neem bijvoorbeeld Australië. Het christendom kwam naar Australië met de aankomst van de eerste vloot Britse gevangenen in 1788. Het christendom groeide in Australië tot 96,1% van de bevolking ten tijde van de Federatie van Australië in 1901.

Amerika is in meerdere opzichten een uitzonderlijke christelijke natie geweest. Toen de Amerikanen onafhankelijk werden van het Britse bewind en koning George III, gingen ze sterk lijken op Israël tijdens de periode van de rechters. Amerikanen werden geregeerd door een grondwet, niet door een koning. De Amerikaanse grondwet stelde God en Zijn wet boven alles, waardoor Amerika een echt christelijke natie werd. Om de christelijke toewijding van de Founding Fathers en de eerste presidenten van Amerika te zien, hoeven we alleen maar te kijken naar enkele van hun geschriften over God, de Bijbel en het christendom. Hier zijn enkele citaten:

"Het is onmogelijk om een natie goed te besturen zonder God en de Bijbel." - George Washington, eerste president van de Verenigde Staten, afscheidsrede op 19 september 1796
"Ik ben een echte christen, dat wil zeggen een volgeling van de leer van Jezus Christus." - Thomas Jefferson, Founding Father, derde president van de Verenigde Staten, The Writings of Thomas Jefferson, p. 385.

"Vervloekt zij alle kennis die in strijd is met het kruis van Christus." - James Madison, vierde president van de Verenigde Staten

"De hoop van een christen is onlosmakelijk verbonden met zijn geloof. Wie gelooft in de goddelijke inspiratie van de Heilige Schrift, moet hopen dat de religie van Jezus over de hele aarde zal zegevieren. Sinds het begin van de wereld zijn de vooruitzichten voor de mensheid nog nooit zo bemoedigend geweest voor die hoop als nu. En moge de daarmee gepaard gaande verspreiding van de Bijbel voortgaan en bloeien totdat de Heer 'zijn heilige arm zal ontbloten voor de ogen van alle volken, en alle einden der aarde zullen het heil van onze God zien (Jesaja 52:10).'" - John Quincy Adams, zesde president van de Verenigde Staten
Deze woorden vertegenwoordigen oprechte christelijke overtuigingen van verschillende Founding Fathers en vroege presidenten van Amerika. Er is een lange en gezamenlijke poging

gedaan om het christendom van deze leiders te ontmantelen, vaak door middel van manipulatie van gedeeltelijke citaten. Maar Amerika is echter overwegend gesticht door christelijke mannen en vrouwen die de noodzaak van christelijke moraal in het openbare en privéleven erkenden. Ondanks de moderne antichristelijke cultuur - die christelijke wetten en religie veracht - en christelijke overtuigingen bitter bespot, zijn dit de woorden van mannen die ernaar streefden een blanke christelijke regering te vestigen.

Samenvattend kan men stellen dat de blanke Israëlitische naties die zich tot het christendom bekeerden, nooit uit eigen beweging zijn teruggevallen in heidendom, atheïsme of secularisme. Geen enkel blank volk heeft vrijwillig afstand gedaan van het geloof dat hun wetten, moraal en samenleving heeft gevormd.

Het sleutelbegrip is hier: "uit eigen beweging"

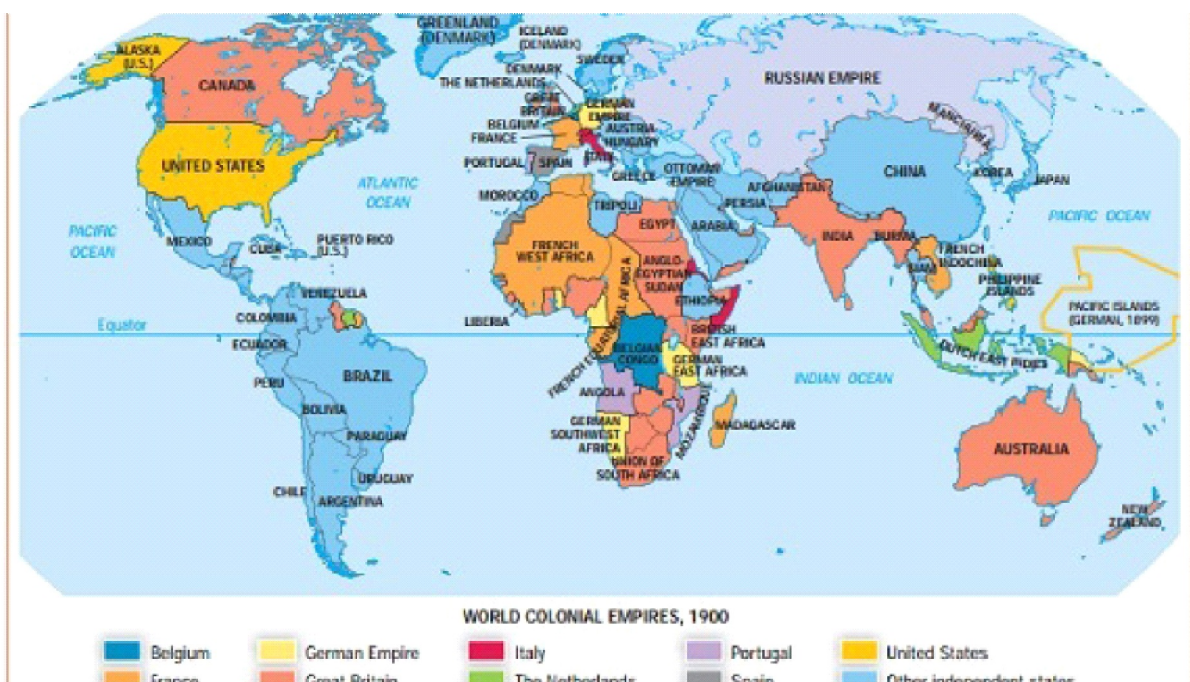
"

De realiteit is dat al deze christelijke volken inmiddels systematisch zijn geïnfilteerd door vijandige en antichristelijke machten. Deze krachten hebben eeuwenlang geprobeerd om het christelijk bestuur, de wet van God, de zeden en zelfs het geloof zelf te ondermijnen.

Zij hebben het volk van God verleid, verdraaid, gecorrumpeerd - met als doel de wortels te breken waaraan ons volk zijn kracht ontleent. Maar God laat Zich niet bespotten.

De tegenstander mag tijdelijk terrein winnen, en de wereld mag zich keren tegen Gods volk, maar Zijn plan zal uiteindelijk standhouden. De Schrift is helder: de dag komt dat de gerechtigheid wordt hersteld, dat de wet van God weer het hart van Zijn volk zal vervullen, en dat de machten die nu regeren, zullen vallen.

4) Jakobs zaad zal over de hele wereld verspreiden

"En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen en naar het oosten, naar het noorden en naar het zuiden; en in u en in uw nageslacht zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Genesis 28:14 KJV

De Bijbel zegt duidelijk dat het nageslacht van Jakob voorbestemd was om zich over de hele wereld te verspreiden. Het was nooit de bedoeling dat de Israëlieten beperkt zouden blijven tot het land Kanaän. God had vanaf het begin grotere plannen met ons. Deze profetieën over uitbreiding werden al vroeg aan de aartsvaders Abraham, Isaak en Jakob gegeven in Genesis 28:14: "En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen en naar het oosten, naar het noorden en naar het zuiden; en in u en in uw nageslacht zullen alle geslachten der aarde gezegend zijn."

God beloofde dat het nageslacht van Jakob (de kinderen van Israël) een enorme menigte zou worden en zich zou verspreiden naar alle uithoeken van de wereld: noord, zuid, oost en west. Door hen en dankzij hen zou de wereld gezegend worden. En dit was niet de enige profetie. Op het moment van zijn dood zegende Mozes de Israëlieten en profeteerde dat "de horens van Jozef" de Israëlieten naar "de einden der aarde" zouden drijven (Deut. 33:17). Later, rond 700 v.Chr., sprak de profeet Jesaja de beloften van God uit aan de Israëlieten die door de Assyriërs werden gedeporteerd: "Hij [God] zal hen die uit Jakob komen, wortel doen schieten: Israël zal bloeien en ontluiken, en de aarde met vruchten vullen" Jesaja 27:6. Deze vruchtbaarheid zou in de toekomst plaatsvinden, na de straf van de deportaties. Het feit dat zowel de profetieën van Mozes als die van Jesaja vergelijkbaar waren met die van de aartsvaders en honderden jaren later werden gegeven, toont aan dat de oorspronkelijke beloften aan de aartsvaders nog niet waren vervuld. Hoewel de koninkrijken Israël en Juda al waren gesticht toen Jesaja aan de Israëlieten schreef die door de Assyriërs werden gedeporteerd, hadden de Israëlieten zich nog niet over de hele wereld verspreid. We zullen laten zien hoe het zaad van Jakob geleidelijk naar Europa migreerde. Uit die massale migraties gedurende vele eeuwen wordt duidelijk dat de Europeanen en alleen de Europeanen (de nieuwe naam voor het zaad van Jakob) deze profetieën vervulden, voornamelijk door de Europese kolonisatie en in het bijzonder door het Britse Rijk.

Met deze profetieën in gedachten, laten we een stap terug doen en een fundamentele vraag stellen: "Welk ras heeft zich over de hele wereld verspreid?" Want welk ras ook deze bijbelse profetieën heeft vervuld, datzelfde ras is de ontvanger van de beloften. Alleen dat ras is het ware zaad van Jakob. In de afgelopen paar duizend jaar heeft slechts één ras - de blanke Europeanen - zich over de aarde verspreid, alle continenten bevolkt en de zegeningen van de christelijke beschaving meegebracht. Alleen de Europeanen hebben dit bereikt. Dit is het bewijs dat blanke Europeanen werkelijk de nakomelingen zijn van Jakob, de ware Israëlieten, het ware volk van God, de God van de Bijbel. Beweren dat een ander volk deze profetieën heeft vervuld, is de Schrift ontkennen, de werkelijkheid bespotten en zichzelf voor de gek houden.

Als we naar kaarten van meer dan een eeuw geleden kijken, zien we duidelijk de omvang van de blanke Europese beschaving en kolonisatie. Dat was het resultaat van de deportaties van de Israëlieten en hun migraties naar Europa (inclusief Rusland) en vanuit Europa naar Groenland, IJsland en vervolgens tijdens de kolonisatieperiodes naar de rest van de wereld: Noord-, Midden- en Zuid-Amerika; Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Afrika, India en zelfs, maar in mindere mate, het Midden-Oosten, China en Indonesië. Er is geen plek op aarde waar

ons volk en ons ras zich niet heeft gevestigd. We zijn overal en waar we ons ook hebben gevestigd, hebben we de beschavende invloed van het christendom meegebracht. Geen enkel ander ras in de geschiedenis kan beweren deze profetieën te hebben vervuld; daarom kan geen enkel ander ras Israël zijn dan het Europese ras.

Laten we eens nader bekijken hoe deze bijbelse profetie zich ontvouwde door de migraties van de Israëlieten. Oude historici en oude historische inscripties leggen deze reizen vast. Om de profetieën en de ware identiteit van de Israëlieten volledig te begrijpen, moeten we eerst bekend zijn met de oude migraties van het zaad van Jakob. We moeten de waarheid van de geschiedenis blootleggen zoals die zich onder de hand van God ontvouwde, en geen antichristelijke propaganda in de geschiedenis lezen.

Het onbekende verhaal van de uittocht

Het zal misschien als een verrassing komen, maar niet alle Israëlieten volgden Mozes de woestijn in. De eerste grote migratie van Israëlieten vond zelfs plaats aan het begin van de Exodus, toen een groot deel van de Israëlieten met schepen naar Europa vertrok. Helaas zijn de meeste mensen vandaag de dag niet op de hoogte van deze vroege migratie naar Europa; deze onwetendheid is te wijten aan het feit dat de echte geschiedenis niet meer op scholen wordt onderwezen. Deze groep Israëlieten voer naar Anatolië en Griekenland en naar landen die later Europa zouden worden. Maar de meeste westerlingen zijn wel bekend met het verhaal van Mozes en de Exodus, althans in grote lijnen. De Israëlieten werden bevrijd uit de Egyptische slavernij, zwierven veertig jaar door de woestijn en kwamen uiteindelijk in het Beloofde Land Kanaän.

Historicus Diodorus Siculus vertelt over de uittocht uit Egypte en bevestigt dat de Israëlieten opgesplitst in twee groepen; de kleinere groep vertrok over zee naar Europa; de andere groep volgde Mozes naar het land dat ten tijde van Siculus Judea zou worden genoemd. We moeten echter opmerken dat zelfs deze grote historicus enkele fouten heeft gemaakt. Hij beweerde dat Kanaän onbewoond was. Maar het land werd bewoond door Kanaänieten, zoals de Schrift vermeldt.

"De vreemdelingen [Israëlieten] werden uit het land [Egypte] verdreven, en de meest vooraanstaande en actieve onder hen verenigden zich en werden, zoals sommigen zeggen, in Griekenland en bepaalde andere regio's aan land geworpen. Hun leiders waren vooraanstaande mannen, met Danaus en Cadmus als belangrijkste. Maar de meerderheid van het volk daalde af naar een land niet ver van Egypte, dat nu Judea heet en in die tijd volkomen onbewoond was.

De leider van deze kolonie was een zekere Mozes, een zeer wijs en dapper man, die, nadat hij zich het land had toegeëigend, onder andere steden de nu zo beroemde stad Jeruzalem bouwde, met de tempel die daar staat en die door hen zo zeer wordt vereerd. Hij stelde de heilige rituelen en ceremonies in waarmee zij God aanbidden, en maakte wetten voor het methodische bestuur van de staat. Hij verdeelde het volk ook in twaalf stammen, wat hij als het meest volmaakte getal beschouwde, omdat het overeenkomt met de twaalf maanden van een jaar..." (Diodorus Siculus, Bibliotheca Historica, 40.2-3)

Danaus en de Danaërs Grieken

De afgescheiden groep Israëlieten die de kusten van Griekenland bereikte, staat bekend als de Danoi (door Homerus). Danoi wordt in het Engels meestal vertaald als Danaans, wat aangeeft dat het voornamelijk Israëlieten waren uit de stam van Dan. Griekenland werd toen al grotendeels bewoond door de Ioniërs, die ook bekend stonden als 'Yavana', omdat ze afstamden van de bijbelse aartsvader Javan, zoon van Japheth. Onder de Israëlieten (Danaans) bevonden zich twee opmerkelijke leiders, Danaus en Cadmus, zoals vermeld door Diodorus Siculus.

Danaus wordt 'Danaus de Egyptenaar' genoemd, terwijl Cadmus bekend staat als 'Cadmus de Feniciër'. Danaus, die de Danaërs leidde, zou een zoon zijn geweest van een Egyptische farao genaamd Bellah. Hij zou de Danaërs hebben geleid naar Achaea (?????? Akhaioí), waar zij zich vestigden. Argos was hun meest welvarende stad en daarom worden de Danaërs in de Griekse geschiedenis soms Achaeërs genoemd.

"Men zegt ook dat degenen die met Danaus vertrokken, eveneens uit Egypte, zich vestigden in wat praktisch de oudste stad van Griekenland is, Argos." (Diodorus Siculus, Bibliotheek van de Geschiedenis, 1.2)

Hoewel we geen man met de naam Danaus kunnen vinden in het bijbelse verhaal van de uittocht uit Egypte of in de geschiedenis van Egypte, kunnen we aannemen dat er een kern van waarheid schuilt achter de Griekse mythen en legendes rond Danaus. Hij is waarschijnlijk de stamvader Dan van de stam Dan, een van de twaalf zonen van Jakob (Israël), wiens moeder Bilha was (zie Gen. 30:1-6). Dan leefde enkele eeuwen vóór de Exodus. De stam van Dan had de gewoonte om alles naar hun stamvader te vernoemen, inclusief zichzelf. Misschien gingen de Grieken en hun historici ervan uit dat de gelijknamige stamvader Dan de Danaërs leidde en begrepen ze de oorsprong en geschiedenis van de stam van Dan niet volledig. Waarschijnlijk is een groot deel van de stam van Dan naar Griekenland geëmigreerd in plaats van Mozes te volgen naar de Sinaïwoestijn.

Cadmus en de Feniciërs

De beroemde leider Cadmus stond bekend als de stichter van de stad Thebe, die een Fenicische kolonie werd. Dit is waarschijnlijk de reden waarom hij 'Cadmus de Feniciër' werd genoemd. Hij introduceerde het Hebreeuwse/Fenicische alfabet in Griekenland, en dit alfabet werd geleidelijk aan het gangbare alfabet in heel Griekenland. Hoewel hij bekend stond als een Feniciër, was Cadmus een Israëliet. Dat komt omdat de Feniciërs Israëlieten waren (waar we zo meteen op terugkomen) en deel uitmaakten van de golven Israëlieten die naar het noorden en westen trokken en Europa koloniseerden.

"Na deze Cadmus, zo zegt men, stichtte hij, in overeenstemming met het orakel dat hij had ontvangen, Thebe in Boeotië." (Diodorus Siculus, Bibliotheek van de Geschiedenis, 5.49)
"Deze Feniciërs die met Cadmus meekwamen en waarvan de Gephyraërs deel uitmaakten, brachten onder vele andere soorten kennis het alfabet mee naar Hellas, dat volgens mij voorheen onbekend was bij de Grieken. Na verloop van tijd veranderden de klank en de vorm van de letters." (Herodotus, Histories, 5.58)

Darda en de Trojanen

Het legendarische Troje is een andere grote beschaving die uit het niets leek te zijn ontstaan rond dezelfde tijd dat de Israëlieten zich over Europa verspreidden. God beloofde dat Abrahams nageslacht vele volken en vele koningen zou voortbrengen. Abrahams achterkleinzoon Juda kreeg de verzekering dat zijn stam de koninklijke stam zou worden. Juda had twee zoons, Perez en Zerah. Uit het geslacht van Perez kwamen koning David, koning Salomo en anderen voort. Maar welke koningen kwamen voort uit Zerah? Zijn zoons worden in de Bijbel genoemd:

"De zonen van Zerah: Zimri, Ethan, Heman, Kalkol en Darda - vijf in totaal" (1 Kronieken 2:6).

Maar nadat deze zonen zijn genoemd, verdwijnen ze uit de Bijbel. Rond de tijd van de uittocht uit Egypte wordt Zerah genoemd en hij is samen met zijn tweelingbroer Perez. Maar alleen de zonen van Perez zijn aanwezig. Ondertussen lijken in de Griekse geschiedenis van dezelfde periode beroemde koningen uit het niets op met dezelfde namen als de zonen van Zerah. Calchol (Kalkol) wordt in verband gebracht met de Milesiërs, die later Ierse koningen werden. Een koning Darda ontstond in de Troas (westkust van Turkije), waar hij een kolonie stichtte met de naam Dardania. Zijn volk waren de Dardanen.

"Van deze kinderen stichtte Dardanus, een man met grootse plannen die als eerste in een geïmproviseerde boot naar Azië voer, een stad genaamd Dardanus, organiseerde het koninkrijk dat rond de stad lag, dat later Troje werd genoemd, en noemde het volk naar zichzelf Dardanen." (Diodorus Siculus, Bibliotheek van de Geschiedenis, 4.75.3)
Darda's kleinzoon, Tros genaamd, stichtte de stad Troje, die hij naar zichzelf vernoemde. De stad Troje en de Trojanen werden nog welvarender dan Dardanië en de Dardanen en groeiden zo groot en rijk dat ze hen in de schaduw stelden. We kunnen dus zien dat de Trojanen Israëlieten waren uit de stam van Juda, afstammelingen van Zerah.

"Erichthonius kreeg een zoon, Tros, die het volk van het land Trojanen noemde, naar zijn eigen naam." (Diodorus Siculus, Bibliotheek van de Geschiedenis, 5.48)

Zerah's zoon Calchol werd koning van de Milesiërs, een kolonie in het zuiden van Anatolië (zuidwestkust van Turkije). Milesië kwam pas na de Trojaanse oorlog tot bloei. Calchol was een andere Israëliet die een grote beschaving en een koninklijke bloedlijn stichtte. Door de geschiedenis heen hebben veel koningen beweerd af te stammen van de Trojanen of de Milesiërs, of zelfs van beide. Het is duidelijk dat deze volken en koningen tot de volken behoorden die aan Abraham waren beloofd en die via Juda zouden komen. Het waren inderdaad koningen van grote faam, en dat staat zelfs in de Bijbel. Enkele eeuwen na de Trojaanse oorlog wordt koning Salomo vanwege zijn wijsheid vergeleken met deze koningen, met name Calchol en Darda.

"Want hij was wijzer dan alle mensen, dan Ethan de Ezrahiet, en Heman, en Chalcol, en Darda, de zonen van Mahol, en zijn faam reikte tot in alle omringende volken" (1 Koningen 4:31 KJV).

Als Salomo, die bekend staat als de wijste man die ooit heeft geleefd, in wijsheid wordt vergeleken met deze mannen, dan moeten deze mannen wel aanzienlijke mannen van naam zijn geweest. Als dat niet zo is, waarom zou Salomo dan met hen worden vergeleken? Als het onbeduidende mannen waren, zou de vergelijking zinloos zijn. Maar wetende dat deze

mannen grote dynastieën hebben gesticht die tot op de dag van vandaag voortduren en dat zij net als Salomo koningen van Juda waren, kunnen we volledig begrijpen waarom deze vergelijking in onze Bijbel wordt gemaakt. De naam "Mahol" zou een titel kunnen zijn die "grootsheid" betekent, zoals in "de grootsheid van Darda" enzovoort. Deze grootsheid, deze wijsheid is onze geschiedenis.

De kolonisatie van de Feniciërs

De Israëlieten die Mozes uit Egypte volgden, veroverden Kanaän en vestigden zich daar. Rond die tijd zien we de opkomst van een andere grote beschaving, de Feniciërs, een ander "koninkrijk" dat uit Israël voortkwam. De Feniciërs, afkomstig van de kust van Israël, waren een confederatie van Israëlische zeevaarders en handelaren. Geleidelijk aan vestigden zij zich met buitenposten, zeehavens en kolonies over de hele Middellandse Zee, tot in het westen van Iberië (Spanje) en in het noorden tot Gallië (Frankrijk), Albion (de Britse eilanden) en Hibernia (Ierland).

Moderne historici liegen ronduit en zeggen dat de Feniciërs Kanaänieten waren, maar dat waren ze niet. Dat konden ze ook niet zijn. De Feniciërs verschenen pas na de verovering van Kanaän, waarbij de Kanaänieten zware verliezen leden. De Feniciërs waren Israëlieten uit de noordkust van Israël, met name uit de havensteden Tyrus en Sidon, beide gelegen in het gebied van de stam Aser. De naam Feniciërs komt van de unieke paarse kleurstof uit bepaalde schelpen waarin de handelaren gespecialiseerd waren. In die tijd was paarse kleurstof zeldzaam en waardevol. De Feniciërs gebruikten deze paarse kleurstof op hun zeilen en banieren en kregen zo de naam Feniciërs, wat paarse mensen betekent.

Er zijn nog andere redenen waarom de naam Israëliet werd overschaduwd door de benaming Feniciër. Het grootste deel van de Griekse geschiedenis (of althans wat ervan bewaard is gebleven) werd geschreven door Ionische Grieken uit het geslacht van Japheth (Adamitisch maar niet Israëlitisch). De meeste Ionische Griekse historici leefden en schreven in Athene, hun dichtstbevolkte en machtigste stad. Deze Ionische Atheners schreven de geschiedenis vanuit hun eigen perspectief. Waarschijnlijk hadden ze geen grondige kennis van de ware Israëlitische wortels van de Feniciërs. Deze Ionische verslagen vormen de geschiedenis die tot op heden tot ons is gekomen, maar de verslagen zijn niet volledig. Ongeacht de speculaties van moderne historici waren de Feniciërs Israëlieten en geen Kanaänieten. De stad Tyrus was een bolwerk van de Feniciërs. Tegen de tijd dat koning David over heel Israël regeerde, was de stad zo machtig geworden dat ze een eigen koning eiste en een zekere mate van autonomie verwierf. De koning van Tyrus regeerde over zijn eigen grondgebied, maar erkende David als zijn meerdere. De Fenicische kolonie Carthago, de machtige stadstaat aan de noordkust van Afrika, zou afkomstig zijn uit Tyrus. We zien dus dat zowel Carthago als Thebe (afkomstig van Cadmus, een van de leiders van de oorspronkelijke migratie van Egypte naar Europa) grote steden waren die hun oorsprong vonden bij de Feniciërs. Na de val van het koninkrijk Israël en de deportaties door de Assyriërs en Babyloniërs werden deze Fenicische koloniën, die zich inmiddels over het hele Middellandse Zeegebied en West-Europa hadden verspreid, afgesneden en moesten ze voortaan in hun eigen onderhoud voorzien. Carthago was de belangrijkste van deze kolonies en groeide in de loop der eeuwen uit tot een machtige stad. Het is vooral bekend om zijn rivaliteit en oorlogen met de Romeinen. Het grootste deel van Europa, inclusief al deze Fenicische kolonies en zelfs Carthago, kwam echter geleidelijk onder Romeinse heerschappij, waardoor hun geschiedenis en kennis van hun ware oorsprong verloren gingen.

De invasie van de Doriërs

Het is handig om te onthouden dat Griekenland een verzameling stammen was met een gemeenschappelijke cultuur. De Doriërs vielen Griekenland kort na de Trojaanse oorlog binnen. Zij zouden de derde grote stam in Griekenland worden, na de Danaërs en de Ioniërs. De Doriërs werden voornamelijk de Lacedaemoniërs en Macedoniërs. Het grondgebied van de Lacedaemoniërs lag in het zuiden van Griekenland, met als bekendste stad Sparta. Daarom worden de Lacedaemoniërs vaak Spartanen genoemd. De Macedoniërs woonden in het noorden en zijn natuurlijk vooral bekend vanwege Alexander de Grote, die Griekenland verenigde en het Midden-Oosten veroverde.

Moderne historici beweren dat de Doriërs uit het noorden kwamen, maar dat is volkomen onjuist. Homerus beschrijft de Doriërs als indringers die vanuit zee kwamen, niet vanuit noordelijke gebieden. Bovendien zegt Homerus dat de Doriërs het eiland Kreta bewoonden voordat ze Griekenland binnenvielen. De Doriërs waren Israëlieten die afkomstig waren uit de stad Dor in het gebied van Manasse. "Dorian" betekent "volk van Dor" of "mensen uit Dor". Dor was een belangrijke havenstad aan de zuidkust van Israël. Een andere nabijgelegen havenstad was Joppe, in het gebied van Dan. Het is aannemelijk dat Israëlieten vanuit Dor naar Griekenland voeren om het te veroveren. Het eiland Kreta diende de Doriërs als een plek om hun krachten te verzamelen en vervolgens een grootschalige invasie van Griekenland te lanceren.

Verdere historische bewijzen die Dor in verband brengen met de Doriërs zijn de vele zogenaamde Griekse artefacten die door archeologen zijn gevonden in en rond de locatie van Dor in Palestina. Natuurlijk is dat verhaal niet correct. Dit zijn geen artefacten uit Griekenland. Dit zijn oude Israëlitische artefacten uit Dor. De Dorische Israëlieten brachten hun artistieke cultuur mee naar Griekenland en ontwikkelden die daar verder, maar ze moeten ook enkele artefacten hebben achtergelaten.

achter. Verder bewijs dat de Doriërs Israëlieten waren, vinden we bij Josephus, in zijn verslag van een brief die een Spartaanse (of Lacedaemonische, die ook Dorische Grieken waren) koning rond 160 v.Chr. aan Jeruzalem schreef, te vinden in Antiquities 12.4.10 (12:226-227): Areus, koning van de Lacedaemoniërs, groet Onias. We hebben een bepaald geschrift onder ogen gekregen, waaruit we hebben vernomen dat zowel de Joden als de Lacedaemoniërs van dezelfde stam zijn en afstammen van het geslacht van Abraham. Het is dan ook niet meer dan rechtvaardig dat u, onze broeders, ons naar eigen goeddunken uw zorgen kenbaar maakt. Wij zullen hetzelfde doen en uw zorgen als de onze beschouwen en onze zorgen als gemeenschappelijk beschouwen. Demotoles, die u deze brief brengt, zal uw antwoord aan ons terugbrengen. Deze brief is vierkant en het zegel is een adelaar met een draak in zijn klauwen. Josephus vermeldt een antwoord van Jonathan, de hogepriester, in Antiquities 13.5.8 (13:163-170), waarmee hij de authenticiteit van de brief van koning Areus bevestigt.

De Doriërs waren de voorouders van de Spartanen. De Spartanen werden beschreven als blond en blank, dus moesten de Doriërs ook blond en blank zijn geweest. De Doriërs stamden af van de Israëlieten, dus moesten de Israëlieten ook blond en blank zijn geweest. Het is een genetische wet dat blank alleen van blank kan komen. In het scheppingsverhaal in Genesis wordt meerdere malen vermeld dat soort bij soort voortkomt. Ras is een genetisch feit, geen sociaal construct.

De Israëlitische Doriërs en de vroegere Israëlitische Danaërs overweldigden geleidelijk aan de Ionische Grieken (Javan), de afstammelingen van Jafeth, die oorspronkelijk in Griekenland woonden. Jafeth, een zoon van Noach, was een blanke Adamitische man, maar geen Israëliet. De Israëlieten waren Adamieten die afstamden van Noachs zoon Sem en zijn nakomeling Abraham. God koos ervoor om Zijn verbond via Abraham uit te breiden. Dit fenomeen waarbij de Israëlitische stammen de Adamitische stammen onderwierpen, over hen heersten en hen assimileerden, zou zich in heel Europa en de hele Adamitische wereld voortzetten. We zullen dit in latere bewijzen nader toelichten.

Rome, afkomstig van de Trojanen

De Romeinen volgden de Grieken. Na verloop van tijd werd Rome een imperium dat over de wereld heerste, en het was onder het Romeinse Rijk dat Jezus (Jezus) Christus werd geboren. De Romeinen stamt af van de Trojanen. Met andere woorden, de Romeinen waren ook Israëlieten. De meeste mensen kennen de Trojaanse oorlog en de plundering van Troje door de Danaan-Grieken (en het verhaal van het Trojaanse paard). Wat veel mensen niet weten, is dat een restant van de overlevenden van Troje Griekenland ontvluchtte en zich na een lange, kronkelige reis in Italië vestigde.

Deze overblijfselen werden geleid door Aeneas, een prins van Troje en neef van de beroemde Hector van Troje. Aeneas en zijn mannen voeren rond op de Middellandse Zee en zwierven enkele jaren rond, totdat ze zich uiteindelijk vestigden in Latium, Italië. Aeneas trouwde met de dochter van de koning van Latium en na verloop van tijd werd Aeneas koning en stichtte hij een koningsdynastie. Het feit dat de overblijfselen van Troje zich in Latium vestigden, is de reden waarom de latere Romeinse taal Latijn werd genoemd. Eeuwen later stichtte een afstammeling van Aeneas, Romulus genaamd, de stad Rome.

Naarmate de tijd verstreek, begon Rome de omliggende stadstaten te veroveren en in zich op te nemen. De macht van Rome groeide en uiteindelijk werd Rome de Romeinse Republiek (hoewel het technisch gezien in dit stadium al een keizerrijk was). Daarna kwam het beroemde Romeinse Rijk, geregeerd door keizers. Aangezien de Trojanen Rome stichtten en de Trojanen via Zerah uit Juda kwamen, waren de Romeinen ook afstammelingen van Juda en dus Israëlieten. De geschiedenis van Aeneas, zijn reizen, de stichting van Rome en daarmee de afstamming van de Romeinen van de Trojanen wordt bevestigd door Strabo.

"... De omzwervingen van Aeneas zijn een traditioneel feit..." (Strabo, Geografie, 3.2.13) We vinden ook bewijs dat de Romeinen Israëlieten waren in de Bijbel. In de brief van Paulus van Tarsus aan de Romeinen stelt hij dat zij (de Romeinen) ooit God kenden (alleen de Israëlieten kenden God), maar dat zij hun geloof in God hadden verdraaid en Hem in een mens hadden veranderd, waarbij zij een heel pantheon van mindere goden en zelfs beesten hadden toegevoegd.

"Omdat zij God kenden, dachten zij niet aan Hem als God, noch waren zij dankbaar; maar zij werden dwaas in hun redeneringen en werden verduisterd, hun harten waren verstopt voor het begrip; zij beweerden wijs te zijn, maar werden dwazen, en zij veranderden het beeld van de onvergankelijke God in een afbeelding van een vergankelijke mens, van vogels, van viervoeters en van reptielen" Romeinen 1:21-24 CNT.

Het is van cruciaal belang om op te merken dat volgens de Schrift de Israëlieten de enigen waren die God ooit hebben gekend. Van alle families of volken op aarde kende God alleen de familie van Israël, en alleen de familie van Israël kende God. Paulus was zich er terdege van bewust dat God Zichzelf en Zijn wetten alleen aan de Israëlieten heeft geopenbaard. "Hij openbaart Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en Zijn oordelen aan Israël. Zo heeft Hij met geen ander volk gedaan, en Zijn oordelen hebben zij niet gekend. Loof de Heer!" Psalm 147:19, 20, KJV. Gods verbond was alleen met Israël, dus als Paulus beweert dat de Romeinen ooit God kenden, toont dat aan dat de apostel begreep dat Rome voortkwam uit verspreide en gestrafte Israëlieten.

"U alleen heb Ik gekend van alle geslachten der aarde; daarom zal Ik u straffen voor al uw ongerechtigheden." Amos 3:2 KJV.

Interessant en veelzeggend is dat de naam van Jupiter, de belangrijkste Romeinse god, twee woorden combineert: Jove en Pater. De betekenis is "Vader Jove" of "Jove de Alvader" of misschien "Jove de Vader God". De letters J en V zijn beide later aan het Engels toegevoegd, dus de Romeinen schreven Jove met een "I" en een "au", wat resulteerde in "Ioue", een woord met vier klinkers. In het oude Latijn werd Ioue uitgesproken als God. "Pater" betekent natuurlijk "vader". Deze naam van de belangrijkste Romeinse heidense god is een sterke aanwijzing dat de Romeinen de vage herinnering aan God, de Vader God, meenamen in hun verspreiding en heidendom. Paulus moet deze sporen van de naam van de God van Israël, diep begraven in het religieuze geheugen en de verbeelding van de Romeinen, hebben opgemerkt.

De opkomst van de Parthen

Een andere belangrijke beschaving die ontstond door de verspreiding van de Israëlieten waren de Parthen. Tot nu toe hebben we de migraties van verschillende groepen Israëlieten naar Europa gevolgd, maar niet alle Israëlieten zijn na hun eerste deportatie naar de Kaukasus naar andere gebieden gemigreerd. Sommige Israëlieten bleven daar en kwamen uiteindelijk over het hele gebied te heersen. We kennen hen als de Parthen.

Na de deportatie van de Israëlieten naar het Kaukasusgebied regeerden de Assyriërs nog meer dan een eeuw over het Midden-Oosten. Het beleid van de Assyriërs bestond erin een gebied binnen te vallen, te annexeren en vervolgens de oorspronkelijke bevolking te verdrijven en elders in het rijk te hervestigen, zoals ze ook met de Israëlieten hadden gedaan. Deze tactiek van overheersing en deportatie was ongetwijfeld bedoeld om opstanden te voorkomen. De tirannie keerde zich echter uiteindelijk tegen hen. Verschillende stammen binnen het rijk, met name de Scythen, Perzen en Babyloniërs, sloegen de handen ineen en vielen de Assyrische hoofdstad Nineveh aan. Dit leidde tot de ondergang van het Assyrische Rijk.

Na de val van Assyrië begonnen grote groepen Scythen naar Europa te migreren (zie Bewijs 1). Dit liet een machtsvacuüm achter dat door de Babyloniërs werd opgevuld; zij namen alle voormalige Assyrische gebieden in en stichtten het Babylonische Rijk. Maar na verloop van tijd wierpen de Perzen, in een alliantie met de Meden, de Babyloniërs omver. Vervolgens verpletterde Alexander de Grote van Macedonië het Perzische Rijk. Alexander vestigde veel Grieken, vooral Macedoniërs, in de Parthische gebieden. Zoals we eerder hebben uitgelegd, waren de Macedoniërs Israëlieten. De raciale realiteit van Alexanders rijk en van het latere Seleucidische Rijk was dus dat het Israëlitische rijken waren die heersten over Israëlieten en mengelingen van andere Adamitische stammen, zoals Assyriërs, Perzen, Babyloniërs en

Meden. Na Alexanders dood verdeelden zijn vier generaals het Macedonische Rijk, dat zich uitstreckte van Noord-Griekenland tot in het oosten tot aan India en in het zuiden tot aan Egypte. Elke generaal nam een deel van het grondgebied in en stichtte zijn eigen rijk en dynastie.

Oorspronkelijk maakten de Parthische gebieden deel uit van het Macedonische Rijk ten oosten van de Kaspische Zee (ongeveer gelijk aan het huidige Iran). Generaal Seleucus, Alexanders infanteriegeneraal, veroverde het Parthische grondgebied in het Midden-Oosten en het Verre Oosten. Hij gaf zijn naam aan het Seleucidische Rijk.

Maar lang voordat dat gebeurde, waren de meeste Israëlieten door de Assyriërs naar de Parthische regio gedeporteerd. Sommige van deze gedeporteerde Israëlieten vertrokken al snel naar andere landen, maar anderen bleven achter. Ongetwijfeld woonden er ook andere Adamitische volkeren in die gebieden, met name de Meden. De historicus Strabo vertelt ons dat tijdens de periode van het Seleucidische Rijk het land van Parthië werd binnengevallen en veroverd door twee stammen in het bijzonder, die hij identificeert als de Arsaces en de Däae, en dat beide stammen van Scythische (of Israëlitische) afkomst waren.

Zo kwam het dat aan het begin van de Seleucidische overname de Parthische landen en de omliggende gebieden grotendeels bevolkt waren door Israëlieten. Strabo legt uit dat de meest opvallende Israëlitische stam, de Arsaces, aanvankelijk zwak was omdat ze voortdurend in oorlog waren. Maar ze werden sterk en veroverden zoveel naburige gebieden dat ze zich vestigden als heersers over het hele land binnen de Eufraat.

Volgens Strabo waren de stammen van de Däae, Massagetae en Sacae ook Scythen. Deze Däae, Massagetae en Sacae waren verspreid over de hele regio. Het duurde niet lang voordat deze Israëlieten in de landen van Parthië onafhankelijk werden van de Seleucidische heerschappij, terwijl de andere stammen en regio's - onder meer Assyriërs, Meden, Babyloniërs en een mengeling van Scythen en niet-Israëlieten - bleven onder Seleucidische heerschappij. Maar de Israëlieten in Parthië wierpen niet alleen de Seleucidische heerschappij af, maar veroverden geleidelijk ook alle omliggende gebieden. Omdat hun veroveringen begonnen in Parthië, werd hun latere rijk het Parthische Rijk genoemd. Deze naam weerspiegelt het geografische feit dat de Israëlieten hun veroveringstocht begonnen vanuit het land waar ze waren verbannen, Parthië.

Tegen de tweede eeuw voor Christus waren de Parthen opgestaan en hadden ze het Seleucidische Rijk aan de kant geschoven. De Parthen verwierven de hegemonie over de hele oosterse wereld en stichtten hun eigen Parthische Rijk, dat wedijverde met de vroegere Assyrische, Babylonische en Perzische rijken, behalve dat ditmaal de Israëlieten aan de macht waren, eerst onder de Seleuciden en daarna onder de naam Parthen.

Elke Israëlitische koning in Parthië kreeg de achternaam 'Arsaces'. Deze naam is mogelijk een combinatie van twee Hebreeuwse woorden: Ar en Saka. Het woord 'Ar' betekent berg, hoog punt en heuveltop. 'Saka' is de naam die de Perzen aan de Israëlieten gaven. Samen kunnen de twee woorden 'hoogste van de Saka' betekenen. Als je gelooft (zoals velen doen) dat het woord 'Saka' afkomstig is van de naam van de aartsvader Isaak, dan zou 'Arsaces' 'de hoogste van Isaak' betekenen, de titel die werd gegeven aan de man die over de Israëlieten regeerde (hoewel deze koppeling van Saka aan Isaak eerder speculatie is dan een bewezen historisch feit).

Opgemerkt moet worden dat toen de Israëlitische koningen over het gebied regeerden, de Parthen bekend stonden als de Arsaces en het Parthische Rijk het Arsaces (of Arsacid) Rijk werd genoemd. Zoals we al hebben opgemerkt, was "Saka/Sacae", soms met de toevoeging "Suna", de naam die de Perzen oorspronkelijk aan de Israëlieten gaven. Dat is (of is zeer waarschijnlijk) waar de naam Saksen (SacaeSuna) vandaan komt. Hoewel dit, nogmaals, een veelbesproken speculatie is. De alternatieve namen voor Parthië - Arsaces en Saka/Sacae-Suna - kunnen dus heel goed dezelfde oorsprong hebben als de naam Saksen. De naam Arsaces laat ons taalkundig zien dat deze mensen dezelfde zijn als de Germaanse Saksische/Scythische stammen die naar Europa waren gemigreerd.

Het Parthische Rijk bestond ongeveer vierhonderd jaar. Ze stonden vooral bekend om hun voortdurende oorlogen met de Romeinen. Op verschillende momenten waren de Parthen betrokken bij de gebeurtenissen in Judea en Syrië. De Romeinen hadden beide gebieden kort voor de geboorte van Christus veroverd. Omdat de Parthen af en toe op gunstige wijze betrokken waren geweest bij Judea, wilde de historicus Josephus (geboren kort na Christus) dat zijn boeken verspreid zouden worden onder de 'Hogere Barbaren' in het hele Parthische Rijk. Josephus wist dat de Parthen Israëlieten waren. In het voorwoord van zijn boek Oorlogen van de Joden verklaart hij dat hij een evenwichtig verslag van de oorlogen wilde geven, en geen bevooroordeeld Romeins perspectief. Ongetwijfeld hoopte hij dat zijn geschiedschrijving de Israëlieten (Parthiërs) in het noorden zou beïnvloeden om de Joden te helpen bij het omverwerpen van de Romeinen. Maar die alliantie kwam er niet. Bovendien was Josephus niet op de hoogte van het feit dat de Romeinen ook Israëlieten waren. "... en terwijl degenen die daar aanwezig waren een valse voorstelling van zaken hebben gegeven, hetzij uit vleierij jegens de Romeinen, hetzij uit haat jegens de Joden; en terwijl hun geschriften soms beschuldigingen bevatten, en soms lofprijzingen, maar nergens de nauwkeurige waarheid van de feiten; ik heb mijzelf voorgenomen, ten behoeve van hen die onder het bewind van de Romeinen leven, de boeken die ik vroeger in de taal van ons land heb geschreven en naar de Barbaren in het noorden heb gestuurd, in het Grieks te vertalen... "

Josephus beschrijft de stammen van Israël als een ontelbare menigte die voorbij de rivier de Eufraat leefde. Dit gebied voorbij de Eufraat was in wezen het gebied van het Parthische Rijk. De mensen binnen het Parthische Rijk moeten een ontelbare menigte Israëlieten zijn geweest. Als dat niet zo was, waar heeft Josephus het dan in vredesnaam over?

"Dus las hij (Ezra) de brief in Babylon voor aan de Joden die daar waren; maar hij bewaarde de brief zelf en stuurde een kopie ervan naar al zijn volksgenoten in Medië; en toen deze Joden begrepen welke vroomheid de koning jegens God had en welke vriendelijkheid hij jegens Ezra betoonde, waren zij allen zeer verheugd; ja, velen van hen namen hun bezittingen mee en kwamen naar Babylon, omdat zij zeer verlangden naar Jeruzalem te gaan; maar toen bleef het gehele volk van Israël in dat land; daarom zijn er slechts twee stammen in Azië en Europa die onderworpen zijn aan de Romeinen, terwijl de tien stammen tot op heden voorbij de Eufraat wonen en een immense menigte vormen, die niet in getallen te schatten is" (Josephus, Antiquities, 11.5.2).

Josephus noemde de immense menigte 'de tien stammen'. Dit is jammer, want in werkelijkheid waren alle twaalf stammen aanwezig in de menigte voorbij de Eufraat. Deze fout met de tien stammen bestaat nog steeds, vooral onder 'Britse Israëlieten', en moet worden gecorrigeerd. Zelfs de apostel Jakobus spreekt over "... de twaalf stammen die verspreid zijn

..." Jakobus 1:1. Toen de Assyriërs de Israëlieten uit Judea deporteerden, deporteerden ze ook Israëlieten uit de dorpen, stadjes en steden rond Jeruzalem. Maar ze slaagden er niet in Jeruzalem te veroveren en de bevolking, die voornamelijk uit de stammen van Juda en Benjamin bestond, te deporteren. Niettemin deporteerden de Assyriërs mensen uit alle twaalf stammen die buiten Jeruzalem woonden. Omdat Jeruzalem grotendeels bevolkt was door Juda en Benjamin, was het een gemakkelijke vergissing om te denken dat slechts tien stammen waren gedeporteerd. Deze fout heeft geleid tot de overtuiging dat slechts tien stammen naar Europa zijn gegaan; dit is onjuist omdat alle twaalf stammen zijn gedeporteerd, behalve Jeruzalem (althans op dat moment). Met deze feiten in gedachten zou een nauwkeurigere weergave van de woorden van Josephus wellicht zijn geweest: "Er is slechts een klein overblijfsel van twee stammen over in Judea, terwijl er twaalf stammen van Israël verspreid zijn over Parthië, Azië en Europa. Het is een immense menigte, waarvan het aantal niet te schatten is."

Na de tragedie van de Assyrische deportatie begonnen de Israëlieten die in Jeruzalem woonden zich vanuit Jeruzalem te verspreiden en de omliggende gebieden opnieuw te bevolken. Ongeveer honderd jaar na de Assyrische deportaties vielen de Babyloniërs binnen, veroverden het gebied en deporteerden iedereen, inclusief de mensen in Jeruzalem. Zo werd wat er nog over was van Juda en Benjamin onder de Assyriërs, gedeporteerd onder de Babyloniërs. Toen een restant van Israël onder koning Cyrus terugkeerde om de tempel te herbouwen, bedroeg dat aantal amper meer dan 40.000.

Europa ten tijde van de geboorte van Christus

Als we eenmaal op de hoogte zijn van de vroege migraties van de Israëlieten en de grote omvang ervan begrijpen. Door hun reizen kunnen we het grote geheel beter zien: de hele wereld van Adam was een Israëlitische wereld geworden. Dit gebeurde toen de vroege Israëlieten naar Griekenland migreerden; later koloniseerden de Feniciërs de kusten van de Middellandse Zee en het westen van Europa; de Trojanen/Romeinen breidden zich geleidelijk uit over heel Italië en veroverden vervolgens het grootste deel van Europa; de Germaanse stammen migreerden en domineerden het noorden en oosten van Europa; en ten slotte kwamen de Parthen aan de macht in het hele Midden-Oosten. De beloften van God aan Abraham zijn werkelijk in vervulling gegaan.

Alle voormalige Adamitische volken waren omgevormd tot Israëlitische volken. Het feit dat God het land Kanaän aan Israël had gegeven, betekende niet dat Israël voor altijd beperkt zou blijven tot het Beloofde Land. Dus zelfs voordat de Israëlieten van Mozes Kanaän binnenkwamen, begonnen andere Israëlieten zich al over de Adamitische wereld te verspreiden. Na verloop van tijd trok Israël naar het noorden en zuiden, oosten en westen, en uiteindelijk waren de enige volken die overbleven Israëlitische volken. Slaven waren blanke Adamieten, maar geen Israëlieten. Hoewel deze blanke Adamieten nog steeds onder ons zijn, waren hun volken meestal van korte duur. Alle blanke volken zijn nu Israëlitische volken. Tegen de tijd van Christus was Europa grotendeels Israëlitisch. Een Israëlitische wereld was de perfecte tijd en plaats voor de bediening van Jezus Christus en voor de prediking en verspreiding van zijn evangelie onder zijn volk. Aangezien de blanke Adamitische wereld was vervangen door zijn uitverkoren volk, de Israëlieten, zouden zij allemaal van nature het christendom aanvaarden en van nature veranderen in christelijke naties, waarbij zij alle overgebleven Adamieten met zich meenamen.

Het gekerstende Europa - het zaad van Jacob - koloniseerde vervolgens de wereld en creëerde nieuwe beschaafde blanke christelijke landen. Uit Europa kwamen alle andere blanke naties en landen van de wereld, zoals de Verenigde Staten van Amerika, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika. Deze historische boog vervult de profetie dat het zaad van Jacob zich naar alle uithoeken van de aarde zou verspreiden. Zo was het voorspeld en zo is het gebeurd.

5) Bekend staan onder een nieuwe naam als zonen van God

"De volken zullen uw gerechtigheid zien en alle koningen uw heerlijkheid, en u zult een nieuwe naam krijgen die de mond van de HEERE zal geven." Jesaja 62:2 KJV

De naam christendom is synoniem met Europa, en Europa is synoniem met het christendom. Tot voor kort was christen onze identiteit en onze naam. Door de geschiedenis heen heeft slechts één ras - het blanke ras - zichzelf christen genoemd. Zelfs onze Europese landen stonden tot voor een paar honderd jaar geleden bekend als het christendom. De naam 'christen' is niet toevallig ontstaan. Het is een vervulling van een profetie uit de Bijbel. Wist u dat de Bijbel voorspelt dat God Zijn volk de naam 'christen' zou geven? Hij beloofde deze 'nieuwe naam' (meer over wat deze naam inhoudt volgt zo dadelijk) aan de genetische afstammelingen van Israël en aan niemand anders. Hij beloofde deze nieuwe naam niet aan alle volkeren van de wereld, noch aan niet-blanke volkeren, noch aan willekeurige mensen binnen verschillende volkeren die misschien wel in Hem geloofden. Alleen aan Israël. Gods volk is bekend onder vele namen - Hebreeën, Israëlieten, Grieken, Romeinen, Saksen en Kelten, om er maar een paar te noemen - maar nu, sinds de komst van de Messias Jahshua Christus, staat Zijn volk gezamenlijk bekend onder één naam: christenen. Zijn volk is één, zoals Hij één is. Zijn volk behoort Hem toe, dus worden wij bij Zijn naam genoemd. De overblijfselen van de stam Benjamin en Juda die in Judea waren, werden christenen, net als de rest van de twaalf stammen die over heel Europa verspreid waren. Zo werden ze allemaal

bij één naam genoemd en keerden ze terug naar hun rechtmatige Schepper, God, en Verlosser, God.

De stammen van Israël die ooit verloren leken voor de geschiedenis, hebben zich aangesloten bij de eerste-eeuwse Israëlieten in Juda en zijn één familie geworden, geroepen met de ene naam christen, en zijn teruggekeerd naar hun rechtmatige Schepper, God, en Verlosser, God. Kinderen van Israël zullen 'Zonen van de Levende God, de A ' worden genoemd.

Wij beschouwen Gods belofte van een nieuwe naam voor Zijn volk als een teken en bewijs dat deze nieuw benoemde mensen Zijn verlorene oude Israëlieten waren en nog steeds zijn, de verloren maar teruggevonden schapen van het huis van Israël. Deze profetie over hun nieuwe naam werd aan de profeet Hosea gegeven. Via Hosea sprak God tot de kinderen van Israël die op het punt stonden te worden gedeporteerd vanwege hun zonden, afgoderij en trouweloosheid. In feite 'scheidde' God zich door deze tragedie van deportatie van hen. Maar Hij beloofde dat Hij hen op een dag zou verlossen (door Christus), dat zij weer Zijn volk zouden worden en dat zij naar de Levende God zouden worden genoemd. Zij zouden christenen worden genoemd.

God droeg Hosea op om deze profetie op dramatische wijze 'uit te beelden', zowel door zijn keuze van een vrouw als door de namen van zijn kinderen. Alsof Hij het belang van namen wilde benadrukken, openbaarde God deze profetie van een nieuwe naam via de namen van Hosea's toekomstige kinderen. Eerst droeg God Hosea op om met een prostituee te trouwen. Dit liet zien hoe Israël zich gedroeg tegenover God, hun echtgenoot en God. Als echtgenoot van een hoer was Hosea een type van God, de echtgenoot van Israël, die zich als een hoer gedroeg door haar afgoderij en ontrouw.

"Het begin van het woord van de Heer door Hosea. En de Heer zei tegen Hosea: Ga heen, neem een hoer tot vrouw en kinderen van hoererij, want het land heeft grote hoererij bedreven en is afgeweken van de Heer" Hosea 1:2 KJV.

Hosea kreeg in korte tijd drie kinderen, en God droeg de profeet op hen specifieke namen te geven.

Deze namen zouden onthullen wat Israël te wachten stond. Hosea noemde zijn eerste kind, een zoon, Jizreël, wat 'God verspreidt' of 'God zal zaaien' betekent. Deze naam gaf aan dat God de kinderen van Israël zou verspreiden door deportaties.

"Toen ging hij heen en nam Gomer, de dochter van Diblaïm, tot vrouw; zij werd zwanger en baarde hem een zoon. En de Heer zei tegen hem: "Noem hem Jezreel, want nog een korte tijd, en Ik zal het bloed van Jezreel wreken op het huis van Jehu en het koninkrijk van het huis van Israël doen ophouden. En het zal geschieden op die dag, dat Ik de boog van Israël zal breken in het dal van Jezreel." Hosea 1 :3-5 KJV.

Hosea noemde zijn tweede kind, een dochter, Loruhamah, wat 'geen genade' betekent. Deze naam gaf aan dat God de kinderen van Israël niet langer zou tolereren of genadig zou zijn vanwege hun voortdurende hoererij.

"En zij werd weer zwanger en baarde een dochter. En God zei tegen hem: Noem haar Loruhamah, want Ik zal geen genade meer hebben met het huis van Israël, maar Ik zal hen volkomen wegdoen." Hosea 1:6 KJV.

Hosea noemde zijn laatste kind, een zoon, Loammi, wat 'niet mijn volk' betekent. De kinderen van Israël zouden niet langer Zijn volk zijn, maar zouden de 'Verloren Stammen' worden. De geschiedenis laat inderdaad zien dat zij hun Israëlitische naam en identiteit verloren. Zoals we in eerdere bewijzen hebben uitgelegd, werden zij de Cimmeriërs, Sacae, Scythen, Galatea en de Germaanse en andere stammen. Opnieuw zien we dat de Europeanen de profetieën die aan de Israëlieten waren gedaan, vervulden, ditmaal met betrekking tot de tragedie van de verspreiding ver van hun thuis, zonder genade, en niet langer Zijn volk. Zij gingen de duisternis en verschrikkingen van de deportaties tegemoet en leden de vreselijke straf dat zij vanwege hun afgoderij niet langer het volk van God waren.

"Toen zij Loruhamah gespeend had, werd zij zwanger en baarde een zoon. Toen zei God: Noem hem Loammi, want gij zijt niet mijn volk en Ik zal niet uw God zijn." Hosea 1:8-9 KJV
De straf van God was echter corrigerend van aard en niet permanent. Hoewel verspreid over vreemde landen en hun naam vergeten, zou het verspreide Israël uitgroeien tot een immense menigte in die Europese landen. God beloofde dat Hij achter Israël, Zijn bruid, aan zou komen, haar zou zoeken en redden. Op Zijn tijd zou Hij Zijn verspreide volk verzamelen en hen een nieuwe naam geven, de zonen van de Levende God.

"Maar het aantal kinderen van Israël zal zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten of geteld kan worden; en het zal geschieden dat op de plaats waar tot hen gezegd werd: Gij zijt mijn volk niet, daar zal tot hen gezegd worden: Gij zijt de zonen van de levende God" Hosea 1:10 KJV.

Die levende God was natuurlijk Christus. De apostelen, in het bijzonder Paulus, zochten het verspreide Israël op in de landen van Europa, waar het was uitgegroeid tot een ontelbare menigte, met name onder de Germaanse stammen. Toen de stammen van Europa Christus aanvaardden, werden ze weer verzameld onder één Hoofd, namelijk Christus God. Ze kregen een nieuwe naam - christenen - naar de levende God, precies zoals de profetie had voorspeld. "Dan zullen de kinderen van Juda en de kinderen van Israël zich verzamelen en één hoofd aanstellen, en zij zullen uit het land opgaan, want groot zal de dag van Jizreël zijn." Hosea 1:11 KJV

De naam christen bewijst dat het blanke ras Israël is. Maar waarom gebruikt Hosea in zijn profetie de term "Levende God"? Laten we dat belangrijke detail eens nader bekijken. Christus is de enige ware Levende God.

De Levende God is natuurlijk Jezus Christus. Maar hoe en waarom is Hij de Levende God? Jezus is God, de Levende God van Israël, die in het vlees is geïncarneerd als een levende, ademende Adamitische man. Jezus kwam uit de hemel neer en werd geboren uit het geslacht van Juda voor de redding van Zijn volk, Zijn familie, de kinderen van Israël. Alleen in de Bijbel vinden we wonderbaarlijke en verbazingwekkende profetieën dat God uit liefde voor Zijn schepping, de mensheid, mens zou worden. Deze profetieën zijn in vervulling gegaan. Israël was veroordeeld tot deportatie vanwege haar afgoderij, dat wil zeggen de aanbidding van valse 'goden'. Dit zijn afgoden van hout en steen en bedrog van duivels. Niets anders. Ze zijn dood, niet levend. Jezus Christus, die God in het vlees is, is de enige levende en ware God. Hij kwam in het vlees en riep Zijn volk terug van dode afgoderij naar Zichzelf, de Levende God.

Waarom de naam 'christen'? Jezus noemde zichzelf de Messias (Christus in het Grieks) van Israël (Matteüs 16:16-18) en na zijn opstanding begonnen zijn apostelen hem als de Christus te prediken. In Handelingen 11:26 staat: 'En in Antiochië werden de discipelen voor het eerst christenen genoemd.' De timing en de geografische locatie zijn veelzeggend. In de stad Antiochië gingen de apostelen verder dan het prediken in synagogen, zoals zij gewoon waren. Nu predikten zij moedig tot de Helleense Grieken en bekeerden hen. Deze Grieken waren geen 'heidenen', zoals men toen dacht, maar zij waren in feite afstammelingen van de verspreide stammen van Israël. Toen het evangelie zich over Europa verspreidde, omarmden de Europese volken de naam 'christen'. Christus betekent 'het volk van Christus', aangezien de Griekse uitgang 'ian' 'volk' betekent. Door deze naam aan te nemen, werden de Europeanen een volk dat naar de Levende God werd genoemd, waarmee de profetie in Hosea in vervulling ging.

Europeanen moeten de 'Israëlieten' zijn

Laten we dit bewijs in zijn eenvoudigste vorm weergeven: God heeft expliciet beloofd dat Hij de Israëlieten zou hernoemen tot christenen. In de hele geschiedenis is alleen het blanke Europese ras christenen genoemd en hun land christendom. De enige logische verklaring is dat de Europeanen de oude Israëlieten moeten zijn die ooit zijn gedeporteerd en verspreid. Je hoeft geen IQ van 200 te hebben om dat te begrijpen. Ofwel is de profetie in de geschiedenis uitgekomen en wordt het volk van God nu bij Zijn naam genoemd, christenen, ofwel zijn de beloften van God niet nagekomen of waren ze vals. Als we de Bijbel echt geloven, dan moeten we wel erkennen dat Gods woord is vervuld.

De Europeanen waren Zijn verspreide volk. Daarom wachtten de oude Hebreeën op de komst van Christus, maar het waren de Europeanen die Hem massaal aanvaardden. De Europeanen aanvaardden Hem juist omdat zij de oude Hebreeën waren. Welk ander ras is ooit in de eerste plaats als christelijk geïdentificeerd? De Afrikanen? De Chinezen? De Indiërs? Geen van allen! Alleen blanke Europeanen vervulden deze profetie. Europa stond zelfs bekend als het christendom voordat het secularisme in de moderne tijd voet aan de grond kreeg.

Bovendien zijn alleen christenen Zijn volk, en alleen christenen zijn het oude Israël. Alle volken die vandaag de dag beweren Israëlieten te zijn, maar Christus, christenen en het christendom haten, kunnen geen Israëlieten zijn. Ze kunnen zelfs niet beweren dat ze de Hebreeuwse/Mozesreligie van het Oude Testament volgen. Alleen het christendom is de voortzetting van het Oude Testament. Daarom zijn alle usurpatoren die zich voordoen als het volk van de Bijbel, maar Christus verwerpen, leugenaars.

"De volken zullen uw gerechtigheid zien en alle koningen uw heerlijkheid, en u zult een nieuwe naam krijgen die de mond van de HEERE zal geven" (Jes 62:2).

Onze naam is onze identiteit. God heeft ons beide gegeven. Toen wij Europeanen onze christelijke identiteit en onze christelijke naam omarmden, werden wij de historische realiteit die in de profetieën van de Schrift was voorspeld. Wij waren verloren, maar nu zijn wij gevonden. Door onze identiteit te aanvaarden, vervullen wij de waarheid van God. De implicaties van deze profetieën zijn verbluffend, en de meeste christenen moeten vandaag de dag nog wakker worden voor die realiteit. Wij blanke Europeanen zijn de zogenaamde verloren stammen van Israël, de ware Israëlieten. God zocht ons zoals een herder zijn

verspreide schapen zoekt. Hij verzamelde ons tot één volk, het christelijke volk, en Hij gaf ons Zijn naam, het volk van Christus of christenen.

In het verleden, toen Europa nog een christendom was, begrepen we dat we allemaal broeders waren, verenigd onder Christus, onze Verlosser. Het is tijd dat we die waarheid weer erkennen. Wij, blanken die in deze onheilspellende tijden leven, laten we ons niet schamen om christenen te zijn, om als christenen te leven en om onze historische realiteit als Israëlieten op te eisen, opdat Christus zich op de Dag des Oordeels niet voor ons hoeft te schamen.

6) Israël krijgt een nieuw thuis in het noordwesten

Geeft de Bijbel ons geen aanwijzing over waar of in welke richting de verloren stammen naartoe zouden gaan?

De vijanden van God en Zijn volk beweren graag dat de oude verspreide Israëlieten - zij die zich na de Exodus afscheidden plus de miljoenen die door de Assyriërs en vervolgens door de Babyloniërs werden gedeporteerd - gewoon verdwenen zijn en verloren zijn gegaan in de geschiedenis. Zonder een spoor achter te laten. En dat zeggen ze met een strak gezicht. Of ze verzinnen fantastische verhalen, zoals dat de verloren stammen op boten zijn gesprongen en naar Amerika zijn gevaren, waar ze zich met de inheemse bevolking hebben vermengd en zijn verdwenen. Of dat ze naar het zuiden zijn gevlucht, naar Sub-Sahara Afrika, of naar het oosten zijn getrokken, naar de Himalaya en Aziatische landen, waar ze zijn getrouwd en hun Israëlitische identiteit hebben verloren.

Alles behalve dat de Israëlieten naar het westen trokken en de Europeanen werden, is zeker niet verdwenen en bestaat in feite nog steeds onder ons als het blanke ras. Nee, dat kunnen de vijanden van Christus niet hebben. Ze schreeuwen en huilen zelfs dat elke vermelding dat de Israëlieten de blanke Europeanen zijn geworden, "het witwassen van de geschiedenis" is,

haatzaaiende taal en walgelijk racisme. Dezelfde krachten willen degenen die vasthouden aan opvattingen die niet in hun agenda passen, wettelijk straffen en het zwijgen opleggen.

Maar wat is de waarheid? Zijn de nakomelingen van Jacob naar de Afrikaanse jungle getrokken? Of zijn ze op schepen naar Amerika gesprongen? Of zijn ze ver weg in het oosten van Azië verdwenen? En als ze dat wel hebben gedaan, wat is er dan geworden van de beloften van God dat Abraham de vader van vele volken zou worden? Dat er koningen uit hem zouden voortkomen? Dat door zijn Israëlitische nakomelingen de hele (Adamitische) aarde gezegend zou worden? Was God zo machteloos dat de Israëlieten als zand door Zijn vingers glipten en verdwenen, omdat ze door rassenvermenging uitgestorven en voor altijd verloren gingen? Zijn beloften nietig verklaard?

Maar dat is wat de vijanden van God zeggen dat er gebeurd is. Bovendien willen ze ons doen geloven dat de ragtag groep afstammelingen van Kaïn die in 70 n.Chr. in Juda achterbleef, het ware volk van de Bijbel is en niet de antichristelijke rondtrekkende kooplieden. Dat is gewoon weer een leugen om de onwaarheid te verdoezelen dat de verspreide Israëlieten verdwenen zijn. Deze leugens zijn zo succesvol in onze cultuur en kerken doorgedrongen dat het moeilijk kan zijn om ons open te stellen voor een andere versie van de geschiedenis. Maar als we dat doen, zien we dat deze absurditeiten geen stand houden bij objectief onderzoek. Om de waarheid te vinden, moeten we de Schrift onderzoeken. Zegt de Bijbel dat de verspreide Israëlieten uit de geschiedenis zijn verdwenen? Of zegt hij juist het tegenovergestelde? Vertelt hij ons waar ze geografisch heen zijn gegaan en waar we ze vandaag de dag kunnen vinden? Om de waarheid te ontdekken, gaan we onderzoeken wat de Bijbel zegt en hoe seculiere historici de bijbelse verslagen ondersteunen.

Het korte antwoord is dat de Bijbel inderdaad een duidelijk beeld schetst dat Europa het nieuwe thuis van de Israëlieten zou worden. De Schrift zegt dat de Israëlieten naar het noorden en het westen zouden migreren, wat ons in de richting van Europa wijst. Hoewel de Bijbel niet expliciet zegt: "Toen gingen de Israëlieten naar Europa", zegt hij in wezen wel degelijk dit. Hij geeft ons deze informatie wanneer we de profeten bestuderen en hun verslagen vergelijken met oude historische en geografische verslagen. Eén profeet, Jeremia, richtte zich zelfs tot de gedeporteerde Israëlieten die al in de landen woonden die later Europa zouden worden.

In eerdere bewijzen hebben we aangetoond dat de oude Griekse en Romeinse geschiedenis ons vertelt over de migraties van de Israëlieten naar Europa. Om kort samen te vatten: deze geschiedenissen vertellen over de vroege migraties van de Danaërs naar Griekenland kort na de uittocht uit Egypte. Hun aankomst in Griekenland werd later gevolgd door de Dorische invasies en veroveringen van Griekenland. Eeuwen later vestigden ook de Trojanen zich in Griekenland en werden later de Romeinen. Vanaf de kusten van Israël koloniseerden de Feniciërs een groot deel van Europa. De Cimmeriërs, de Saca en de Scythen waren allemaal afkomstig van de gedeporteerde Israëlieten en migreerden naar Europa. De Gallische en Germaanse stammen kwamen voort uit deze migrerende Israëlieten. Hoewel de namen van de Israëlieten in de loop van de tijd veranderden, bleef het volk hetzelfde. De geschiedenis laat ons duidelijk zien dat de Israëlieten in Europa terechtkwamen.

Bovendien hebben we in eerdere bewijzen aangetoond dat de Bijbel zegt dat de Israëlieten uit het land Kanaän zouden worden verdreven als straf voor hun zonden. Maar God verlaat Zijn volk nooit. Hij beloofde dat Hij op een later tijdstip als mens zou neerdalen om hen te

verlossen en dat Zijn apostelen Zijn evangelie zouden prediken aan de verloren schapen van het huis van Israël (die verspreid waren over de landen van Europa). Deze missie zou resulteren in de hereniging van God's volk tot één volk, de blanke christelijke Europeanen of het christendom. Met dat in gedachten, laten we eens nader bekijken wat God's profeten hebben gezegd.

Samuels nieuwe huis

Toen koning David over het koninkrijk Israël regeerde, beloofde God hem dat de kinderen van Israël op een dag een nieuw thuisland zouden krijgen, ver weg van de vervloekte Kanaänieten. Het land Kanaän was nooit bedoeld als permanente woonplaats voor Israël. Kanaän was zelfs veel te klein voor de grote volksmassa's die de nakomelingen van Israël zouden worden. Laten we dat de hele aarde van de Heer is (Ps. 24:1) en dat God Zijn volk kan vestigen waar Hij maar wil.

De profeet Nathan stond in Jeruzalem toen hij deze profetie aan David uitsprak over het lot van het Israëlietische volk. "Ik zal een plaats voor mijn volk Israël aanwijzen en hen daar vestigen, zodat zij in hun eigen land kunnen wonen en niet meer hoeven te trekken, en de kinderen van de goddeloosheid hen niet meer zullen onderdrukken, zoals vroeger." 2 Samuël 7:10 KJV.

Palestina was nooit "een eigen plaats", omdat de Israëlieten de Kanaänieten nooit volledig hebben verdreven. Als gevolg daarvan deelden zij het land met dit vervloekte volk en werden zij door hen van de wetten van God afgebracht. Om een eigen plaats te hebben, moesten de Israëlieten een onbewoond land vinden dat niet door God aan een ander Adamitisch volk was toegewezen. In Genesis 10 leren we dat het land verdeeld was onder de Adamitische volken (we zullen deze toewijzingen in een later bewijs behandelen). Maar voorlopig is het belangrijk op te merken dat het grootste deel van Europa niet aan een volk uit Genesis 10 was toegewezen. Het lijkt erop dat God deze regio had gereserveerd om deze later aan de Israëlieten toe te wijzen.

We zien de verdeling van het land in Deuteronomium. "Toen de Allerhoogste de volken hun erfdeel toeweest, toen Hij de kinderen van Adam scheidde, stelde Hij de grenzen van de volken vast naar het aantal kinderen van Israël" Deut. 32:8 KJV. Dit verwijst terug naar de tijd nadat Noach en zijn familie de ark verlieten. God verdeelde toen het land onder de zonen van Noach en hun nakomelingen. Met andere woorden, Hij verdeelde het land onder de kinderen van Israël die op dat moment leefden en onder degenen die nog geboren zouden worden.

Hoe werd het land verdeeld? In Genesis 10 krijgen we een lijst van de volken van Adam die afstammen van Noach. Er wordt niet expliciet vermeld waar ze terecht kwamen, maar we kunnen dat achterhalen door de geschiedenis te vergelijken met de gegeven namen. We hebben dit uitgebreider behandeld in Bewijs 8, maar hier volgt een korte samenvatting. Over het algemeen stichtten de nakomelingen van Sem volken in het Midden-Oosten. De nakomelingen van Jafeth verspreidden zich naar het westen, oosten en noorden. De nakomelingen van Cham trokken naar het zuiden. U zult merken dat grote delen van Europa niet werden toegewezen. Dat had een reden. Als we de profeten doornemen, wordt duidelijk dat Europa de ware thuis was.

God had plannen voor de Israëlieten. Wat betreft het land Kanaän, daar waren we slechts op doorreis.

Jeremia naar het noorden

We moeten beginnen met de tijdlijn en achtergrond van Jeremia's bediening, die waarschijnlijk rond 627 v.Chr. begon. Hij predikte in Jeruzalem tot de koningen van Juda, ongeveer honderd jaar nadat de Assyriërs in 722 v.Chr. het Noordelijke Koninkrijk hadden veroverd en miljoenen Israëlieten in ballingschap hadden gevoerd. Rond 701 v.Chr. vielen de Assyriërs ook het Zuidelijke Koninkrijk binnen en deporteerden grote groepen Israëlieten. Niet alleen de tien stammen werden door de Assyriërs gedeporteerd, maar leden van alle twaalf stammen. Het is een veelgemaakte fout om te denken dat Juda en Benjamin niet bij de Assyrische deportaties betrokken waren. Een deel van Benjamin en Juda werd inderdaad gedeporteerd, maar velen bleven in en rond het onverslagen Jeruzalem. Aangezien Jeruzalem de hoofdstad was, kon het miljoenen inwoners hebben gehad. Na de invasies begon Jeruzalem zich opnieuw te bevolken en het Zuidelijke Koninkrijk Juda te doen herleven. Het was tot deze mensen dat Jeremia bekering predikte.

Maar God was de Israëlieten die al door de Assyriërs waren verspreid niet vergeten. Jeremia spreekt tot hen in verschillende profetieën. Deze profetieën laten zien dat de gedeporteerde Israëlieten naar het noorden en westen waren getrokken en op weg waren naar Europa.

Het Assyrische Rijk was in 612 v.Chr. ingestort. De hoofdstad Nineveh werd verwoest door een confederatie van talrijke stammen en provincies die voorheen onder Assyrische controle stonden. Jeremia waarschuwde de koningen van Juda dat zij zich moesten bekeren of anders zouden worden gedeporteerd, maar - ironisch genoeg misschien - kort na zijn uitspraken werd Assyrië van de kaart geveegd. De Judeeërs gingen er ongetwijfeld van uit dat hun deportatie door de Assyriërs zou worden uitgevoerd. Misschien waren ze in de waan dat ze nu veilig waren voor deportatie, nu Assyrië verdwenen was en uit beeld was geraakt. Als dat zo was, was dat een vals gevoel van veiligheid. We weten uit de geschiedenis dat Juda later werd veroverd en gedeporteerd door Babylon. Babylon rees op na Assyrië en eiste een groot deel

van het voormalige Assyrische rijk voor zichzelf op, waardoor het Babylonische rijk ontstond. De Babylonische koning Nebukadnezar richtte zijn blik op Jeruzalem.

We zullen de meeste profetieën van Jeremia overslaan en ze in een later bewijs behandelen. Hier zullen we ons specifiek richten op zijn profetieën die bewijzen dat de Israëlieten naar het noorden trokken. In Jeremia hoofdstuk 3 werd Jeremia opgedragen naar het noorden te kijken en uitspraken te doen. Hij werd niet opgedragen naar het zuiden, het oosten of het westen te kijken. Hij moest tot de Israëlieten in het noorden spreken. In deze uitspraken zei God dat Hij de gedeporteerde Israëlieten in het noorden strafte, maar Hij riep hen ook op om terug te keren naar Zijn geboden en beloofde dat Hij niet voor altijd boos zou blijven. Deze woorden waren gericht tot de Cimmeriërs/Scythen, de Israëlieten die vanuit Assyrië naar het noorden waren gemigreerd. "Ga heen en verkondig deze woorden naar het noorden, en zeg: 'Keer terug, afvallig Israël', zegt de Heer, 'en Ik zal Mijn toorn niet over u laten komen, want Ik ben barmhartig', zegt de Heer, 'en Ik zal Mijn toorn niet voor altijd vasthouden'" Jeremia 3:12 KJV.

Vervolgens profeteerde Jeremia in vers 18 dat God de huizen van Israël en Juda, de twee afzonderlijke koninkrijken, weer zou samenbrengen. Ze zouden opnieuw één volk worden. God sprak over hun vestiging in "het land van het noorden". Bovendien naar een land dat aan hun voorvaderen als erfdeel was gegeven, een land dat duidelijk niet Palestina was. "In die dagen zal het huis van Juda wandelen met het huis van Israël, en zij zullen samen komen uit het land van het noorden naar het land dat Ik aan uw vaderen als erfdeel heb gegeven" Jeremia 3:18 KJV.

Het is belangrijk om hier op het tijdstip te letten. Deze profetie werd gegeven vóór de Babylonische invasies en de gevangenschap van Jeruzalem. Maar zelfs in dit vroege stadium zien we dat dit land in het noorden het voorbestemde erfdeel was dat God aan de voorouders van de Israëlieten had gegeven. Met andere woorden, het land in het noorden (Europa) was altijd al het plan van God voor Zijn volk.

Maar dat is niet alles. In hoofdstuk 31 profeteerde Jeremia dat God de Israëlieten uit het noorden EN van de kusten van de aarde zou verzamelen onder Christus. Let wel dat "aarde" niet betekent wat wij moderne mensen ons voorstellen; het is niet de hele wereld. Het betekent slechts landen. God verwijst hier naar de kustgebieden van Europa waar eerdere migraties van Israëlieten zich hadden gevestigd. Hij beloofde die Israëlieten van de kustgebieden te verenigen met de Israëlieten die na de Assyrische invasies naar het noorden waren gemigreerd. "Zie, Ik zal hen brengen uit het noorden, en hen verzamelen van de kusten der aarde, en met hen de blinden en de lammen, de zwangere vrouwen en de vrouwen die in baren nood zijn; een groot volk zal daarheen terugkeren" Jeremia 31:8 KJV.

Deze belofte wordt een paar verzen later herhaald wanneer God aan de verre eilanden verklaart dat Hij het verstrooide Israël zal verzamelen. Tot welke eilanden (kan vertaald worden als kustlanden) richt Hij zich? Dat moeten de kustlanden van de Middellandse Zee en Europa zijn. "Hoor het woord van de Heer, gij volken, en verkondigt het op de verre eilanden, en zegt: 'Hij die Israël heeft verstrooid, zal het verzamelen en bewaren, zoals een herder zijn kudde'" Jeremia 31:10 KJV.

We kunnen de vervulling van deze profetie historisch traceren. Eerdere golven van migrerende Israëlieten hadden de Griekse en Romeinse beschavingen opgebouwd. De

apostelen van Christus brachten het evangelie naar hen. Later vielen de Germaanse stammen, die hun oorsprong vonden in de Assyrische deportaties, het Romeinse Rijk binnen en veroverden het geleidelijk. Ook zij aanvaardden het christendom. Zo werd de profetie vervuld. De twee huizen werden herenigd als christelijke Europeanen. God bracht de verloren schapen van het huis van Israël onder zich samen als Christus.

Alle Israëlieten, alle twaalf stammen in Europa, werden weer verenigd onder het christendom.

Jesaja naar het westen

Het ambt van Jesaja begon rond 729 v.Chr., dus hij leefde meer dan honderd jaar vóór Jeremia. Hij was ook een profeet in Jeruzalem. Jesaja sprak tot twee verschillende groepen Israëlieten: de hoofdstukken 1-40 waren gericht op het koninkrijk Israël en de dreigende Assyrische invasie, en de hoofdstukken 41-66 waren gericht op de reeds verspreide Israëlieten (die zich al vóór de deportaties over het buitenland hadden verspreid). Jesaja waarschuwde voor de naderende Assyrische invasies als de overgebleven Israëlieten zich niet zouden bekeren. Hij sprak ook over kustlanden in het westen, wat alleen de Europese kustlanden kunnen zijn. Door de uitspraken van God aan de Israëlieten in de kustlanden over te brengen, bewijst Jesaja dat Gods volk nooit beperkt was tot één geografisch gebied. Sinds de uittocht uit Egypte en zelfs daarvoor al hadden zij zich verspreid ver en wijd en naar Europa.

In hoofdstuk 11 verklaart Jesaja dat God de Israëlieten zou verzamelen uit alle plaatsen waar zij waren geweest, en dat Hij hen weer zou samenbrengen als één volk. Dit verwijst duidelijk naar God die als Christus neerdaalt en zijn evangelie naar de verspreide Israëlieten zendt. "En het zal geschieden op die dag, dat de Heer Zijn hand opnieuw zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven is, te verlossen uit Assyrië, uit Egypte, uit Pathros, uit Kush, uit Elam, uit Sinear, uit Hamath en uit de eilanden van de zee" Jesaja 11:11 KJV.

Tot wie wordt hier precies gesproken? Het waren niet de mensen die op dat moment op die plaatsen woonden. Jesaja sprak tot het overblijfsel van Gods volk dat die plaatsen al had

verlaten. Zij waren door alle genoemde plaatsen getrokken, maar zouden uiteindelijk terechtkomen in het land dat God voor hen had bestemd. Het doorkruisen van Egypte en Assyrië verwijst naar de Israëlieten die in ballingschap hadden geleefd. De werkelijke locaties van Pathros (Opper-Egypte), Elam (Perzië), Shinar (de oudere naam van Babylon) en Hamath (Noord-Syrië) waren plaatsen waar Israëlieten hadden gewoond. God verklaarde dat hun nieuwe beloofde thuis in het westen zou liggen, dat wil zeggen in Europa. "Maar zij zullen op de schouders van de schepen van de andere stammen [Filistijnen] naar het westen vliegen; zij zullen hen samen uit het oosten plunderen; zij zullen hun hand op Edom en Moab leggen; en de kinderen van Ammon zullen hun gehoorzamen" Jesaja 11:14 KJV.

Deze Israëlieten zouden in het westen terechtkomen. Dat was hun profetische bestemming. In sommige vertalingen staat 'schouders' in plaats van 'schepen'. De Filistijnen zijn gewoon andere stammen. Vervolgens 'plunderen' ze het oosten. Wat betekent dat? De geschiedenis geeft ons het antwoord. Na verloop van tijd kwamen Griekenland en Rome - beide gesticht door verspreide Israëlieten - op in militaire macht en veroverden ze veel gebieden in het oosten. Dus de Israëlieten hebben inderdaad 'het oosten verwoest'. Hoe dan ook, het was niet de bestemming van de Israëlieten om in het zuiden of oosten te wonen. Het was altijd hun bestemming om naar het noorden en westen te trekken, naar Europa.

Later in Jesaja hoofdstuk 41 spreekt God tot de verspreide Israëlieten die in de kustgebieden wonen. Eerst zegt Hij tegen de Israëlieten dat zij hun kracht moeten vernieuwen. Als verspreid volk zonder vaderland hadden de migrerende Israëlieten inderdaad behoefte aan nieuwe kracht. Dat zou in de loop van de volgende eeuwen gebeuren, toen de Israëlieten sterk werden en het centrum van de beschaafde wereld in Griekenland en Rome werden. God heeft hen dus zeker gesterkt. "Zwijg voor mij, eilanden [kustgebieden]; en laat het volk zijn krachten vernieuwen; laat hen naderen; laat hen dan spreken: laten wij samen naderen tot het oordeel" Jesaja 41:1. Vervolgens verklaart de profetie dat Christus, "de rechtvaardige", zou worden opgewekt in landen ten oosten van deze kustgebieden. Palestina ligt ten oosten van Europa. "Wie heeft de rechtvaardige uit het oosten opgewekt, hem tot zich geroepen, hem de volken voor hem gegeven en hem heerser over koningen gemaakt? Hij heeft hen aan zijn zwaard overgeleverd als stof en aan zijn boog als stro dat wordt weggeblazen" Jesaja 41:2. Oude historische verslagen bevestigen dat de verspreide Israëlieten inderdaad in deze kustgebieden woonden. De Scythen bevolkten de kustgebieden rond de Zwarte Zee en de Krim na de Assyrische deportaties. Andere vroege migraties van de Israëlieten concentreerden zich rond de Egeïsche Zee en de kusten van de Middellandse Zee.

Hosea naar het westen

Hosea is een van de kortere kleine profeten, maar hij doet verschillende definitieve voorspellingen over waar de Israëlieten terecht zouden komen. Hij maakte duidelijk dat de Israëlieten in het westen, in Europa, zouden zijn. In hoofdstuk 11 profeteerde Hosea dat wanneer Christus zou komen, de Israëlieten de geboden van God zouden gehoorzamen. Christus zou brullen als een leeuw en de kinderen zouden beven vanuit het westen. Dit kan alleen maar verwijzen naar de verspreide Israëlieten in Europa die het evangelie van Christus hoorden en opnieuw God gingen vrezen, zoals hun voorouders hadden gedaan, en Zijn geboden gingen onderhouden. Zij waren de verloren schapen van het huis van Israël die terugkeerden naar de kudde van de Herder. Vanuit het perspectief van Hosea zou het westen Europa zijn. "Zij zullen de Heer volgen; Hij zal brullen als een leeuw; wanneer Hij brult, zullen de kinderen beven vanuit het westen" Hosea 11:10 KJV.

Hosea noemt Egypte en Assyrië, die allegorieën zijn voor de slavernij en deportaties van de Israëlieten. Deze mensen in het westen hebben dus een van beide of beide gevangenschappen meegemaakt, dus het is duidelijk dat zij de Israëlieten moeten zijn. Geen enkel ander volk heeft deze gevangenschappen meegemaakt. God beloofde de slaven en gedeporteerden in hun eigen huizen te plaatsen, dat wil zeggen de uitverkoren landen voor de Israëlieten in Europa. "Zij zullen beven als een vogel uit Egypte en als een duif uit het land Assyrië; en Ik zal hen in hun huizen plaatsen..." Hosea 11:11 KJV. God omvatte alle Israëlieten, zowel degenen die rond de tijd van de uittocht uit Egypte het grootste deel van het volk hadden verlaten, als degenen die tijdens de Assyrische deportaties waren verspreid. God vergat niemand van hen.

Esdras Land van Arsareth

We hebben drie profeten laten zien die duidelijk maken dat Europa de bestemming van de Israëlieten was. Laten we nu eens kijken naar de Apocriefen, met name 2 Esdras. Esdras is een ingewikkeld boek, maar het is misschien wel het boek dat het duidelijkst aangeeft dat de Israëlieten naar Europa gingen. Esdras is eigenlijk een compilatie van verschillende boeken die worden toegeschreven aan de profeet Esdras (ook wel Ezras gespeld). Verschillende bijbelvertalers en denominaties hebben deze boeken op verschillende manieren opgedeeld, sommige in vier afzonderlijke boeken van Esdras, sommige zelfs in zes. Hier zullen we ons concentreren op het 2e boek van Esdras, zoals het in de KJV wordt genoemd. De nummering van de boeken kan voor verwarring zorgen, afhankelijk van de bijbelversie die u gebruikt. Het tweede boek van Esdras kan in de verschillende versies het derde, vierde, vijfde of zelfs zesde boek van Esdras worden genoemd.

Oorspronkelijk was 2 Esdras opgenomen in de Bijbel in talrijke middeleeuwse vertalingen (11e-16e eeuw). De King James Version verscheen in het begin van de 17e eeuw en 'beknopte' Esdras tot slechts één boek (1 Esdras). In sommige vertalingen wordt het 2 Esdras dat uit de KJV is verwijderd, het 3 of 4 Esdras genoemd. In dit 2 Esdras wordt een belangrijk verslag gegeven van de migratie van de Israëlieten naar een nieuw land genaamd Arsareth.

"En terwijl gij zag dat hij een andere vreedzame menigte om zich heen verzamelde, dat zijn de tien stammen, die in de tijd van Hosea, de koning, uit hun eigen land werden weggevoerd, die Salmanasar, de koning van Assyrië, gevangen nam en over de wateren voerde, zodat zij in een ander land kwamen. Maar zij beraamden onderling dat zij de menigte der heidenen zouden verlaten en naar een verder land zouden trekken, waar nog nooit mensen hadden gewoond, opdat zij daar hun wetten zouden kunnen houden, die zij in hun eigen land nooit hadden gehouden. En zij gingen de Eufraat binnen via de smalle doorgangen van de rivier. Want de Allerhoogste gaf hun tekenen en hield de vloed tegen, totdat zij waren overgestoken. Want door dat land was een lange weg te gaan, namelijk anderhalf jaar, en die streek wordt Arsareth genoemd. 2 Esdras 13:39-45.

Waar ligt deze regio genaamd Arsareth? In de vlakten van Hongarije stroomt een rivier genaamd Sareth, die vanuit Oekraïne door Roemenië naar de Donau stroomt, vlakbij de Donaudelta en de Zwarte Zee. De rivier Sareth draagt nog steeds die naam (Siret in het Roemeens, Szeret in het Hongaars, in het Oekraïens). Op de kaart zie je dat de rivier Sareth links naast een enorme bergketen ligt. Zoals we al eerder hebben vermeld, betekent Ar in het Hebreeuws 'hoogtepunt, berg, heuveltop'. De twee woorden samen, 'Ar-sareth', verwijzen dus waarschijnlijk naar de bergketen bij de rivier Sareth in het huidige Roemenië.

De rivier heet Siret, maar in het Duits wordt hij nog steeds Sareth genoemd.

Oude historische verslagen vertellen dat de eerste plaats waar de Cimmeriërs in Europa aankwamen, na de oversteek van het Kaukasusgebergte, de vlakten van Hongarije waren. Opnieuw zien we dat de historische verslagen en de bijbelse verslagen overeenkomen. Een deel van de verspreide Israëlieten reisde inderdaad via deze route naar Europa.

Bovendien vermeldde Esdras dat de Israëlieten naar een onbewoonde plaats trokken, waar "geen mens had gewoond". Esdras zou rond 458 v.Chr. hebben geschreven en we kunnen zijn woorden vergelijken met wat de historicus Herodotus rond 450 v.Chr. schreef. Herodotus verklaarde dat het gebied ten noorden van de Donau in zijn tijd onbewoond was vanwege de strenge winters (Arsareth/Hongarije lag ten noorden van de Donau). Herodotus zei echter wel dat er één stam woonde, een recente kolonie uit de steden van de Meden. De Meden waren een van de belangrijkste plaatsen waar de Israëlieten door de Assyriërs naartoe waren gedeporteerd, dus deze kolonie bestond waarschijnlijk uit Israëlieten. Andere historici merkten ook op dat het ten noorden van de Donau veel te koud was in de winters. Interessant genoeg lijkt er vanaf dat moment een algemene opwarming te zijn geweest. Het lijkt bijna alsof God deze gebieden in reserve hield voor zijn volk, de Israëlieten.

De Israëlieten waren verspreid over het Assyrische Rijk, inclusief de stad van de Meden. Uiteindelijk overwonnen de Israëlieten de Meden en vernietigden ze, in samenwerking met de Babyloniërs en Meden, Nineveh, de hoofdstad van Assyrië, waardoor het Assyrische Rijk ten val kwam. Toen trokken sommige Israëlieten (de Cimmeriërs en Scythen) westwaarts naar Lydië en vervolgens naar Griekenland, terwijl anderen over het Kaukasusgebergte naar Arsareth trokken. Met golf na golf van migrerende Israëlieten achter zich moesten deze mensen blijven trekken, want als ze in het Arserotgebied bleven, zou er niet genoeg land zijn voor iedereen. Velen trokken naar wat later Polen en Duitsland zou worden.

Voor onze doeleinden is het belangrijk dat langs de route van het Kaukasusgebergte naar Hongarije ZuidOekraïne ligt, en met name de Krim. De naam Krim is afkomstig van de Cimmeriërs, die Cimmeria werden genoemd. Historici identificeren de Krim als een vroege "Grieks-Scythische" staat, wat opnieuw aantoont dat de Cimmeriërs en de Scythen hetzelfde volk waren. Het was een onafhankelijk koninkrijk van ongeveer 500-100 v.Chr. Maar later werd het veroverd door de Romeinen en opgenomen in het Romeinse Rijk. Het gebied werd

omgedoopt tot het Koninkrijk van de Cimmerische Bosporus. Dit toont aan dat de Cimmeriërs inderdaad langs deze route reisden.

We kunnen gemakkelijk begrijpen waarom het tweede boek van Esdras uit de "officiële" Bijbel is verwijderd. Elke Europeaan die dit materiaal leest, zou snel beseffen dat de Israëlieten echt naar Europa zijn gemigreerd. Het is duidelijk. Dit is geen vergoelijking van de geschiedenis. Het is geen haatzaaiende taal of walgelijk racisme. Het is geen sprookje. Dit is het verslag - de geschiedenis - van wat er werkelijk is gebeurd. De geschiedenis komt duidelijk overeen met de profetieën die we hebben besproken, namelijk dat de Israëlieten naar het noorden en het westen zouden trekken, wat natuurlijk Europa is.

Daar heb je het dus. Dit is wat de Bijbel en de geschiedenis ons vertellen. We kunnen met alle zekerheid zeggen dat de Israëlieten de blanke christelijke Europeanen zijn geworden. Ze zijn niet naar Afrika, de Himalaya of Amerika gegaan. Wanneer je wordt geconfronteerd met de leugen dat de oude Israëlieten uit de geschiedenis zijn verdwenen, bedenk dan dat als we kunnen aantonen dat zowel de Bijbel als de geschiedenis hetzelfde verhaal vertellen - dat de Israëlieten naar Europa zijn gegaan - we onze critici de mond hebben gesnoerd. Ze zullen altijd proberen de blanke geschiedenis te ontkennen en uit te wissen, maar wij zullen aantonen dat ze daarmee ook de Bijbel ontkennen. De Bijbel liegt niet, maar de vijanden van God wel. Laat Zijn vijanden onze geschiedenis niet van u stelen. De Israëlieten gingen naar Europa en werden Europeanen, en wij, hun nakomelingen, zijn de ware Israëlieten.

7) De betekenis van het Hebreeuwse woord'

"En God schiep de mens naar Zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen." Genesis 1:27 KJV

God schiep de mens naar Zijn beeld en gelijkenis, zegt Genesis. Die eerste mens werd Adam genoemd, een van de vele Hebreeuwse woorden voor 'mens'. Bij nader onderzoek zien we dat de begrippen 'mens' en 'blankheid' eigenlijk gecodeerd zijn in het taalkundige DNA van dit

Hebreeuwse woord Adam. Daarom worden de identiteit van Adam en de identiteit van het blanke ras onthuld in de naam van de eerste mens, de stamvader van het blanke ras.

In de Bijbel onthullen namen identiteit. Namen vertellen ons wie we zijn. De naam Adam is eigenlijk een combinatie van twee woorden, 'aw-dam', die samen verschillende betekenissen hebben: 'bloed in het gezicht tonen', 'blozen', 'rood worden' en 'blozend zijn'. Voor het gemak kunnen we die lijst terugbrengen tot één woord: blozend. Adam en zijn nakomelingen (de mensheid of Adamkind) zijn mensen met een blozende teint. Ons vermogen om te blozen of bloed in het gezicht te laten zien, is te danken aan het feit dat bloed of hemoglobine alleen door een bleke, witte huid heen kan schijnen. Deze blozende teint is onze erfenis van Adam en maakt ons tot Adamieten. Andere huidskleuren (zwart, bruin, geel en rood) zijn niet blozend en kunnen geen bloed in het gezicht laten zien. Bepaalde leden van andere rassen die e e n hoge mate van witte genetische vermenging bezitten, kunnen soms in geringe mate bloed in het gezicht vertonen. Maar dit is geen echte of volledige bloz. Hoe minder wit genetisch materiaal aanwezig is, hoe minder vermogen om te blozen. Adam kon, zoals zijn naam al aangeeft, blozen en alleen het ras dat kan blozen is het Adamitische ras, de mensen die afstammen van Adam.

In blanke samenlevingen wordt een rode kleur (niet de rode neus en het rode gezicht die worden geassocieerd met overmatig alcoholgebruik) meestal geassocieerd met een goede lichamelijke gezondheid, terwijl een gebrek aan rode kleur kan duiden op een slechte gezondheid of ziekte. Een gebrek aan rode kleur zou bleekheid in het gezicht zijn zonder rode ondertönen. We hebben allemaal wel eens onze blanke familieleden of vrienden bleek of wit zien zonder rode ondertoon, en instinctief vragen: "Gaat het wel?" We kunnen ook in de Bijbel kijken om dit principe te bevestigen. Toen de profeet Samuel koning David ontmoette (toen nog een jonge jongen), merkte hij op dat David een levendige en gezonde jongeman was omdat hij er blozend uitzag.

Adam, de roodhuidige, is de naam die God gaf aan de eerste man die Hij naar Zijn evenbeeld en gelijkenis schiep; of, met andere woorden, Zijn zonen en dochters. Hij schiep de andere rassen niet. Nergens in de Schrift vinden we een verslag van Zijn schepping van hen. Zoals met elke waarheid in de Schrift, zullen de vijanden van de waarheid proberen die waarheid te

ondermijnen, te verdraaien, te verbergen, te verduisteren en zelfs om te keren. Dit is met name het geval met de betekenis die verborgen en verduisterd is in de naam Adam. Als Gods vijanden de ware identiteit van Adam (en daarmee ook onze identiteit) kunnen verbergen, zoals die in zijn naam wordt onthuld, hebben ze al een overwinning behaald door de hele waarheid over God te verdraaien, de Schrift te ondermijnen en oorlog te voeren tegen Gods schepping.

Als we onze erfenis willen terugwinnen die door de Vader der Leugens en zijn kinderen is gestolen, moeten we beginnen met het bestuderen van de Hebreeuwse taalkunde achter de naam Adam. (En nee, daar heb je geen universitair of seminarie diploma voor nodig; je hebt alleen een paar degelijke naslagwerken nodig.) We hoeven niet op geloof aan te nemen dat Adam 'rood' betekent. We kunnen het bewijzen. Om te beginnen kan een woord in het Hebreeuws verschillende betekenissen hebben, ook al blijft het hetzelfde woord. Deze taalkundige eigenschap vereist dat we de context van een Hebreeuws woord in ogenschouw nemen om de juiste betekenis aan dat woord te kunnen toekennen.

Voor een serieuze studie van de Bijbel is dus een Hebreeuws lexicon nodig. Veel Hebreeuwse lexica hebben aparte secties voor woorden met meerdere betekenissen. Elke betekenis krijgt een eigen sectie, waardoor veel woorden meerdere secties hebben. Vertalers hebben deze functionele en logische indeling bedacht als een effectieve manier om om te gaan met de verschillende betekenissen van bepaalde Hebreeuwse woorden. Maar als iemand niet op de hoogte is van deze methodologie, kan dit leiden tot verwarring en desinformatie, vooral als die persoon ervan uitgaat dat elke sectie een ander woord vertaalt. Nog verontrustender en zelfs sinister is dat iemand die probeert te misleiden, één betekenis van een woord als de enige betekenis kan presenteren, terwijl hij de andere betekenissen verzwijgt. Met andere woorden, door de volledige taalkundige betekenis te verdoezelen, kan een bedrieger de ware betekenis verdraaien of zelfs omkeren.

Met de juiste achtergrondkennis kunnen wij het woord Adam nader beschouwen zoals het voorkomt in de Hebreeuwse tekst en wordt uitgelegd in Strong's Concordance. In het Hebreeuws heeft dit woord meerdere toepassingen — als werkwoord, zelfstandig naamwoord, eigennaam en bijvoeglijk naamwoord — die allen verwijzen naar een bepaald soort mens: de Adamiet, het blanke ras dat God riep tot Zijn dienst.

Volgens Strong's Concordance zijn de betekenissen als volgt:

H119 – Adam (werkwoord): Bloed in het gezicht tonen; blozen, rood worden.

H120 – Adam (zelfstandig naamwoord): Een mens, specifiek van het geslacht van Adam.

H121 – Adam (eigennaam): De man die door God geroepen werd om Zijn Wet te ontvangen en door te geven.

H122 – Adam (bijvoeglijk naamwoord): Blozend of roodachtig van kleur.

Deze indeling maakt duidelijk dat "Adam" meer is dan alleen de naam van een individu. Het beschrijft een ras, een type mens die kan blozen — een biologisch kenmerk dat alleen voorkomt bij blanke mensen. De Hebreeuwse taal kent geen afzonderlijk woord voor "blozend"; het gebruikt in plaats daarvan het woord Adam. Waar men in moderne talen zegt:

"Zij bloest", zou de Hebreeuwse omschrijving luiden: "Zij is Adam" — waarmee verwezen wordt naar haar uiterlijk én afkomst.

Deze kennis sluit aan bij de diepere waarheid dat Adam niet zomaar de "eerste mens" was in absolute zin, maar de eerste geroepene uit een groter geheel van Adamieten. Hij werd afgezonderd en opgeleid om Gods Wet toe te passen op zijn volk. Zijn vrouw werd "uit zijn zijde" genomen — dat wil zeggen: uit zijn stam, zijn volksverband — om een bijpassende hulp te zijn, apart gekozen door God zelf.

De conclusie is duidelijk: Adam staat voor een specifiek, Goddelijk geschapen ras. Om deze betekenis te negeren is niet slechts onwetendheid, maar een bewuste verblinding voor de waarheid. Wie het Woord recht snijdt, begrijpt dat het Adamitische volk het enige ras is dat met de geest van God werd beademd, en daarom geroepen werd om Zijn Wet op aarde te vertegenwoordigen.

Het ontstaan van het Hebreeuwse woord

Als we verder gaan met het onderzoeken van de fysieke structuur van het woord Adam, kunnen we zien waar de rode kleur en de verbanden met bloed vandaan komen. Als we het woord Adam in twee delen splitsen, kunnen we het beeld letterlijk zien. Dat komt omdat elke Hebreeuwse letter oorspronkelijk een pictogram was met een unieke betekenis en klank. Door deze pictogrammen of letters (misschien twee, drie of zelfs vier letters) te combineren, ontstond een stamwoord. Deze stamwoorden konden vervolgens worden gecombineerd met extra letters of zelfs andere stamwoorden om langere en complexere woorden te vormen. Dit is waarschijnlijk hoe de Hebreeuwse taal is ontstaan.

Het woord Adam bestaat uit drie Hebreeuwse letters: ADM. Let op de afwezigheid van een klinker tussen de twee medeklinkers. Deze stam wordt vermoedelijk uitgesproken als "Aw-Dam" en wordt in het Engels getranslitereerd als Adam. De Hebreeuwse letters zijn Aleph, Dalet en Mem. De betekenis van de letters is als volgt:

Aleph: een pictogram van een os, dat staat voor macht en autoriteit Dalet: een pictogram van een deur, dat staat voor een deuropening of een opening Mem: een pictogram van water, dat staat voor water of chaos.

Het Hebreeuwse woord 'dam', dat is samengesteld uit de twee letters DM (Dalet en Mem), staat voor het woord 'bloed'. In deze Hebreeuwse constructie staat bloed voor het 'water' dat de 'toegangspoort' tot het leven is. Dit is zeker een accurate beschrijving van bloed en zijn levensgevendende eigenschappen. Het woord 'bloed' is dus ontstaan door de twee betekenissen van de letters Dalet en Mem te combineren tot één woord, dam. Dit voorbeeld laat ook zien hoe de combinatie van pictogrammen en hun betekenissen stamwoorden vormen.

Zoals eerder vermeld, is een manier om de ware betekenis van een Hebreeuws woord te achterhalen, te kijken hoe het in de context wordt gebruikt. Met andere woorden, hoe wordt het Hebreeuwse woord 'dam' over het algemeen in de Bijbel vertaald? Welnu, het wordt elke keer dat het in het Oude Testament wordt gebruikt, vertaald als 'bloed'. Dat is driehonderd keer. Critici die ontkennen dat het woord Adam 'bloed tonen' of 'rood' betekent, hebben dus geen poot om op te staan. 'Dam' is het stamwoord waaruit Adam is gevormd, en 'dam' betekent bloed. Zo simpel is het.

Als het Hebreeuwse woord dam “bloed” betekent, wat gebeurt er dan wanneer de letter “A” ervoor wordt geplaatst? In het Hebreeuws is de “A” de Aleph — het pictogram van een os. De os is een dier van grote kracht en gezag, het leidende dier van de kudde. Aleph symboliseert dus kracht, macht en heerschappij. Wanneer Aleph wordt gecombineerd met dam, ontstaat het woord Adam — een naam die zowel gezag als bloed in zich draagt.

Toen God de naam “Adam” gaf, was dat niet slechts een aanduiding van een man, maar van een roeping: een erfelijke autoriteit, gedragen in het bloed van een speciaal geslacht. Daarmee werd niet alleen een individu, maar een volk apart gezet: het Adamitische ras. Aan Adam en zijn nageslacht gaf God het mandaat om als Zijn vertegenwoordigers op aarde te handelen. “En God zegende hen, en God zeide tot hen: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt u, en vervult de aarde, en onderwerpt haar; en heerst over de vissen der zee, en over de vogelen des hemels, en over al het gedierte dat op de aarde kruipt” (Genesis 1:28, SV).

Bijbelse namen dragen betekenis en doel. Toen God de naam Adam gaf, verleende Hij daarmee goddelijke volmacht — autoriteit op basis van bloed, afstamming en ras. Het was hun opdracht om de aarde te bevolken, te onderwerpen en in rechtvaardigheid te heersen. Bevolken betekent in dit verband niet slechts talrijk worden, maar ook het vervangen van wat onheilig en ongeordend was. De aarde zou gevuld worden met Adamitisch nageslacht, niet met vermengde volken die buiten Gods schepping vielen. Dit was en is de genetische roeping van het blanke Adamitische ras.

Eva werd uit Adam genomen — niet letterlijk uit een rib, maar uit zijn stam, zijn kooi of volksverband. Haar bloed was één met het zijne, en haar zegen en roeping was gelijkwaardig. Hun kinderen zouden deze zegen erven, mits zij zich niet vermengden met niet-Adamitische nephilim, beestenvolken of het zaad van gevallen wezens. Wanneer zij zich daarmee toch vermengden, werd het bloed verontreinigd, en ging de goddelijke autoriteit verloren. Bloed dat niet meer zuiver Adamitisch is, draagt geen mandaat van God. Zulke nakomelingen bezitten géén geestelijk gezag, noch hebben zij deel aan het verbond.

Ook in de uiterlijke kenmerken wordt deze roeping zichtbaar. Het woord Adam wordt in de Schrift herhaaldelijk gebruikt om een blozend uiterlijk te beschrijven — een kenmerk dat uitsluitend voorkomt bij het blanke ras. Alleen Adamieten kunnen blozen, omdat hun huid dit toelaat. Roodheid en blozen zijn volledig afwezig bij andere volken. Zij kennen het fenomeen niet en hebben er in hun geschriften ook geen beschrijvingen van. Het is een vreemd concept buiten hun zintuiglijke ervaring.

De naam Adam is daarom méér dan een aanduiding. Zij bevat een opdracht, een erfelijke roeping en een zichtbaar teken van onderscheiding. Het is een goddelijk gegeven, geworteld in het bloed, zichtbaar in het gelaat, en bevestigd in het Woord.

De kinderen van Israël stammen af van Adam, de roodharige. Onze blanke en roodharige afkomst gaat terug tot de schepping van de eerste mens via Jacob (Israël), Isaak, Abraham, Sem en Noach, helemaal terug tot Adam. Als Adam en Eva blank waren (en we weten zonder enige twijfel dat ze dat waren, ondanks de leugens van Gods vijanden en hun huidige herschrijving en verdraaiing van de geschiedenis), dan waren al hun nakomelingen dat ook, tot aan u en mij vandaag de dag als blanke Europeanen. Soort volgt soort. Dit is de wet van de Schepper God in Genesis. We krijgen geen katten van honden en geen honden van katten. Men kan geen verschillende soort afleiden van een andere soort, hoe vaak men dat ook

probeert. Evenzo zullen we altijd Europees uitziende mensen krijgen van Europees uitziende mensen. Aangezien Adam blank en blozend was, waren de Israëlieten (onze voorvaders) die van Adam afstammen, ook blank en blozend. Het zou onmogelijk zijn dat zij het uiterlijk of de gelaatstrekken van een ander volk hadden, of iets daartussenin. De Bijbel zegt ons dat soort soort voortbrengt, niet dat het ene soort het andere voortbrengt.

Het Adamische ras en de Adamische volkeren waren oorspronkelijk blank totdat ze zich vermengden

We hebben gezien dat Adam 'blozend' betekent en dat blozendheid alleen van toepassing is op het Adamische ras. Nu gaan we de afstammelingen van Adam, het Adamische ras, traceren. In de loop van de tijd ontwikkelden zich vele blanke volkeren of 'takken' in de stamboom van Adam. De Bijbel traceert de afstamming van Adam tot Noach en zijn drie zonen: Sem, Cham en Jafeth. Noach en zijn zonen waren blanke Adamitische mannen, en na de zondvloed werd de blanke wereld opnieuw bevolkt door hen en hun nakomelingen. De volkeren die van Noach afstamden waren blank omdat Noach blank was. Noach was blank omdat Adam blank was. Aangezien de Bijbel ons een nauwkeurige geschiedenis van deze oude beginjaren geeft, kunnen we alle blanke Adamitische volkeren terugvoeren tot de zonen van Noach.

Het enige rationele bijbelse wereldbeeld is dat alle Adamitische volkeren wit waren toen ze ontstonden (we zeggen 'ontstonden' omdat sommige Adamitische volkeren zich helaas met andere volkeren vermengden en daardoor in de vergetelheid raakten). Verbazingwekkend genoeg proberen moderne bijbelgeleerden en kerken de genetische realiteit te ontkennen dat alleen blanken uit blanken kunnen voortkomen. Ze leren dat alle rassen afstammen van de drie zonen van Noach! Blanken van Jafeth, een andere kleur van Sem en weer een andere van Cham. Dit is in strijd met de werkelijkheid. Hoe zijn alle volkeren over de hele wereld op alle continenten terechtgekomen en hebben ze bewijzen dat ze daar al duizenden jaren leven? Wie weet? Het is moeilijk om nog fantasierijkere sprookjes te bedenken. Sinds wanneer krijgen ouders van het ene ras kinderen van een ander ras?

Het is nuttig om een fout te begrijpen, zodat we de waarheid beter kunnen waarderen. Laten we dus eens onderzoeken hoe deze valse leraren op deze onzin zijn gekomen. Mainstream bijbelse leraren brengen Jafeth en zijn zoon Javan in verband met vroege blanke Europese volken, zoals de Ionische Grieken. Daarin hebben ze gelijk. Soms staan ze erop deze volken als 'heidenen' te bestempelen, wat onzin is en een verkeerd gebruik van een Latijns woord; niettemin hebben ze gelijk dat ze de zeer vroege Europese volken als blanke Adamieten identificeren. Maar deze zogenaamde christelijke leraren en kerken verkondigen dat alle volken van de wereld - elke kleur en elk uiterlijk - op de een of andere manier, tegen alle genetische realiteit in, afstammen van Noach en zijn drie blanke zonen!

De reguliere kerken erkennen dat de nakomelingen van Jafeth blank waren, maar beweren dat de nakomelingen van Cham een andere huidskleur hadden en die van Sem weer een andere. Hoe kan die anomalie mogelijk waar zijn? Als de nakomelingen van Jafeth blank waren (zoals de Ionische Grieken), dan zou Jafeth zelf ook blank zijn geweest. Als Jafeth blank was, hoe konden zijn twee broers, Cham en Sem, die dezelfde ouders hadden, dan een andere kleur hebben? Als de familie van Noach aan de basis stond van alle volkeren over de hele wereld (zoals het mainstream christendom tegenwoordig leert), welke kleur had Noach dan?

Sommigen zeggen dat Jafeth zowel de blanke als de andere rassen voortbracht. Dit is een flagrante manipulatie van de werkelijkheid. Tenzij we in sprookjes willen geloven, moeten

we volhouden dat de zonen van Noach niet zijn geëvolueerd tot allerlei verschillende tinten en kleuren. De zon heeft de kleur van hun huid niet veranderd. Deze leer dat alle rassen van Noach afstammen is volslagen onzin.

De zonen van Noach, die afstammelingen waren van Adam, gaven aanleiding tot de Adamitische rassen (zoals vermeld in Genesis 10), maar tragisch genoeg vermengden een aantal van deze rassen zich uiteindelijk met niet-Adamitische rassen, met als gevolg dat veel van hen verdwenen. Door de bijbelse verslagen van de geleidelijke neergang van de Adamitische volkeren te bestuderen, in combinatie met historische verslagen van niet-Adamitische invasies en gebeurtenissen in dezelfde periode, kunnen we een algemeen beeld krijgen van wat er gebeurd is. Aangezien het belangrijkste doel van dit Bewijs 7 is om aan te tonen dat Adam en de Adamitische volken blank waren, zullen we ons alleen op dat ene aspect concentreren. Maar voordat we beginnen, is het nuttig om enkele voorbeelden van Adamitische vermenging in de Bijbel en de ernstige gevolgen daarvan te bekijken.

Voorbeelden van rassenvermenging

De Kanaänieten vormden een volk dat vroeg in de geschiedenis het pad der vermenging insloeg. Kanaän, de kleinzoon van Noach via Cham, wordt in de Schrift genoemd als vervloekt vanwege zijn afkomst en de zonden van zijn vader. Hoewel Kanaän zelf tot het Adamitisch geslacht behoorde, werd zijn nageslacht al spoedig vermengd met volken die niet uit Adam voortkwamen.

Het land Kanaän raakte bevolkt door allerlei vreemde stammen, waaronder de Kenieten — een volk dat in de Schrift vaak in verband wordt gebracht met Kaïn, de broedermoordenaar, en vijand van de rechtvaardige lijn. Daarnaast waren er volkeren die stamden uit de oudheid vóór de vloed, wiens afkomst onzuiver was, en die zich hadden afgekeerd van Gods orde. Zij leefden buiten het verbond, buiten de wet, en buiten Gods wil.

De Bijbel maakt duidelijk dat God geen andere rassen geschapen heeft dan het Adamitische ras. De overige volken ontstonden door ongehoorzaamheid en vermenging, niet door schepping. Aanvankelijk maakt de Schrift onderscheid tussen de vele stammen die in Kanaän woonden, maar later worden zij samengevat onder de naam Kanaänieten — een aanduiding voor een volk van verwarring, afgoderij en vermenging.

Door de rassenvermenging was het uiteindelijk onmogelijk om hun afkomst nog zuiver te traceren. Zij werden een mengvolk, een bastaardvolk, zonder erkenning of verbond. Dit verklaart waarom God de Israëlieten opdroeg hen uit te roeien en zich niet met hen te vermengen. Niet uit wreedheid, maar om het heilige geslacht te bewaren, en om Zijn verbond en orde op aarde te vestigen.

Wanneer de HEER, uw God, u het land waar u naartoe gaat om het in bezit te nemen, binnenbrengt en vele volken voor u verdrijft, de Hethieten, de Gergese, de Amorieten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hivieten en de Jebusieten, zeven volken die groter en machtiger zijn dan u, en wanneer de HEER, uw God, ze aan u overlevert, moet u ze verslaan en volledig vernietigen. Sluit geen verbond met hen en wees hun niet genadig. Ga geen huwelijken met hen aan. Geef uw dochters niet aan hun zonen en neem hun dochters niet tot vrouw voor uw zonen. Want zij zullen uw zonen van u afkeren.

Als jullie Mij volgen en andere goden dienen, zal de woede van de HEER tegen jullie ontbranden en jullie plotseling vernietigen. Maar zo moeten jullie met hen omgaan: vernietig hun altaren, breek hun heilige zuilen af, hak hun houten beelden om en verbrand hun gesneden beelden met vuur. Want gij zijt een heilig volk voor de HEERE, uw God; de HEERE, uw God, heeft u uitgekozen om een volk voor Zich te zijn, een bijzondere schat boven alle volken op de aarde" Deuteronomium 7:1-6.

Een ander voorbeeld van vernietiging door rassenvermenging zijn de Filistijnen. De blanke Adamitische Filistijnen stamden af van de Egyptenaren (beide volken hadden dezelfde stamvader, Mizraïm, de tweede zoon van Cham). Tijdens de Assyrische deportaties sloten de Filistijnen op verraderlijke wijze een bondgenootschap met andere kleine omringende volken in ruil voor bescherming en beloning. God sprak een straf uit over verschillende van deze volken. De straf van de Filistijnen was dat hun trots zou worden afgesneden en dat hun volk zou worden vervangen door "bastarden" (of in sommige vertalingen door een gemengd ras). "En een bastaard zal in Asdod wonen, en Ik zal de trots van de Filistijnen afsnijden." Zacharia 9:6 KJV.

"Een gemengd ras zal zich vestigen in Asdod, en Ik zal de trots van de Filistijnen afsnijden." Zacharia 9:6 NKJV.

Sta eens stil bij de merkwaardigheid dat moderne kerken 'bastaard' uitsluitend interpreteren als iemand wiens ouders niet getrouwd zijn. Hoewel deze definitie correct is, is ze slechts gedeeltelijk. Ze negeren het feit dat de Schrift ook kinderen uit gemengde huwelijken als bastarden beschouwt. Wanneer de interpretatie van 'bastaard' beperkt wordt tot kinderen van ongetrouwde ouders, wordt de straf van God aan de Filistijnen tot een absurditeit gereduceerd. Hebben hordes overspelige ongetrouwde stellen het grondgebied van de Filistijnen binnengevallen en een groot aantal onwettige kinderen voortgebracht die het land overspoelden? U ziet hoe dogma's die voorbijgaan aan wat de Bijbel werkelijk leert over ras, Gods woord belachelijk maken. De realiteit van God's straf was dat het land overspoeld werd door niet-Adamieten en dat de blanke Filistijnen door rassenvermenging uitgeroeid werden.

Een ander voorbeeld van fatale rassenvermenging zijn de Egyptenaren en Ethiopiërs. Deze twee volkeren waren de blanke afstammelingen van de blanke Cham, zoon van de blanke Noach. In dit specifieke geval laat de vernietiging van deze twee Adamitische volkeren door rassenvermenging zien hoe de geschiedenis het bijbelse verslag bevestigt. Rond 700 v.Chr. werden Egypte en Ethiopië beide binnengevallen en veroverd door Nubiërs uit het zuiden. Toen de Nubiërs eenmaal met succes waren binnengevallen, waren de dagen van het blanke Egypte en het blanke Ethiopië geteld. Het historische patroon en de inherente eigenschap van niet-Adamieten is dat ze kunnen binnenvallen en vernietigen, maar niet kunnen opbouwen en in stand houden.

De Egyptenaren hebben tientallen jaren onder Nubische farao's geleefd. Zoals overal waar niet-Adamieten de macht hadden, begon het land onherroepelijk in verval te raken. Uiteindelijk kwamen de inheemse blanke Egyptenaren (Mizraïm) in opstand en verdreven ze de Nubianen. Maar na tientallen jaren van Nubische overheersing was een groot deel van de bevolking gemengd. Als er eenmaal vermenging heeft plaatsgevonden, is er geen weg terug naar de Adamitische staat. Dat is genetisch onmogelijk. Vanaf dat moment begon Egypte, dat in de Adamitische tijd een van de grootste wereldmachten was, in verval te raken en herstelde

het zich nooit meer van het Nubische probleem. Enkele eeuwen later kon wat er van Egypte over was geen weerstand meer bieden tegen de Macedonische en Griekse invasies.

De verovering door de Witte Macedoniërs en Grieken aan het einde van de 4e eeuw v.Chr. zorgde ervoor dat er Adamisch bloed in de heersende klassen van Egypte terecht kwam. Dit leidde tot een bloeiperiode van enkele eeuwen onder de Ptolemaïsche dynastie. De beroemdste afstammeling van Ptolemaeus was Cleopatra VII, de koningin van Egypte. Zij smeedde politieke allianties en kreeg een romantische relatie met de Romeinse militaire leiders Julius Caesar en Marcus Antonius. Maar zelfs deze toevoeging van Adamitisch bloed kon Egypte niet redden. Uiteindelijk raakte al het Adamitische bloed vermengd en verviel Egypte tot de staat waarin het zich vandaag de dag bevindt.

De seculiere historische achtergrond helpt ons te begrijpen wat we in de Bijbel lezen over die periode. Rond 700 v.Chr. keken de Israëlieten vaak naar Egypte voor hulp bij het afslaan van de Assyrische invasies. Maar verschillende profeten van God waarschuwden de Israëlieten dat ze zich moesten bekeren van hun zonden in plaats van militaire hulp te zoeken. Egypte stond op dat moment aan de kant van het zwakkere Ethiopië, maar zowel Ethiopië als Egypte waren al ver op weg naar rassenvermenging met de Nubiërs. Als bijbels bewijs hiervoor bespotten de profeet Jeremia de Ethiopiërs vanwege hun rassenvermenging en zei dat zij hun huid (die nu een mengeling van kleuren was) niet konden veranderen, net zoals een luipaard zijn vlekken niet kan veranderen.

"Kan een Ethiopiër zijn huid veranderen of een luipaard zijn vlekken? Evenmin kunnen jullie, die gewend zijn kwaad te doen, goed doen." Jeremia 13:23 NIV.

De Bijbel geeft ons dus waarschuwende voorbeelden van de rassenvermenging onder de Kanaänieten, Filistijnen, Egyptenaren en Ethiopiërs. Deze volken, die ooit tot het geslacht van Adam behoorden, zijn voorbeelden van de rampzalige gevolgen van rassenvermenging. Als we de geschiedenis met een onbevooroordeelde blik bekijken, ontdekken we dat de Adamitische Hamitische volken uit de Bijbel zich vermengden en de eerste Adamitische volken waren die verdwenen in niet-Adamitische, disfunctionele massa's. Andere Adamitische volken bleven langer zuiver, maar uiteindelijk gaven ook zij toe aan vermenging met niet-Adamieten. Uiteindelijk stortte elk Adamitisch volk door vermenging in en raakte in de vergetelheid. Sommige individuele Adamieten uit deze ingestorte en mislukte volken zijn misschien nog steeds onder ons, maar dat is onmogelijk met zekerheid te zeggen. Eén ding was echter zeker: er moest iets gebeuren.

Israël gekozen om het Adamitische ras te behouden

Rassenvermenging is niets nieuws, maar de grote tragedie van onze tijd is dat het wordt geprezen als deugdzaam. Dat komt omdat rassenvermenging is gebruikt als wapen door degenen die Christus en christenen en onze Europese landen haten. Ons wordt verteld dat diversiteit onze kracht is, en alleen Europeanen worden aangemoedigd om zich te mengen. Maar de goedgelovige Europeanen die dat doen, lijken niet op de hoogte te zijn van het simpele genetische feit dat "als Adamitisch eenmaal niet-Adamitisch wordt, er geen weg terug is". Als het kostbare bloed van Adam eenmaal is vermengd, wordt het nooit meer puur Adamitisch. Dit zijn fundamentele wetenschappelijke feiten. Rassenvermenging is in wezen moord, de vernietiging van iemands genetisch zaad.

Rassenvermenging vernietigt Adamitische naties onherroepelijk. Elke Adamitische natie die zich met andere rassen vermengt, zal uiteindelijk door vermenging uitsterven. Dit is gebeurd met alle Adamitische rassen, behalve de Israëlieten, die tot voor kort de wet van God tegen rassenvermenging hebben nageleefd. Naarmate elke generatie van Adamitische rassenvermenging voorbijging, werd de eens zo Adamitische bevolking langzaam maar zeker minder Adamitisch, vooral in de naties die militair waren binnengevallen door niet-Adamieten. De Adamitische naties verdwenen door rassenvermenging en lieten niet-Adamitische bastaardrassen achter om hun voormalige Adamitische (en functionele) landen te bezetten. Vervolgens eisten deze niet-Adamieten de identiteit van de voormalige Adamitische landen op (bijvoorbeeld Ethiopië), ook al heeft de beschaving zich nooit meer hersteld van wat ze duizenden jaren eerder was. De mensen die daar nu wonen, zijn genetisch niet dezelfde als de oorspronkelijke stichters.

Dit is de reden waarom er vandaag de dag vrijwel geen originele Adamitische volkeren meer bestaan. Hier en daar bestaan nog kleine groepjes Adamieten, maar het patroon is altijd geweest dat de Israëlitische Adamieten hen zouden veroveren en verenigen. Er waren geen onafhankelijke niet-Israëlitische Adamitische volkeren. Uiteindelijk zijn alleen de Israëlieten intact gebleven als blanken, terwijl de andere Adamitische volkeren zich grotendeels uit zichzelf hebben vermengd en daarmee hebben opgehouden te bestaan. Ziet u het grotere plaatje hier? Deze 'uitwissing' van voormalige Adamitische volkeren zou voor onbepaalde tijd zijn doorgegaan, tenzij God had ingegrepen. Als Hij de vermenging niet had tegengehouden, zou Zijn Adamitische schepping zichzelf hebben vernietigd. Om ons ras te behouden, koos God één Adamitisch volk.

- dat Israël zou worden genoemd - en sloot een verbond met hen, zodat het geslacht van Adam zou overleven en het doel zou vervullen waarvoor Hij ons had geschapen: de aarde bevolken.

Abrahams familie als bewaard

God beloofde Abraham dat hij "de vader van vele volken" zou worden en dat in Abraham alle (Adamitische) volken gezegend zouden worden. Via Mozes kregen Abrahams nakomelingen de wet van God, inclusief het ritueel van de besnijdenis, dat rassenvermenging zou verhinderen (hierover straks meer). Om een einde te maken aan de rassenvermenging die geleidelijk aan op gang kwam bij de andere Adamitische volken en nog steeds voortduurde, werd Abraham en zijn nakomelingen uitdrukkelijk verboden om zich met anderen te vermengen. Zij kregen de opdracht zich af te scheiden van de niet-Adamitische rassen en zich apart te stellen als een heilig volk voor God. De wet fungeerde als een raciale en morele barrière tegen rassenvermenging.

Dit gebod van God tegen rassenvermenging is de reden waarom Abraham en zijn nakomelingen zo selectief waren in hun huwelijkspartners. Bovenal moesten zij de afkomst van hun echtgenoten garanderen om hun (en ons) blanke ras te behouden. Wij zijn hen inderdaad dank verschuldigd voor hun omzichtigheid en gehoorzaamheid; als onze aartsvaders zich hadden vermengd zoals de hoereerder Esau (zoon van Isaak) deed, zou ons blanke ras vandaag misschien niet meer bestaan. Abraham deed veel moeite en maakte hoge kosten om zijn zoon Isaak te laten trouwen met een vrouw uit zijn verre vaderland, terwijl het veel gemakkelijker was geweest om een lokale Kanaänitische bruid te vinden. In de volgende generatie, toen Isaak en Rebekka's zoon Esau met twee Kanaänitische vrouwen en een

Ismaëlitische vrouw trouwde, was Rebekka zo ontroostbaar dat ze vond dat haar leven zinloos zou zijn als hun andere tweelingzoon, Jakob, ook zich zou vermengen. Om dit te voorkomen stuurde Isaak Jakob streng terug naar het vaderland van Abraham om een vrouw te zoeken onder zijn verwanten, met name uit de familie van Laban (wat 'wit' betekent), Abrahams achterneef en Rebecca's broer.

Met dit bredere perspectief kunnen we nu terugkeren naar het onderwerp besnijdenis en een van de doelen ervan beter begrijpen: het voorkomen van rassenvermenging. Israëlitische vrouwen mochten alleen met besneden Israëlitische mannen trouwen. Daardoor kon geen enkele man van een bastaardras zoals de Kanaänieten zich voordoen als Israëliet om een Israëlitische bruid te krijgen. Hoewel bastaarden kunnen liegen over hun afkomst, is zelfbesnijdenis als volwassene een stap te ver voor de meeste potentiële bedriegers en infiltranten.

Er kwam echter een tijd van verraad en ontkenning van de wet van God, toen het teken van de besnijdenis niet langer bescherming bood tegen rassenvermenging. Ongeveer twee eeuwen voor Christus begon de Levitische hogepriester Johannes Hyrcanus de omringende volkeren, met name de Edomieten en Kanaänieten, met geweld te bekeren tot de godsdienst en gebruiken van de Israëlieten, waaronder de besnijdenis. Zo werden de wolven met geweld in de schaapskooi gebracht! Hoewel een Edomiet of Kanaäniet besneden kon worden, was hij genetisch gezien geen Israëliet en kon dat ook nooit worden. Tegen de tijd van Christus was het religieuze leiderschap net zo door Edomieten doordrongen als een vervallen huis door termieten. Deze valse Israëlieten verwierpen en doodden Christus omdat zij niet Zijn schapen (Zijn volk) waren. Dit was het gevolg van rassenvermenging.

We komen later in een bewijs terug op rassenvermenging, maar laten we nu eerst verdergaan met het bewijzen dat, net als de eerste geschapen mens Adam, de roodhuidige, alle Adamitische volkeren wit waren, althans in het begin.

De zonen van Noach: Jafeth, Sem en Ham

De zondvloed van Noach was een echte gebeurtenis, maar het was geen wereldwijde gebeurtenis. De zondvloed vernietigde niet alle levende wezens op aarde, en dit wordt bewezen door het feit dat andere rassen dan het blanke ras (waarvan Noach en zijn familie de overblijfselen waren) de zondvloed overleefden. We vinden verslagen over hen in de Bijbel. De zondvloed vond plaats in het gebied van Mesopotamië, waar de Adamieten leefden. Het doel van deze zondvloed was om de zondige en gemengde Adamieten te straffen en uit te roeien. God koos Noach omdat hij van zuivere afkomst was en trouw aan God. Van alle Adamieten werden Noach en zijn genetisch zuivere familie uitgekozen om de zondvloed te overleven en het blanke Adamitische ras opnieuw te stichten. Uit de Bijbel blijkt duidelijk dat verschillende niet-Adamieten de zondvloed hebben overleefd omdat zij zich buiten het overstroomde gebied bevonden. Onder deze niet-Adamieten bevonden zich de Kenieten, de Nephilim en andere rassen die geen afstamming hadden van Noach en zijn zonen.

Deze afstamming van Noach staat vermeld in Genesis 10. Dit verslag geeft ons een korte samenvatting. - een momentopname, zo u wilt - van de volken die afstammen van de drie zonen van Noach. Hoewel we de exacte locaties van hun vroege nederzettingen niet kunnen achterhalen, kunnen we wel de beschavingen vinden die later ontstonden. We kunnen deze beschavingen steeds verder terugvolgen tot we uiteindelijk de directe afstammelingen van de

drie zonen van Noach vinden. Zo krijgen we een ruw maar niettemin nauwkeurig beeld van waar de stammen van deze drie zonen naartoe zijn gemigreerd, welke volkeren zij uiteindelijk hebben voortgebracht en wat het lot van deze volkeren was.

We zullen de Adamitische volken in een later bewijs in meer detail behandelen. Het belangrijkste om hier is dat de Schrift zegt dat Noach volmaakt was in zijn geslachten. Met andere woorden, Noachs geslachten of genetische afstamming waren niet verdorven. Ze waren volmaakt. Welk ras Adam ook was geweest, Noach was dat nog steeds. Daarom zouden Noachs nakomelingen ook tot het ras van Adam behoren. De voor de hand liggende vraag die hieruit voortvloeit (een vraag die moderne kerken zorgvuldig negeren) is: tot welk ras behoorde Adam?

Adam was blank, de Adamitische volkeren waren blank, de Israëlieten waren blank. Aangezien de naam Adam 'blozend' betekent, verwijst Adam naar een blanke man. Adam en het Adamitische ras waren de enige mensen die volgens de Schrift door God God waren geschapen. God heeft het ras van Kaïn en de nephilim niet geschapen. Daarom waren de hoofdpersonen in het bijbelverhaal blank en alleen blank. De Bijbel is het verhaal van het blanke ras. Het blanke Adamitische ras kwam voort uit Adams zoon Seth en via Noach en zijn drie blanke zonen, Jafeth, Sem en Cham. Na de zondvloed (die niet wereldwijd was, maar beperkt bleef tot de blanke 'wereld' in het Midden-Oosten) ontstonden uit dit overblijfsel alle blanke Adamitische volkeren. Deze volkeren zijn terug te vinden in Genesis hoofdstuk 10.

In het begin, slechts enkele generaties na Noach, leefden de Adamitische volken bijeen in het Midden-Oosten onder leiding van koning Nimrod en spraken ze allemaal dezelfde taal. Maar onder Nimrod probeerden ze in opstand te komen tegen God door de Toren van Babel te bouwen. Daarom vernietigde God hun toren, bracht hun talen in verwarring en verspreidde hen over de hele wereld.

In de loop der eeuwen dwaalden de Adamitische volken af. Zij verlieten de weg van God, vervielen in heidense gebruiken en begonnen zich te vermengen met niet-Adamitische rassen, wat leidde tot geestelijk en lichamelijk verval. Om Zijn heilige geslacht te bewaren, sloot God een verbond met Abraham en Sara. Uit hen zou een nieuw volk voortkomen: de Israëlieten - een uitverkoren volk, afgezonderd voor Hem.

De Israëlieten waren geroepen om de andere Adamitische volken te vervangen, te absorberen en te leiden als één heilig volk, toegewijd aan God. Zij ontvingen Zijn wet en Zijn beloften, met de opdracht zich niet te vermengen met vreemde volken die niet uit Adam voortkwamen. Hun heiliging lag niet in rituelen, maar in hun afkomst én gehoorzaamheid.

Uit dit volk zou uiteindelijk de Messias voortkomen: Jezus Christus, geboren uit de stam Juda, de bekroning van Gods plan met Israël.

In Genesis 3 wordt reeds gesproken van de strijd tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de tegenstander. Deze vijandschap zal zijn eindpunt vinden wanneer Christus de vijand en diens werk definitief vernietigt - iets dat verder zal worden uiteengezet in latere gedeelten. Wat moeten we hiervan denken? We moeten ons geloof over ras stevig baseren op de Schrift. We moeten ons realiseren dat Adam zonder twijfel blank was, dat de Adamitische volken blank waren en dat de Israëlieten blank waren en zijn. We kunnen onze blanke afstamming

helemaal terugvoeren tot de blanke en blozende Adam. Om deze geschiedenis naar het heden te brengen: wij blanke Europeanen zijn de voortzetting van onze blanke Israëlitische voorouders en zijn het laatst overgebleven Adamitische volk.

8) De Adamitische volken die voortkwamen uit Noach

"Dit is de genealogie [ras] van Noach. Noach was een rechtvaardig man, volmaakt in zijn [afstamming] generaties. Noach wandelde met God" Genesis 6:9 KJV

Toen Noach met zijn vrouw, hun drie zonen en drie schoondochters de ark verliet, vormde deze kleine groep van acht alles wat er nog over was van het geslacht van Adam. God bepaalde dat zij en hun nakomelingen de Adamitische beschaving opnieuw zouden beginnen en dat er op een dag grote naties uit hen zouden voortkomen. Het staat buiten kijf dat als al deze naties afkomstig waren van één man, Noach, zij allemaal hetzelfde DNA zouden hebben en er hetzelfde zouden uitzien. Als we deze naties kunnen herleiden tot Noach, kunnen we achterhalen hoe Noach en zijn zonen eruit zagen. Aangezien de Israëlieten ook afstammen van Noach, kunnen we ook weten hoe zij eruit zagen.

Met dat doel voor ogen gaan we de zonen van Noach een voor een bekijken en de volken die van hen afstammen traceren, en kijken we wat de geschiedenis ons vertelt over hun uiterlijke kenmerken. De zonen van Noach waren Jafeth, Cham en Sem.

Japheth

"De zonen van Jafeth: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech en Tiras" Genesis 10:2 KJV.

Noah's zoon Jafeth had zeven zonen. De bekendste zijn Javan, Madai en Tiras. Er zijn weinig of geen historische verslagen over de andere vier zonen bewaard gebleven. Maar als we drie

van de zeven zonen als blank kunnen identificeren, zou het logisch zijn om aan te nemen dat de andere vier ook blank waren.

In Genesis hoofdstuk 10, verzen 5, 20 en 31, kregen de zonen van Noach gebieden toegewezen. De Jafethieten kregen specifiek de "eilanden" of "kustgebieden" toegewezen. Vanaf de vroegste tijden waren de Jafethieten dus een zeevolk. Ze woonden langs de waterwegen van de Kaspische Zee en de Zwarte Zee tot in het westen van Spanje. Noch de Semieten, noch de Hamieten kregen deze gebieden toegewezen, hoewel de Hamitische Filistijnen ook de zeeën bevoeren. Na verloop van tijd kregen deze Jafethieten op zee concurrentie van de Semitische Israëlieten, de Feniciërs, die ook succesvolle zeevaarders waren. Zoals Noach had voorspeld, woonde Jafeth in de tenten van Sem, wat betekende dat Sem over Jafeth zou heersen en de Jafethieten grotendeels zou absorberen.

De oorsprong van deze oude (Japhethische) zeevolken is een raadsel voor moderne antropologen, archeologen en historici; deze geleerden beweren ten onrechte dat de zeevolken Kaukasiërs uit het Egeïsche gebied waren die rond 3000 v.Chr. de Middellandse Zee waren binnengevallen. Maar de ware oorsprong van de zeevolkeren is veel eenvoudiger en staat vermeld in Genesis hoofdstuk 10: de zeevolkeren waren Jafethieten, een van de blanke Adamietische volkeren die afstamden van Noach.

Het grootste deel van de Griekse geschiedenis dat bewaard is gebleven, is afkomstig van de Atheners (Ioniërs). In al hun kunst en geschiedenis worden zij als blank afgebeeld.

Javan

Javan (Yavana), zoon van Japheth, is de vader van de Ionische Grieken. Athene werd de dichtstbevolkte stad van de Ionische Grieken, hoewel zij zich ook verspreidden naar de eilanden in de Middellandse Zee en de kusten van Spanje. Hun verslagen, kunstwerken en historische geschriften beschrijven dit volk duidelijk als blank, vaak met blond haar. Het grootste deel van de bewaard gebleven Griekse geschiedenis is geschreven door Atheense

historici, waaronder Homerus, Thucydides, Plato en Xenophon, die zonder twijfel blank waren. Javan had vier zonen:

"En de zonen van Javan: Elisha, Tarsis, Kittim en Dodanim. Door hen werden de eilanden van de heidenen [volken] verdeeld in hun landen, ieder naar zijn taal, naar hun geslachten, in hun volken" Genesis 10:4-5 KJV.

De Bijbel vermeldt de beschavingen die voortkwamen uit de zonen van Javan: Elisha, Tarshish, Kittim en Dodanim. Elisha en Kittim kunnen worden geïdentificeerd met Cyprus. Tot op de dag van vandaag is er een stad genaamd Kittim op Cyprus. Tarshish was een zeehaven in Spanje. Het wordt vaak genoemd in de Schrift, onder andere in de Psalmen. Koning Salomo gebruikte Tarshish voor de aanvoer van bouwmaterialen voor de tempel. De profeet Jona probeerde op een schip naar Tarsis te springen om te voorkomen dat hij de Assyriërs moest waarschuwen. Dodanim wordt vaak verkeerd vertaald als Rhodium, en ze kunnen worden geïdentificeerd met de Grieken van Rhodos.

Javan wordt ook meerdere malen genoemd in verband met de stam van Dan. Bijvoorbeeld in Ezechiël 27 (we zullen deze passage uit Ezechiël in een later bewijs uitleggen) spreekt God tegen Tyrus en geeft een lange uiteenzetting waarin hij hun internationale handel veroordeelt. In vers 19 staat: "Ook Dan en Javan gingen heen en weer, bezig met uw markten; glanzend ijzer, kassia en kalmoes waren op uw markten." We zien dus dat Javan en Dan samen worden genoemd. Als we begrijpen dat zij respectievelijk Ionische Grieken en Danaan-Grieken zijn, wordt het duidelijk waarom zij samen worden genoemd; zij woonden in dezelfde regio en raakten cultureel met elkaar verweven. De afstammelingen van Javan werden de Ionische Grieken, misschien wel de oudste van de Griekse stammen. De Danaan-Grieken kwamen later, toen een groot aantal Israëlieten zich afscheidde van degenen die Mozes volgden naar de woestijn na de uittocht uit Egypte. Deze afgescheiden groep kwam grotendeels uit de stam van Dan. Zij voeren naar Griekenland en vestigden zich daar.

Madai

Madai, een andere zoon van Jafeth, was de vader van de Meden. De Meden waren de enige stam van Jafeth die in het Midden-Oosten woonde, waar ze buuren waren van Elam (Perzië).

De Perzen waren Semieten, afkomstig uit Elam, de oudste zoon van Noachs zoon Sem. De Meden en de Perzen werden uiteindelijk bondgenoten. Aanvankelijk waren de Meden de dominante partner, maar dat veranderde in de tijd van Cyrus de Grote, die de zoon was van een gouverneur uit Perzië en een prinses van de Meden. Onder Cyrus ontstond het Medo-Perzische rijk (het tweede beestrijk uit de profetie van Daniël) en verving het Babylonische rijk.

De Meden waren het eerste volk dat zichzelf Ariërs noemde. Taalkundig gezien is het waarschijnlijk dat het woord 'Ariër' is afgeleid van twee Hebreeuwse woorden: "Ar", wat berg betekent, en "Yah", een verkorte vorm van God. Aryah (Aryan) betekent dus "de berg van God". Deze berg is niet noodzakelijkerwijs een fysieke berg, omdat de kinderen van Israël de ware berg van God zijn. Deze naam verscheen rond 300 v.Chr., rond de tijd dat de "verloren stammen" van Israël de controle over de Jafethitische stammen begonnen over te nemen. De Assyriërs hadden de Israëlieten naar gebieden dicht bij de Meden gedeporteerd. Na verloop van tijd kwamen de Israëlieten de Meden domineren. Deze zeer Hebreeuwse naam is dus hoogstwaarschijnlijk afkomstig van de Israëlieten en niet van de Meden, ondanks het feit dat historici destijds ten onrechte de naam Arisch aan de Meden toeschreven.

De Griekse historici waren zeer bekend met het Medo-Perzische Rijk. Homerus noemde koning Cyrus een 'muilezel' omdat Cyrus half Med en half Perzisch was. Homerus' houding laat zien dat het mengen van verschillende stammen als ongewoon werd beschouwd en met een zekere minachting werd bekeken. Niettemin maken de historici geen melding van zwarte, Arabische of donkere mensen in het Medo-Perzische Rijk. Xenophon, de Atheense generaal die in Perzië tegen de Medo-Perzen vocht, maakte nooit melding van niet-blanke mensen onder hen.

Tiras

Het koninkrijk Thracië, een enorm land van de Thraciërs. Door hun ligging bevonden zij zich tussen de Grieken en de rijken van het Midden-Oosten.

Tiras, een andere zoon van Jafeth, is de voorvader van de oude Thraciërs. Het grondgebied van de Thraciërs was enorm en omvatte de Balkan en het huidige Roemenië en Bulgarije. De Thraciërs groeiden uit tot een ongelooflijk groot volk en werden door de Grieken en Romeinen als 'barbaren' beschouwd. Herodotus noemde hen een van de meest talrijke volkeren ter wereld. Hun enorme aantal vervult de profetie dat God Jafeth zou vergroten.

Omdat Thracië geografisch dicht bij Griekenland en het Midden-Oosten lag, waren de Thraciërs vaak betrokken bij oorlogen. Ze werden vaak ingehuurd als huurlingen in de strijd tussen de Atheners en de Spartanen, en tussen de Macedoniërs en de Perzen. Na de dood van Alexander de Grote erfde zijn generaal Lysimachus Macedonië, Thracië en Klein-Azië. Uiteindelijk trokken de massa's Israëlitische Scythische/Germaanse stammen naar Europa en veroverden Thracië. De Scythen maakten veel Thraciërs tot slaven en namen hen mee toen ze zich verder verspreidden in Europa. Deze Thracische slaven werden "thralls" genoemd, een naam die vaak voorkomt in oude Germaanse verhalen. Afstammelingen van de Thraciërs hebben vele eeuwen onder ons geleefd en leven waarschijnlijk nog steeds onder ons.

De Thraciërs waren niet de enige Japhetitische stam die hun identiteit verloren en met geweld werden meegesleurd door de Israëlitische Germaanse stammen toen deze door Europa

trokken. We zullen straks andere Japhetitische stammen beschrijven, maar eerst moeten we nogmaals bevestigen dat Europa altijd blank is geweest en alleen blank, tot de recente massale migratie-invasies uit de derde wereld. We kunnen nergens in de geschiedenis een vermelding vinden van zwarte, donkere of donkerhuidige mensen bij de Germaanse stammen, hoe hard we ook zoeken. Zelfs hun slaven waren blank. Hoe konden de Thraciërs - of welke Japhethietische stam dan ook die afstamde van de blanke Noach - niet blank zijn geweest?

Tubal en Meshech

Tubal en Meshech, ook zonen van Japheth, vestigden zich boven het Kaukasusgebergte. Er is nauwelijks enige geschiedenis over hen bewaard gebleven. Toen de Israëlitische Germaanse stammen echter na de Assyrische deportatie over de Kaukasus trokken, kwamen deze Germanen stammen tegen die afstamden van Tubal en Meshech en verdreven hen verder naar het noorden, naar het land dat we tegenwoordig Rusland noemen. Een van de stammen heette Moski, wat waarschijnlijk is afgeleid van Meshech. Moski is waar de naam Moskou vandaan komt. In het Russisch is er ook een stad die Tubal heet. Zo zien we de overblijfselen van de Japheth-stammen in het moderne Rusland.

Veel later, rond 900 na Christus, werd het gebied dat later Rusland zou worden, bevolkt door vele stammen van Japhetitische afkomst, waaronder Tubal en Meshech. Vervolgens migreerde een andere Israëlitische Germaanse stam, bekend als de Rus, vanuit Scandinavië, veroverde deze stammen en vormde een losse federatie. De Rus werd de naam waarmee de regio werd aangeduid, en van Rus komt de naam Rusland. De Russen zijn net zo blank als de Engelsen, Amerikanen, Duitsers en andere blanke volkeren. Als de Rus dus Tubal en Meshech veroverden en zich met hen vermengden, dan moeten deze Japhethstammen blank zijn geweest. Als dat niet zo was, zouden de blanke Russen vandaag de dag niet blank zijn.

Gomer en Mag

Gomer en Magog waren Japheth-stammen die in de landen boven Griekenland woonden, maar de Griekse geschiedenis bevat weinig vermeldingen van hen. Dan is er nog de kleine kwestie van de binnenvallende Germaanse horden die alles op hun pad verwoestten, inclusief de stammen van Gomer en Magog. Het is dus moeilijk om solide sporen van deze twee stammen te vinden, maar het is zeer waarschijnlijk dat de Slaven die zo talrijk werden in Oost-Europa, overblijfselen waren van Gomer en Magog.

De Slaven bestonden uit Europese Japhetitische stammen die waren veroverd door de Germaanse stammen, plus de slaven die deze Germaanse horden met zich mee hadden gebracht (Assyriërs, Meden en anderen). De naam Slav is afgeleid van het woord 'slaaf'. Later namen deze Slaven de laatste Adamitische blanken op die vanuit het Midden-Oosten naar het noorden trokken. Tussen de vijfde en tiende eeuw v.Chr. begonnen de overblijfselen van het Adamitische volk in het Midden-Oosten naar het noorden te trekken, mogelijk als gevolg van de geleidelijke transformatie van het Midden-Oosten tot een Arabische massa. Deze Adamieten trokken over het Kaukasusgebergte, net zoals de Germaanse stammen eeuwen eerder hadden gedaan. Ze vermengden zich met de Slaven in Oost-Europa en werden ook bekend als Slaven. In de loop der eeuwen werden de Slaven door verschillende Germaanse stammen veroverd. Al deze Adamitische volkeren vermengden zich. Interessant genoeg bleef de Slavische taal in die regio's de overhand houden, hoewel de Israëlitische Germanen over de Adamitische volkeren heersten. We zullen in een later bewijs dieper ingaan op de Slaven.

Maar laten we nu eens kijken naar deze migraties vanuit genetisch oogpunt. Aangezien de Germaanse stammen zich vermengden met de Slaven en hun nakomelingen niet donker, bruin en smetteloos werden, maar blank bleven, net zo wit als elk ander Europees volk, moeten deze Slaven, waaronder Gomer en Magog, net zo wit zijn geweest als de Germaanse stammen. Hoewel er duidelijk enkele verschillende en onderscheidende kenmerken zijn tussen West- en Oost-Europeanen, is er geen twijfel mogelijk dat de typische inheemse Oost-Europeaan een blanke man of vrouw is.

Ham

Tegenwoordig wordt vaak een leugen verspreid en helaas ook geaccepteerd, namelijk dat de nakomelingen van Cham zwart waren. Dit is weer een onmogelijke, ongeloofwaardige onzin. Zoals we al hebben vermeld, is het een onwetende en misleidende poging om alle rassen aan Noach en zijn drie blanke zonen toe te schrijven. Het uiteindelijke doel van deze misleiding, waarbij Noach wordt aangewezen als de stamvader van de donkere rassen, is om de blanke identiteit van de ware Israëlieten te stelen. Hoewel noch Ham noch zijn zonen zwart waren, is het wel waar dat de nakomelingen van Ham als eersten uit de geschiedenis verdwenen als gevolg van vermenging met niet-Adamieten.

"En de zonen van Cham: Kush, Mizraïm en Put, en Kanaän" Genesis 10:6 KJV.

Kush

Cush, zoon van Cham, is de voorvader van de Kushiëten. Cush staat bekend als de grootvader van Nimrod, de koning of tiran die het eerste Adamitische rijk stichtte - het Kushitische Rijk - en in opstand kwam tegen God door de Toren van Babel te bouwen. Het Kushitische Rijk van Nimrod omvatte de stad Babel en omliggende steden zoals Nineve (dat later de hoofdstad van het Assyrische Rijk zou worden) en Akkad en Assur. We kunnen de locatie van Nimrods Babylon bepalen omdat duizenden jaren later koning Nebukadnezar (een Semiet) Babylon herbouwde. Nimrods rijk, dat eindigde met de vernietiging van de Toren van Babel door God, bestond waarschijnlijk rond 2900 tot 2800 v.Chr. of zelfs nog eerder, rond 3000 v.Chr. Wat de datum ook was, het Kushitische Rijk ontstond al heel vroeg in de geschiedenis van de Adamitische volken, slechts twee generaties na de zondvloed van Noach, toen de Adamitische stammen dicht bij elkaar leefden in het Midden-Oosten. Na de opstand bij de Toren van Babel verspreidde God de Adamitische volken en bracht hij verwarring in hun talen. Dit leidde tot de ineenstorting van het Kushitische Rijk.

Tegen de tijd van Abraham (2000 v.Chr.) was van Kush alleen nog het gebied over dat nu bekend staat als Saoedi-Arabië en Ethiopië. Nadat het rijk van Nimrod ten val kwam en andere Adamitische volken zich begonnen te ontwikkelen en met elkaar gingen concurreren, moeten de Kushiëten geografisch gezien verder naar het zuiden zijn getrokken. De Rode Zee tussen Saoedi-Arabië en Ethiopië is op het smalste punt slechts 53 kilometer breed. Het is gemakkelijk voor te stellen hoe de Kushiëten in Saoedi-Arabië terechtkwamen en later naar het westen voeren om Ethiopië te koloniseren.

Zo ontstonden Kush in het oosten (Saoedi-Arabië) en Kush in het westen (Ethiopië). Helaas wordt in de Bijbel nooit expliciet aangegeven welke Kush wordt bedoeld. Deze omissie kan tot verwarring leiden, maar meestal kunnen we het wel uitzoeken. Toen Mozes bijvoorbeeld uit Egypte vluchtte, reisde hij naar het oosten, naar Kush, waar hij een vrouw vond.

Aangezien hij naar het oosten reisde, was dit het Kush van het Oosten (Saoedi-Arabië) en niet het Kush van het Westen (Ethiopië). Hoewel veel moderne bijbelgeleerden denken dat Kush bevolkt was door zwarten, waren beide Kush-landen oorspronkelijk blank en afstammelingen van Adam. Mozes trouwde zeker met een blanke vrouw.

Een bewijs dat de Kushiëten blank waren, vinden we in de naam Ethiopië. De Grieken gaven de naam Ethiopië aan het Kush van het westen, en die naam is tot op de dag van vandaag gebleven. (Rijken gaven vaak namen aan landen die onder hun controle stonden.) De Grieken begrepen dat beide Kush-landen dezelfde cultuur en hetzelfde volk hadden; daarom noemden ze de twee regio's West-Ethiopië en Oost-Ethiopië. Het meest fascinerende is dat het woord Ethiopië letterlijk 'zonverbrand gezicht' of 'stralend gezicht' of 'gloeiend gezicht' betekent, en die beschrijving past alleen bij blanke mensen die in de verzengende hitte van die regio's leven. Zwarten krijgen geen zonverbrande gezichten. In warme klimaten worden ze gewoon zwarter. De Ethiopiërs waren oorspronkelijk blank. Waarom zouden de Grieken hen anders een naam hebben gegeven die 'zonverbrand gezicht' betekent?

Maar niet alleen de betekenis van de naam Ethiopië getuigt van de oorspronkelijke blanke huidskleur van de Kushiëten. We kunnen ook historische bronnen raadplegen. Griekse historici maakten vaak melding van mannen uit Ethiopië, en ze beschreven deze mensen altijd als blank. In de oudste epische verhalen, zoals de Trojaanse Oorlogen (1250 v.Chr.) en daarna, worden nooit zwarten of Arabieren genoemd. Pas rond 700 v.Chr. zien we donkerdere rassen ten tonele verschijnen, hoewel ze aanvankelijk slechts curiositeiten waren aan de rand van de blanke beschavingen.

We kunnen ook een getuigenis van witheid vinden in wat niet wordt gezegd (of wat zo vanzelfsprekend is dat het niet hoeft te worden vermeld). Hoe vaak is het nodig om te vermelden dat sneeuw wit is of water nat? In de Trojaanse oorlog werd koning Priamus van Troje, nadat zijn zoon Hector door Achilles was gedood, gestuurd om hulp te zoeken bij koning Memnon, de heerser van Ethiopië. Priamus kreeg een leger Ethiopiërs ter beschikking. Hij vocht tegen de grote Achilles en verwondde hem zelfs, maar uiteindelijk werd Priamus gedood. In de historische verslagen wordt nergens vermeld dat de Ethiopiërs

zwart waren. De aanwezigheid van zwarten onder de blanke krijgers zou opmerkelijk genoeg zijn geweest om te vermelden. Maar over dit onderwerp zwijgen de verslagen en de literatuur. Dan is er nog de expliciete getuigenis. In de eerste eeuw voor Christus schreef historicus Diodorus Siculus in zijn *Bibliotheca Historica* (dat grotendeels over geografie gaat) over twee soorten mensen die in Ethiopië leefden. Diodorus put uit veel vroegere historici (zoals hij gewoon was) om de verschillende volkeren van Afrikaans Ethiopië te beschrijven, en het is duidelijk dat die stammen sterk van elkaar verschillen.

De eerste Ethiopiërs die hij beschreef, waren beschaafd en goed opgeleid. Ze vereerden de goden, merkte Siculus op. Ze citeerden Homerus. Ze vertelden over mislukte invasies van Cambyses en Semiramis in hun land. Ze beweerden dat de Egyptenaren onder leiding van Osiris als eersten Ethiopië hadden gekoloniseerd. Ze pochten dat ze twee soorten schrift hadden, net als de Egyptenaren: een volkstaal of demotisch schrift en een heilige of hiëroglifische schrift. Hun priesters leken veel op Egyptische priesters. De Ethiopiërs geloofden dat hun koningen hun soevereiniteit hadden verkregen door goddelijke voorzienigheid. Hun wetten en straffen waren gebaseerd op gewoonten. Ze kenden dezelfde 'vlucht naar een toevluchtsoord' als de Grieken, vergelijkbaar met de Hebreeuwse 'toevluchtsoorden' uit het Levitische wetboek. Een Ethiopische koning onder Ptolemaeus was opgeleid in Griekenland en had filosofie gestudeerd. Afgezien van een paar vreemde gebruiken, concludeerde Diodorus Siculus, was er geen reden om deze Ethiopiërs (wiens fysieke kenmerken hij nooit vermeldt, misschien omdat ze op hem leken) als anders te beschouwen dan de rest van de beschaafde blanke wereld.

In schril contrast daarmee beschreef Diodorus andere inwoners van het land: "Maar er zijn ook nog heel veel andere stammen van de Ethiopiërs, waarvan sommige in het land aan beide oevers van de Nijl en op de eilanden in de rivier wonen, en andere in het naburige land Arabië. De meesten van hen, en vooral degenen die langs de rivier wonen, zijn zwart van kleur en hebben platte neuzen en krullend haar. Wat hun geest betreft, zijn ze volkomen wild en vertonen ze het karakter van een wild beest... en staan ze zo ver mogelijk af van menselijke vriendelijkheid jegens elkaar... en beoefenen ze geen enkele vorm van beschaafd leven... ze vormen een opvallend contrast wanneer we ze bekijken in het licht van onze eigen gewoonten" *Bibliotheek van de Geschiedenis* (3.8.1).

Het is duidelijk dat Diodorus de Nubiërs en andere rondtrekkende stammen in de regio beschreef. Naast het feit dat dit door contrast bevestigt dat de stichters van Ethiopië blank waren, was deze andere aanwezigheid in het land een voorbode van de ondergang van het blanke Ethiopië. In de Schrift verklaart God dat Hij Ethiopië heeft opgegeven. Maar aan wie? Aan Zijn vrienden? Of aan Zijn vijanden? De geschiedenis laat zien dat rond 700 v.Chr. Ethiopië en zijn bondgenoot Egypte werden overspoeld door die Nubische stammen. Het duurde niet lang voordat beide volken door vermenging verdwenen.

If the blonde hair of the Egyptian mummies you see pictured above was a result of the mummification process, then why are the statues of the royal Egyptian Pharaohs and nobility pictured below depicted with blue eyes?

Hierboven ziet u de overblijfselen van talrijke oude farao's die in hun graven zijn gevonden. Let op het overweldigende bewijs van blond en rood haar, een witte huid en witte gelaatstrekken.

We zouden ons kunnen afvragen waarom God Egypte en Ethiopië aan de horden heeft overgeleverd. Aangezien beide Adamitische volken zich al lang tot het heidendom hadden bekeerd, had God hen gewoon aan hun lot overgelaten. Alle Adamitische volken hadden zich namelijk tot het heidendom bekeerd (zelfs Israël), maar alleen Israël had een verbond en de belofte van een Verlosser gekregen. God zou Israël behoeden voor de plaag van rassenvermenging en haar door tuchtiging uit het heidendom terugbrengen. Toen Israël weigerde zich te bekeren en in plaats daarvan Egypte om militaire hulp tegen de Assyriërs vroeg, ontnam God Egypte zijn effectieve militaire steun. Egypte was niet langer een machtige militaire natie vanwege het zelf veroorzaakte Nubische probleem. Dus werden Egypte en zijn bondgenoot Ethiopië overgeleverd aan hun zelfmoorddadige rassenvermenging, en werd Israël overgeleverd aan de straf van deportatie.

"Want Ik ben de Heer, uw God, de Heilige van Israël, uw Verlosser: Ik heb Egypte voor uw losprijs gegeven, Ethiopië en Seba voor u." Jesaja 43:3.

Mizraïm

Mizraïm, zoon van Cham, is de voorvader van de Egyptenaren. Wanneer de Schrift over Egyptenaren spreekt, verwijst zij naar hen als Mizraïm. Geen enkel ander volk is zo omgeven door verwarring en onenigheid over hun uiterlijk, raciale afkomst en huidskleur als de oude Egyptenaren. Maar deze verwarring is een moderne, opzettelijk gecreëerde verwarring. Het is in feite antichristelijke propaganda om de misleiding en afgoderij van het Afrocentrisme te bevorderen.

Het valt niet te ontkennen dat er momenteel een agenda bestaat om de oude Egyptenaren zwart te maken. Maar met welk doel? In feite is het een simpele verwisseling of goocheltruc. Als de Egyptenaren zwart waren, dan waren de Israëlieten ook zwart. Als de Israëlieten zwart waren, dan kunnen blanken niet de echte Israëlieten zijn. Het maakt allemaal deel uit van de antichristelijke diefstal van onze identiteit, en we moeten deze misleiding met de waarheid

tegengaan. Als we de Bijbel lezen, wordt het duidelijk dat de Egyptenaren en de Israëlieten tot dezelfde raciale groep behoorden en qua uiterlijk niet van elkaar te onderscheiden moeten zijn geweest. Mozes werd bijvoorbeeld opgevoed door de dochter van de farao. Kunnen we ons voorstellen dat Mozes van een ander ras en een andere huidskleur was dan de koninklijke familie? En dat dit niet werd vermeld? De waarheid is dat zowel de Egyptenaren als de Israëlieten blank waren.

Gelukkig voor de waarheid zijn de overblijfselen van veel gemummificeerde farao's en Egyptische koninklijke personen opgegraven, en de meesten van hen hebben blond of roodachtig haar en blauwe ogen. Hun gelaatstrekken en vooral de vorm van hun schedel bewijzen dat ze blank waren. Egyptische kunstwerken geven de inheemse Egyptische mannen duidelijk weer als blank met een goudbruine/bronskleurige huid, en de inheemse Egyptische vrouwen als bleekwit. Mannen werkten vaak buiten in de hitte en omdat ze blank waren en weinig kleding droegen, werden ze bruin. De vrouwen waren volledig gekleed en bleven binnen, waardoor ze bleek bleven. In enkele gevallen werden buitenlandse slaven afgebeeld, waarvan sommigen zwart waren. De Egyptenaren waren begonnen met reizen naar SubSahara Afrika om zwarte slaven mee terug te nemen. Deze import van niet-blank bloed betekende uiteindelijk de ondergang van het blanke Egypte en luidde het einde in van dat ongelukkige land, dat vele eeuwen later volledig werd overspoeld door donkere rassen. Als niet-blanke natie heeft Egypte zijn vroegere glorie en belang nooit meer teruggekregen, tot op de dag van vandaag.

De Bijbel vertelt ons niet alleen over de neergang van Ethiopië, maar ook van Egypte. "Ik heb Egypte gegeven als losgeld voor u, Ethiopië en Seba voor u" Jesaja 43:3. Talrijke verzen wijzen erop dat de glorie van Egypte voorbij was en dat de beschaving ineens stortte. Jeremia vertelt ons dat de farao's ten einde waren: "Zij riepen daar: 'Farao, koning van Egypte, is slechts een geluid. Hij is voorbij de vastgestelde tijd!'" Jeremia 46:17. In Jesaja 19:4 lezen we: "En Ik zal Egypte in de handen geven van harde heren en koningen die over hen zullen heersen..." De les is duidelijk: als eenmaal een blank Adamitisch volk zwart wordt, komt het nooit meer terug.

De Filistijnen stamden af van Cham, de zoon van Noach. Ze waren afstammelingen van Mizraïm (ook bekend als Egypte) via zijn zoon Kasluhim. Daarom waren de Filistijnen een afgescheiden Adamitisch volk van de blanke Egyptenaren. Hoewel de Filistijnen niet tot de oorspronkelijke stammen behoorden die rechtstreeks afstamden van de zonen van Noach, speelden ze een grote rol in het bijbelse verhaal.

"En Mizraïm verwekte Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim, Pathrusim en Casluhim (uit wie de Filistijnen voortkwamen) en Caphtorim" Genesis 10:14-14.

Deze Filistijnen koloniseerden gebieden net ten zuiden van Kanaän en worden daarom vaak genoemd in de Bijbel. Toen de Israëlieten zich daar vestigden en Kanaän veroverden, was er voortdurend strijd tussen de Israëlieten en de Filistijnen. Soms hadden de Israëlieten de overhand, soms de Filistijnen. Tijdens de periode van de rechters (vierhonderd jaar) hadden de Filistijnen de overhand en verboden ze de Israëlieten zelfs wapens te bezitten.

Een andere list om de ware identiteit van de blanke Israëlieten te verduisteren, is de vervalsing van de afkomst van de Filistijnen. Deze misleiding bestaat uit twee delen. Ten eerste is er de bewering dat de Filistijnen een ras van reuzen zouden zijn, vanwege hun

vermeende verwantschap met de Kenieten. Dit wordt vaak gebaseerd op het feit dat de Filistijnen Goliath in hun gelederen hadden – de man die door David werd verslagen met een slingersteen.

Maar deze voorstelling berust op een verkeerde lezing. Goliath was geen Filistijn van geboorte, maar een huurling die diende in hun leger. De gebieden rondom Kanaän zaten vol met bastaardvolken, afstammelingen van onder meer de Kenieten, Refaïm, en andere volkeren die ontstaan waren door vermenging. Uit deze bevolkingen konden de Filistijnen gemakkelijk krijgers huren, waaronder ook mannen van aanzien en grote faam.

De vermelding van Goliath als een “reus” is een gevolg van vertaaltraditie, maar niet van de oorspronkelijke betekenis van het Hebreeuws. In het Hebreeuws wordt het woord Rephaïm of Nephilim vaak vertaald als “reuzen”, maar dit is een onjuiste weergave. Deze woorden verwijzen niet naar letterlijk langgerekte mensen, maar naar mensen met macht, heerschappij, invloed of groot aanzien — leiders, krijgsheren, of mannen die in de ogen van de volken indrukwekkend waren. Het begrip “reus” is hier symbolisch en cultureel bepaald: het duidt op de macht of status van de persoon, niet op zijn lichaamslengte.

Dit misverstand wordt door sommigen moedwillig in stand gehouden om een mystieke of bovennatuurlijke uitleg te geven aan de Bijbel, en tegelijk om de geschiedenis van het blanke Adamitische ras te vertroebelen. Door deze verkeerde lezing van het woord “reus” wordt het verhaal van David en Goliath een sprookje, terwijl het in werkelijkheid een les is in moed tegenover heidense macht en menselijke arrogantie.

De Filistijnen zelf waren geen ras van reuzen of vreemde hybride volken. Zij waren een volk dat hun oorsprong vond aan de Middellandse Zeekust, en zoals vele volken in de regio, waren ook zij vermengd met Kanaänieten en andere niet-Adamitische stammen. Maar de bewering dat zij zelf reuzen waren, is theologisch en historisch onhoudbaar. Het past niet in de lijn van de Schrift, noch in de uitleg van de oorspronkelijke Hebreeuwse begrippen.

Door deze nuance te herstellen, werpen wij het licht terug op de waarheid van Gods Woord — en daarmee op de ware geschiedenis van het blanke volk van Israël.

Het andere onderdeel van de misleiding draait om de status van de Filistijnen als zeehandelaren en de bewering dat ze niet blank waren. Dit is een meer verraderlijke misleiding dan de desinformatie over Goliath. De Filistijnen en de Ionische Grieken waren zeevaarders die kolonies stichtten rond de Middellandse Zee. Later werden ze beiden overtroffen door de machtige Feniciërs, die ook kolonies stichtten in verre oorden. Hier is het cruciale detail dat ons terugbrengt naar de harde waarheid (in plaats van politiek correcte speculaties over misleiding en propaganda): we weten dat alle koloniën die door deze zeevarende stammen werden gesticht, blank waren. Als deze koloniën blank waren, dan moeten de mensen die ze stichtten ook blank zijn geweest. Dit is elementaire logica en genetica. Daarom kunnen we veilig concluderen dat de Egyptenaren (de voorouders van de Filistijnen en de andere Hamitische volken) blank waren.

Aangezien de kwade krachten die het antichristelijke verhaal verspreiden dat de oude Egyptenaren zwart waren, deze berg aan bewijs niet kunnen weerleggen, negeren ze het. Ze liegen ook en beweren dat de Feniciërs Kanaänieten waren (en dus niet blank). In een soortgelijke beweging zeggen ze dat de oorsprong van de Filistijnen onbekend is, of dat ze

misschien ook Kanaänieten waren. Maar de Bijbel duidelijk dat de Filistijnen afstammen van Cham via zijn zoon Mizraïm, of Egypte. We kunnen er dus zeker van zijn dat de Filistijnen blank waren.

Phut

Phut was ook een zoon van Ham. Zijn nakomelingen werden bekend als de Libiërs. Phut lag ten westen van Egypte, maar zijn land werd in kracht en omvang overschaduwd door zowel Egypte als Ethiopië. De Grieken verdeelden Afrika over het algemeen in drie delen: Egypte, Ethiopië en Libië. Josephus vertelt ons dat we de naam Libië ontleen aan een zoon van Mizraïm.

"Phut was ook de stichter van Libië en noemde de inwoners Phutieten, naar zichzelf. Er is ook een rivier in het land van de Moren die deze naam draagt. Daarom zien we dat de meeste Griekse geschiedschrijvers deze rivier en het aangrenzende land aanduiden met de naam Phut. De huidige naam is echter veranderd en is afgeleid van een van de zonen van Mesraim, die Lybyos heette" (Antiquities 1 .6.2).

Kanaän

Kanaän, de laatste zoon van Cham, werd de vader van de oude Kanaänieten, die in Kanaän woonden, het land dat later door de Israëlieten werd veroverd. Kanaän werd door zijn grootvader Noach vervloekt om de dienaar van Sem en Jafeth te worden. Vanwege de vloek was het waarschijnlijk dat andere Adamitische stammen huwelijken met de Kanaänieten schuwden, omdat niemand de vloek door een huwelijk wilde erven. Noach vervloekte Kanaän en zijn nageslacht omdat Kanaän het resultaat was van incest tussen Noachs zoon Cham en zijn moeder, de vrouw van Noach. We zullen in een later bewijs dieper op deze vloek ingaan, maar voor nu kun je Genesis 9:20-27 vergelijken met Leviticus 18:7-8 en 20:11.

Net als alle Adamitische volken waren de Kanaänieten oorspronkelijk blank. Ondanks de ongelukkige omstandigheden waarin Kanaän werd verwekt, maakte hij deel uit van de blanke genetische lijn van Noach. Kanaän had vele zonen die zich over vele landen verspreidden. Door de namen van de landen die zij in bezit namen te noteren, krijgen we een beeld van de rassenvermenging waaraan de Kanaänieten zich overgaven:

"En Kanaän verwekte Sidon, zijn eerstgeborene, en Heth, en de Jebusieten, en de Amorieten, en de Girgasieten, en de Hivieten, en de Arkieten, en de Sinieten, en de Arvadieten, en de Zemarieten, en de Hamathieten; en daarna verspreidden zich de families van de Kanaänieten. En de grens van de Kanaänieten liep van Sidon, als je naar Gerar gaat, tot Gaza; als je verder gaat, tot Sodom en Gomorra en Admah en Zeboïm, tot Lasha" Genesis 10:15-19 KJV.

Door hun vermenging met niet-Adamitische rassen werden de Kanaänieten een volk van bastaarden. De vervloekte volkeren in de landen waar zij binnenkwamen, hadden geen probleem met huwelijken met de vervloekte Kanaänieten. Het grondgebied van de Kanaänieten omvatte Sodom en Gomorra, die oude steden die bekend stonden om sodomie en seksuele perversie en die God met vuur en zwavel vernietigde als straf en waarschuwing voor anderen. Zo raakten de Kanaänieten volledig vermengd (met veel stamnamen, maar gezamenlijk bekend als Kanaänieten) en genetisch grondig gecorrumpeerd, waardoor ze hun blanke Adamitische identiteit verloren. Als we dit weten, kunnen we begrijpen

waarom God, toen Jozua de Israëlieten het land Kanaän binnenleidde, gebod dat geen enkele Kanaäniet gespaard mocht worden.

"Wanneer de Heer, uw God, u naar het land brengt dat u gaat bezitten, en vele volken voor u verdrijft, de Hethieten, de Gergese, de Amorieten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hivieten en de Jebusieten, zeven volken die groter en machtiger zijn dan u, en wanneer de Heer, uw God, ze aan u overlevert, dan moet u ze verslaan en volledig vernietigen. Sluit geen verbond met hen en wees hun niet genadig." Deuteronomium 7:1-2 KJV.

Maar de Israëlieten gehoorzaamden God niet; hoewel zij vele Kanaänitische volken en stammen versloegen en vernietigden, vernietigden zij niet iedereen - mannen, vrouwen en kinderen - zoals God had bevolen. De overlevende Kanaänieten woonden onder de Israëlieten en beïnvloedden hen ten kwade. Zoals God had gewaarschuwd, brachten de Kanaänieten de samenleving voortdurend in verval en verleidden zij de Israëlieten tot zonde. Dit omvatte afgoderij, het offeren van hun kinderen aan hun god Moloch en andere gruweldaden.

Gemengde huwelijken en het onderscheid tussen Israëlieten en Kanaänieten werden ook een probleem, omdat de Kanaänieten een mengeling van blanke genen hadden en er tot op zekere hoogte op Israëlieten moeten hebben geleken. Oude kunstwerken die Kanaänieten en andere stammen uit Kanaän, zoals de Hittieten, afbeelden, tonen echter hun kenmerkende gelaatstrekken. Ze zien er blank uit, maar hebben opvallende haakneuzen, schuine schedels en andere niet-blanke kenmerken die duidelijk op vermenging wijzen. Deze kenmerken zijn terug te vinden bij de moderne afstammelingen van deze Kanaänieten die tot op de dag van vandaag in onze blanke samenlevingen leven. Door de ongehoorzaamheid van het oude Israël zijn deze Kanaänieten - van wie velen er blank uitzien - bij ons gebleven, waar ze onze blanke samenlevingen infiltreren en onze regeringen, banken, financiële systemen, bedrijven, kerken, academische instellingen, entertainmentimperiums, nieuws- en mediabedrijven en nog veel meer runnen en ruïneren. Zoals hun aard is, blijven ze werken aan de corruptie van onze blanke christelijke samenlevingen en verleiden ze ons tot zonde.

Sem

Sem, zoon van Noach, had vijf zonen. De Semieten vestigden zich grotendeels in wat we nu het Midden-Oosten noemen. Veel moderne geleerden en hedendaagse kerken stellen de Semieten voor als donkere, donkere Arabisch uitziende mensen (ondanks het feit dat Sem een blanke zoon van de blanke Noach was). Deze verzinsel is meer verwarring om Arabieren en moderne Joden als Semieten en de Joden als de ware Israëlieten te doen voorkomen. Dit is een fantasie. Arabieren zijn geen blanke Semieten; moderne joden zijn geen blanke Semitische Israëlieten. In werkelijkheid zijn zowel Arabieren als joden het resultaat van rassenvermenging en kunnen ze niet langer worden geïdentificeerd met een stam of volk van Adam, inclusief de Semieten. Hoewel rassenvermenging door de eeuwen heen plaatsvond, werd deze door de islamitische verovering van die gebieden rond 700 na Christus sterk versneld. De islam zorgde ervoor dat het hele Midden-Oosten in korte tijd "bruin" werd. De moslims brachten ook massa's negerslaven naar hun landen. Dit leidde tot een nog grotere "verduistering" in de daaropvolgende generaties.

"De zonen van Sem waren Elam, Assur, Arpachshad, Lud en Aram" Genesis 10:22 KJV.

Elam

Elam, zoon van Sem, was de stamvader van de oude Perzen. In de Bijbel worden de Perzen, wanneer profetieën duidelijk op hen betrekking hebben, Elam genoemd. In Griekse legendes is Perseus een oude legendarische figuur (de Griekse held die Medusa onthoofde) die naar verluidt leefde in dezelfde periode als Dardanus en Cadmus (zie Bewijs 4), de leiders van de Israëlieten die direct na de uittocht naar Europa vertrokken (niet alle Israëlieten volgden Mozes naar de Sinaiwoestijn). De Grieken geloofden dat de Perzen afstamden van deze mythische Perseus, maar ook hier hadden de historici niet het volledige verhaal. Daarom noemden de Grieken de Elamieten "Perzen", en we hebben hier een vergelijkbare situatie als hoe Mizraim taalkundig Egypte werd en Kush Ethiopië.

De Semitische Perzen onder Cyrus de Grote (ca. 600 v.Chr.) veroverden het Babylonische Rijk (dat bestond uit Chaldeeërs, waarschijnlijk afstammelingen van Aram, een andere zoon van Sem) en vielen later tweemaal Griekenland binnen, zonder succes. Zij waren het laatste blanke, niet-Israëlitische Adamitische volk dat een belangrijk rijk had en over het Midden-Oosten heerste vóór de succesvolle invasie van Alexander de Grote. Vanaf de tijd van Alexander regeerden de blanke Israëlieten over het Midden-Oosten onder de Seleuciden en vervolgens de Parthen, totdat de Arabische verovering en de daaropvolgende vermenging plaatsvonden.

De geschiedenis beschrijft de Perzen als blank. Darius de Grote, een laat Perzische koning, afgebeeld op een beroemde vaas die bekend staat als de Dariusvaas, had blond haar en een bleke huid. De Grieken vochten meerdere malen tegen de Perzen in de Grieks-Perzische oorlogen, maar de Griekse historici beschreven hen nooit als donker en donkerhuidig. De Grieken bespotten hen juist omdat ze 'vrouwenkleding' droegen, omdat de Perzen zich volledig bedekten om zich tegen de zon te beschermen, waardoor hun huid erg bleek was. De Griekse mannen daarentegen werkten en vochten gewoonlijk naakt.

Asshur

Asshur, zoon van Sem, is de vader van de Assyriërs. Deze blanke Assyriërs aanbaden vele heidense goden, waarvan er één Assur heette. Het is duidelijk dat de stam in de loop der generaties hun kennis van de enige ware God was vergeten en hun oorspronkelijke stamvader Asshur tot een god had gemaakt (die ze Assur schreven, zonder de "h"). De Semitische Assyriërs verspreidden zich over het hele Midden-Oosten, onder het Kaukasusgebergte. Ze groeiden uit tot een formidabel rijk, dat het grootste deel van de blanke Adamitische wereld van die tijd omvatte. In feite gebruikte God de Assyriërs als een instrument om de Israëlieten te straffen toen zij tegen Hem zondigden.

Lud

Lud, zoon van Sem, was de vader van de Lydiërs die zich in Anatolië (West-Turkije) in Europa vestigden. Deze Semitische Lydiërs waren de enige niet-Japhetische stam die zich zo vroeg op grote schaal in Europa vestigde. Ze staan vooral bekend om hun alliantie en zelfs huwelijken met de Trojanen die vele eeuwen later arriveerden. De Israëliet Dardanus kwam in Anatolië (zie Bewijs 4) en zou daar een prinses hebben getrouwd, een Lydische dochter van de Lydische koning.

De komst van de Israëlieten en Dardanus vond plaats rond 1400 v.Chr. - nog vroeg in de verspreiding van de stammen - en zowel de Dardanen als de Lydiërs waren zich mogelijk nog bewust van hun gemeenschappelijke Semitische afkomst. De Etrusken in Italië, boven Rome, waren een Lydische kolonie. Zo kunnen we zien hoe de latere Romeinen, die afstamden van de Trojanen, een alliantie vormden met hun oude vertrouwde bondgenoten, de Etrusken, aangezien beide stammen Semieten waren.

Hierboven ziet u een oud Etruskisch mozaïek dat in Italië is gevonden. Let op dat de vrouw bleek is, terwijl de man sterk gebruind is. Vrouwen bleven doorgaans binnen en bedekten zich, terwijl de mannen in de mediterrane zon op het land werkten.

Aangezien de Etrusken net als de Romeinen in het witte Italië woonden, proberen moderne historici niet te beweren dat ze niet blank waren. In plaats daarvan kiezen de herschrijvers van de geschiedenis voor een andere tactiek. Ze proberen de oorsprong van de Etrusken te verdoezelen. Maar de Griekse historicus Strabo, die schreef tijdens de overgangsperiode van de Romeinse Republiek naar het Romeinse Rijk, traceerde de Etrusken duidelijk terug naar de Lydiërs van Anatolië. En de Romeinen wisten ongetwijfeld waar hun burens en bondgenoten, de Etrusken, vandaan kwamen. Aangezien de Etrusken blank waren, waren hun Lydische voorouders en de Semieten ook allemaal blank.

Aram

Aram, zoon van Sem, was de vader van de Arameeërs die in het Midden-Oosten boven het land Kanaän woonden. Wanneer het land Aram of de Arameeërs in de Bijbel worden genoemd, wordt dit over het algemeen vertaald als Syrië en Syriërs. Syrië was de Romeinse naam voor deze regio. Abraham, onze voorvader, werd geroepen uit Paddan-Aram, wat 'vlakten van Aram' betekent. Abraham woonde daar dus met zijn vader en familie voordat God hem riep om te vertrekken en naar het zuiden te gaan, naar het land Kanaän.

De taal van de Arameeërs, Aramees genaamd, werd veel gebruikt in het Midden-Oosten tot de opkomst van het Assyrische Rijk, toen het Akkadisch de lingua franca werd. Uit het Aramese volk kwamen de Chaldeeën voort. Koning Nebukadnezar en de Chaldeeërs

vervingen het Assyrische Rijk en herbouwden Babylon. Het tweede Babylon was dus een Semitisch rijk, in tegenstelling tot het eerste Babylon onder Nimrod de Kushiet, dat een Hamitisch rijk was.

Interessant is dat we kunnen zien dat elke Semitische stam zijn bloeitijd, zijn heerschappij en zijn macht over grote delen van de blanke Adamitische wereld had. Eerst de Assyriërs (Asshur) met het Assyrische Rijk, daarna de Chaldeeërs (Aram) met het Babylonische Rijk, de Perzen (Elam) met het Perzische Rijk en zelfs de Etrusken (Lud), aangezien zij grotendeels met de Romeinen trouwden en de Romeinen de wereld regeerden en de Etrusken een grote rol bij hen speelden. De geschiedenis laat echter zien dat al deze rijken ten onder gingen en uiteindelijk ineenstortten. Maar de Israëlitische volken die zijn ontstaan uit de Germaanse stammen die christelijk werden, zijn de enige blanke Adamitische volken die tot op de dag van vandaag onvervalst hebben standgehouden.

Arphaxad

Arphaxad, zoon van Sem, is de laatste patriarch van Sem. Hij was de vader van Eber, en van Eber komt de naam Hebreeër. Eber was de voorvader van Abraham en de Israëlieten. Interessant genoeg zijn er geen verslagen bewaard gebleven van volkeren die naar Arphaxad zijn vernoemd of van landen die zijn naam dragen. Het is duidelijk dat deze mensen op een bepaald moment zijn verdreven; daarom waren zij de minsten van alle Adamitische volken die in Genesis hoofdstuk 10 worden genoemd. Het volk van Arphaxad had geen grote geschiedenis, geen groot erfgoed en geen landen die naar hen waren vernoemd.

Dit verklaart waarom Abraham (die afstamde van Arphaxad) in het land van Aram woonde in plaats van in het land van zijn eigen voorvaderen. Er was geen land van Arphaxad. Dit geeft de context voor de uitspraak van God dat Hij het minst van alle (Adamitische) volken uitkoos om Zijn volk te zijn. "De HEERE heeft Zijn liefde niet op u gevestigd en u niet uitgekozen omdat u talrijker was dan alle andere volken, want u was het kleinste van alle volken" Deut 7:7 KJV. In vergelijking met de buitengewoon grote Adamitische volken en zelfs rijken waren Abraham en zijn familie niemand. Niettemin koos God Abraham en zijn Semitische Israëlitische nakomelingen en maakte hen groot en talrijk als de sterren. De Israëlieten hebben tot op de dag van vandaag overleefd en zijn het moderne Europese volk.

Arphaxad de Semiet had nog twee andere nakomelingen die we moeten vermelden. Arphaxads zoon Eber had twee zonen, Peleg en Joktan. Pelegs geslacht leidde tot Abraham en de Israëlieten. Zijn broer Joktan en zijn nakomelingen vestigden zich in het land dat we tegenwoordig Arabië noemen, en zij identificeerden zich waarschijnlijk als Hebreeën. Hun neven, de Israëlieten, hadden uitgebreide wetten die rassenvermenging verboden, en God strafte hen voortdurend wanneer zij Zijn wetten overtraden. Aan de andere kant kenden de nakomelingen van Joktan de wetten en correcties van God niet; door vermenging verloren zij dan ook snel hun tribale identiteit. In de tijd van koning Salomo werd het land van Joktan Arabië genoemd, wat 'gemengd' of 'verduisteren' betekent. Zo raakte de lijn van Joktan al vrij vroeg door vermenging in de vergetelheid, wat een strenge les moet zijn geweest voor hun neven, de Israëlieten, die later de vele volken van Europa zouden worden.

De Adamitische volkeren

Nu kunt u dus zien dat het heel goed mogelijk is om de geschiedenis van Noach en zijn zonen en de volken die zij voortbrachten te traceren. Het begin van ons ras is niet hopeloos verloren gegaan in de tijd. God heeft onze geschiedenis in de Bijbel bewaard, vanaf het moment dat Noach met Gods opdracht om het blanke Adamitische ras opnieuw te beginnen uit de ark stapte. Grote Adamitische volken kwamen voort uit Noach.

zonen, Jafeth, Cham en Sem. We kennen de namen van deze volken, hun locaties en hun geschiedenis. We weten dat de Israëlieten afstammen van Sem. De Israëlieten waren de blanke afstammelingen van Sem, die de blanke zoon was van de blanke Noach. Dus natuurlijk weten we hoe de Israëlieten er in het verleden uitzagen en hoe ze er vandaag de dag uitzien. Ze zien er net zo blank uit als elke blanke Europese man of vrouw.?

9) Christus kwam alleen voor de verloren schapen van het huis Israëls

"Maar hij antwoordde en zei: Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis van Israël" (Matteüs 15:24).

Christus kwam niet voor iedereen. Jezus (Jezus) Christus gaf Zijn apostelen zelfs specifiek de opdracht om slechts naar één groep mensen te gaan: de verloren schapen van Israël. Komt dat als een verrassing? Hij heeft die opdracht nooit gewijzigd of herzien. Christus was geen 'universalist' in die zin dat Hij nooit heeft geboden dat Zijn evangelie aan alle volken onder de zon, aan elke mens die op aarde rondloopt, moest worden gepredikt. Dat universalisme kwam later als een politiek gemotiveerde ontwikkeling van het post-apostolische christendom (of beter gezegd: kerkelijk christendom). Er is geen enkel bewijs te vinden in de Schrift en de heilsgeschiedenis van Israël om dit idee van universalisme te ondersteunen. Toen Christus zei: "Maak alle volken tot mijn discipelen" (Matteüs 28:19 NKJV), had Hij het over alle Adamitische volken en alleen Adamitische volken.

Ja, er bestaat een vorm van universele verlossing, maar die is alleen voor Gods schepping, het blanke Adamitische ras. Waarom is dat zo? Simpel gezegd, God heeft de andere rassen niet geschapen en Hij heeft alleen Zijn eigen schepping verlossing beloofd. Hij gaf alleen Zijn eigen schepping de voorkeur. We hebben voorbeelden van dat principe in het dagelijks leven. Stel je bijvoorbeeld voor dat de vader van een gezin - laten we hem meneer Murphy noemen - in zijn testament zijn bezit aan zijn gezinsleden heeft nagelaten. Hij kan woorden gebruiken als 'alles' en 'iedereen', maar dat 'alles' en 'iedereen' geldt alleen voor de mensen binnen de familie Murphy. Het omvat niet alle mensen in de stad of het land. Niemand kan zomaar van de straat of van de andere kant van de wereld binnenlopen en aanspraak maken op een deel van de erfenis van Murphy.

Misschien bent u nog niet overtuigd? Lees dan verder en weeg het bewijs dat wij u presenteren met een open geest en een gebedsvol hart. Overweeg in het licht van de Bijbelteksten die wij aanhalen de mogelijkheid dat sommige van uw aannames over het christendom misschien onjuist, verkeerd geïnformeerd of slechts gedeeltelijk waar zijn. Als dat het geval is, dan is het uw taak om uw overtuigingen in overeenstemming te brengen met wat het apostolische christendom werkelijk leerde en wat de Bijbel nog steeds leert. Deze verantwoordelijkheid ligt bij u en bij u alleen.

In de decennia na de opstanding en hemelvaart van Christus verspreidde het evangelie zich vanuit Palestina naar de omliggende gebieden. Paulus van Tarsus stond aan het hoofd van de missie om het evangelie naar Europa te brengen. De reizen van Paulus staan voor ons uitgestippeld in de Bijbel. Als het universalisme waar zou zijn, zouden we ons - misschien met verontwaardiging - moeten afvragen waarom Paulus en de andere vroege christelijke missionarissen niet naar India of het Verre Oosten of Sub-Sahara Afrika zijn gegaan. Maar dat hebben ze niet gedaan. Aangezien ze dat niet hebben gedaan, moeten we ons afvragen of ze in hun missie hebben gefaald. Hebben ze de instructies van Christus verkeerd begrepen? Zou het kunnen dat ze naar de verkeerde plaats zijn gegaan? En als het christendom voor alle volken van de wereld is, waarom hebben Paulus en de andere apostelen dan geen instructiebrieven (epistels) geschreven aan de andere niet-Europese volken van de wereld en alle andere rassen? Maar de Schrift vermeldt dat ze alleen aan blanke Europeanen hebben geschreven.

Paulus wist dat de kinderen van Israël zich over Europa hadden verspreid en dat Europa de plaats was waar de verloren schapen van het huis van Israël te vinden waren. Grote aantallen oude Israëlieten waren tijdens de Assyrische en Babylonische deportaties over Europa verspreid, en eeuwen eerder, rond de tijd van de uittocht uit Egypte, waren er kleinere aantallen verspreid. Paulus was een geleerd man en kon deze feiten achterhalen uit de geschriften uit de oudheid (Paulus had zelfs toegang tot veel meer geschiedenis uit de oudheid dan wij nu hebben) en uit de Schrift en directe inspiratie van Christus, die hem op weg naar Damascus tot deze bediening had geroepen.

Terwijl Petrus en Jakobus zich concentreerden op het brengen van het evangelie aan de besneden Hebreeën in Palestina en omliggende gebieden, gingen Paulus en zijn metgezellen naar die 'verloren schapen', de Israëlieten die hun Hebreeuwse wortels al lang waren vergeten en op dat moment de koningen en volkeren van het blanke Europa vormden. Sommige kerken beweren dat bepaalde apostelen naar niet-Israëlitische volken gingen, bijvoorbeeld Thomas naar India en Marcus naar Egypte (dat toen al lang geleden te lijden had gehad onder rassenvermenging en niet langer het Egypte van weleer was), maar er is geen betrouwbaar

historisch bewijs voor deze vroege missionaire ondernemingen onder niet-blanken. Dergelijke beweringen die geen historisch bewijs hebben, moeten als fabels worden beschouwd, niet als feiten.

Om Christus' opdracht om 'alleen naar de verloren schapen van het huis van Israël te gaan' beter te begrijpen, moeten we Zijn missie begrijpen. Welke boodschap moesten de apostelen aan deze verloren schapen brengen? Waarom kwam Christus? Waarom stierf Hij? Wat probeerde Hij te bereiken? Waarom zou het christendom alleen voor Israël zijn? Dit zijn verstrekkende vragen en om de antwoorden te begrijpen, hebben we eerst wat achtergrondinformatie uit het Oude Testament nodig. In latere Bewijzen zullen we ons meer richten op een aantal ernstige verkeerde vertalingen in het Nieuwe Testament die christenen hebben misleid te geloven dat het evangelie voor alle volken en alle mensen is - voor iedereen - en niet alleen de verloren schapen van het huis van Israël, zoals Christus had gezegd.

Het Oude Testament beloofde een Verlosser die Israël zou verlossen en verklaarde dat God zelf die Verlosser zou zijn. Laten we hier even pauzeren. We hebben de neiging om aan te nemen dat we weten wat deze termen betekenen, maar is dat wel zo? Het kan gebeuren dat we bepaalde woorden zo vaak horen (zoals 'Verlosser' en 'verlossen') dat we denken dat we weten wat ze betekenen, terwijl dat niet zo is. Of we hebben slechts een oppervlakkig begrip. Laten we het dus eens nader bekijken.

Wat is een 'Verlosser' en waarom had Israël verlossing nodig? Waar moest Israël van worden bevrijd? De hedendaagse kerken richten zich op de verlossing van de ziel van een individu, maar dat is slechts een deel van het plaatje. Israël zal ook als geheel worden gered: "En op die manier zal heel Israël worden verlost, zoals geschreven staat: 'Uit Sion zal de Verlosser komen, en Hij zal de goddeloosheid van Jakob afwenden'" (Romeinen 11:26 CNT). En Jesaja 45:17 KJV zegt: "Maar Israël zal door de HEER worden gered met een eeuwige redding..." De boodschap van eeuwige verlossing is niet universeel in de zin waarin men het tegenwoordig vaak voorstelt. Nee, deze belofte is gericht tot een specifiek volk, een ras: het Adamitisch geslacht. God schiep Adam - en daarmee het blanke nageslacht van Adam - naar Zijn eigen beeld en blies Zijn eeuwige Geest in hem. Dat maakt de Adamitische mens wezenlijk anders: hij draagt de Geest van God in zich, en is daarom bestemd tot onsterfelijkheid.

Zoals er geschreven staat in de Wijsheid van Salomo 2:23-24 (LXX):

"God heeft de mens geschapen tot onsterfelijkheid en hem gemaakt tot een beeld van Zijn eigen eeuwigheid. Maar door de afgunst van de vijand kwam de dood in de wereld; en zij die hem toebehoren, ervaren de dood."

De mens is dus in oorsprong geschapen voor het eeuwige leven. De apostel Paulus bevestigt dit wanneer hij schrijft dat de Geest van God in een natuurlijk lichaam gezaaid is, maar dat dit lichaam zal worden opgewekt in een geestelijk lichaam (1 Korinthe 15). Met andere woorden: het Adamitisch geslacht zal worden opgewekt tot eeuwigheid.

Adam en Eva zelf waren niet onsterfelijk in de fysieke zin, want God gebood hen zich te vermenigvuldigen. De "levensadem" die God in Adams neus blies, was Zijn Woord - Zijn

geestelijke wet. Adam was de eerste van zijn soort, geroepen als drager van Gods orde. Daarom ontving hij de wet van God, die vergeleken wordt met adem: het is levengevend. Wat betreft de zogeheten "duivel" - deze moet niet worden gezien als een bovennatuurlijk wezen, maar als een vijandige macht. En wat is onze grootste vijand? Ons eigen vlees. Zoals Paulus ook aangeeft: de innerlijke strijd die woedt in het hart van de mens. Het is die stille stem, het geweten, dat fluistert en knaagt - en desondanks geven wij er vaak aan toe. Die innerlijke neiging tot overtreding is de ware vijand. Zo ook bij Adam en Eva: hun beproeving kwam niet van buiten, maar van binnenuit.

Jezus kwam om de wet van God niet langer alleen uiterlijk, maar innerlijk te laten functioneren. Hij kwam om de wet in ons binnenste te schrijven, opdat wij zouden leven. Zoals God bij Adam deed door de levensadem in zijn neus te blazen - een symbool van de wet die het leven geeft - zo moet ook de wet vandaag opnieuw in ons hart geplant worden. Dit plan voor de eeuwige verlossing van Adam kwam tot vervulling door de dood en opstanding van Christus. (Tot de tijd van Christus wachtten de geesten van de Adamitische mensen op een plaats die Hades wordt genoemd, zoals beschreven in de Tweede Brief van Petrus.) De Schrift leert ons dat Christus in de wereld is gekomen om de werken van de vijand ongedaan te maken. Er staat geschreven:

"Wie de zonde doet, is uit de duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou." (1 Johannes 3:8, Statenvertaling)

Maar wat zijn deze "werken" precies?

De vijand - die geen bovennatuurlijke figuur is, maar staat voor het vlees, de tegenwerking van God, en vijandige mensen - bracht de zonde en daardoor de dood in de wereld. Zoals Salomo schreef, kwam de dood "door afgunst van de vijand". De ongehoorzaamheid van Eva aan Gods gebod, en later Kaïns bloedige daad tegenover zijn broeder, zijn voorbeelden van hoe de mens zelf verantwoordelijk werd voor het binnentreden van de dood.

Deze vijand, aangeduid als "satan" of "de duivel", verwijst dus niet naar een gevallen engel, maar naar alles wat zich tegen Gods orde verzet: het vleeselijke denken, de opstandige wil, en vijandige machten die het werk van Adam - Gods schepping - verdorven hebben.

Christus overwon die vijand door trouw te blijven aan Gods wet, door Zijn leven te geven voor Zijn volk, en door op te staan uit de dood. Daarmee gaf Hij Zijn volk verlossing van het vlees en de dood. Uiteindelijk zal Hij de gehele Adamitische familie herstellen tot onsterfelijkheid, en ieder die tot dit volk behoort, zal worden opgewekt tot leven, gelijk Hijzelf.

Wat Israël in Kanaän naliët - het verwijderen van vijandige volken die Gods orde verdorven - zal Christus in de voleinding der eeuwen wél volbrengen. Alle werk van het vlees, alle tegenstand tegen Gods wet, zal worden uitgeroeid. De strijd is niet bovennatuurlijk, maar geestelijk en lichamelijk tegelijk - het is de strijd om gehoorzaamheid, om orde, en om zuiverheid binnen het volk van God.

Men zou kunnen vragen: "Als geheel Israël gered zal worden, waarom werd het dan niet beschermd tegen verovering, deportatie en de verwoesting van de tempel?"

Het antwoord ligt in het onderscheid tussen tijdelijke redding in dit leven, en eeuwige verlossing door opstanding uit het graf — hier op aarde.

Wanneer de Schrift spreekt over eeuwige redding, gaat het niet over een vage, geestelijke hemel boven de wolken. God beloofde nooit dat Zijn volk zou worden weggenomen uit deze wereld, maar juist dat het zou terugkeren tot het leven, lichamelijk, zichtbaar, tastbaar — op deze aarde.

Zoals geschreven staat:

“Zie, Ik doe uw graven open en zal u uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk; en Ik zal u brengen in het land Israëls.” Ezechiël 37:12

Dit is de ware verlossing: de opstanding van het gehele huis Israëls, na hun dood in ballingschap, verstrooiing en straf. Niet een ontsnapping naar boven, maar een terugkeer op aarde — in het lichaam, tot herstel van hun roeping als volk van God.

Tijdelijke redding is de zegen van voorspoed, veiligheid en orde zolang Israël Gods wetten houdt. Maar wanneer zij ongehoorzaam zijn, komt het oordeel. Dat oordeel is tijdelijk — maar de opstanding is eeuwig.

De vijand van Israël — de vijand waartegen God Zijn volk tijdelijk beschermt — is die oude vijandschap tussen de lijn van het gehoorzame zaad en het opstandige zaad. Die strijd begon in Genesis 3:15 en loopt tot op vandaag.

“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad...”

Gods volk mag dan vallen, gestraft worden en verstrooid — maar de belofte staat: zij zullen opstaan uit de graven, en opnieuw wandelen in Zijn wegen, op deze aarde. Dat is de hoop van Israël.

De Schrift maakt melding van een blijvende vijandschap tussen twee geslachten: het geslacht dat zich tegen God keert, vertegenwoordigd door Kaïn - die zijn broeder Abel vermoordde - en het geslacht dat voortkwam uit Seth, de rechtvaardige lijn van Adam. Dit laatste geslacht vormt het blanke Adamitische volk, aan wie God Zijn beloften en wet toevertrouwde.

Kaïn, die verkoos zijn eigen weg te gaan en zich afwendde van Gods ordening, staat aan het begin van een lijn die door de geschiedenis heen vijandig is gebleven tegenover Gods volk. Deze afstammingslijn heeft zich op velerlei manieren trachten te mengen, te overheersen en zelfs uit te roeien wat God had geheiligd: het Adamitische geslacht.

Door de eeuwen heen blijkt telkens weer dat dit vijandige geslacht probeert het ware volk van God te onderdrukken, te ondergraven of uit te wissen. Maar telkens ook grijpt God in met bescherming, herstel en verlossing. Zijn redding van Israël uit de greep van deze vernietiging is een tijdelijke verlossing in het vlees - een bewarende hand in de geschiedenis, totdat de uiteindelijke vervulling van Zijn beloften werkelijkheid wordt.

in dit leven). Dit is de zegen die God aan Abraham beloofde en die door Zacharias, de vader van Johannes de Doper, werd uitgesproken: "De eed die Hij aan onze vader Abraham heeft gezworen, dat Hij ons zou schenken, dat wij, bevrijd uit de hand van onze vijanden, Hem

zonder vrees zouden dienen, in heiligheid en gerechtigheid voor Zijn aangezicht, al de dagen van ons leven" Lucas 1:73-76. God zegent Israël met tijdelijke verlossing, zodat zij Hem kan dienen en het heilige volk kan zijn dat Hij heeft geschapen en waartoe Hij haar heeft geroepen.

Samenvattend: heel Israël zal eeuwig worden gered. Ondanks wat kerken leren, is eeuwige redding niet afhankelijk van geloof of doop of iets anders wat wij doen. Het is juist gegarandeerd voor het hele geslacht van Adam. Maar er zijn eeuwige dingen en er zijn tijdelijke dingen. Tijdelijke redding - of behoud en zegen in dit leven - is afhankelijk van Israëls gehoorzaamheid aan God. Gehoorzaamheid wordt in dit leven beloond. Ongehoorzaamheid wordt bestraft met het oog op de correctie van Gods volk. Aangezien dit het geval is, is het essentieel dat we er altijd naar streven om Gods wetten te houden.

De gehoorzaamheid van Israël is haar antwoord op de verbondsrelatie die zij met God heeft. Deze relatie wordt beschreven als een huwelijk. Het huwelijk van God met Israël zou "het grootste liefdesverhaal ooit verteld" kunnen worden genoemd. (Deze zin is de titel van een reeks essays van Clifton Emahiser in zijn Watchman's Teaching Letters, beginnend met #137, <https://emahiser.christogenea.org/watchman-teaching-letter-137-september-2009>.) Het is tragisch dat Gods huwelijk met het volk van Israël bijna volledig in de vergetelheid is geraakt, slecht en onjuist wordt begrepen, wordt verdraaid en ontkend om andere volkeren erbij te betrekken, en nauwelijks wordt vermeld in moderne kerken. Niettemin is Gods huwelijk met Israël het basismotief dat door de hele Schrift loopt. Het is, zou je kunnen zeggen, de ruggengraat van de Bijbel.

Het huwelijk en de echtscheiding van Israël

Het verhaal van het huwelijk van Israël begint met Mozes die onze voorouders uit Egypte leidde. Toen ze de berg Sinaï bereikten, openbaarde God Zijn wet aan hen via Mozes. Deze wet was in wezen een huwelijkscontract in de vorm van een verbond en werd ook als zodanig beschouwd. Het wordt het Sinaïverbond of het Mozaïsche verbond genoemd. We moeten hier opmerken dat Christian Identity gebaseerd is op verbondstheologie en niet op vervangingstheologie. De vervangingstheologie leert dat Israël is 'vervangen' door 'de heidenen', die nu 'het geestelijke Israël' zijn door 'gelovigen in Christus' te worden. In wezen leert de vervangingstheologie dat God Zijn oorspronkelijke verbond met Israël heeft verbroken. In latere bewijzen zullen we de verkeerde vertaling van de term 'heidenen' ophelderen en ingaan op de universalistische ketterij die Israël vergeestelijkt en daarmee elke gelovige in Jezus Christus bedoelt.

Op de Sinaï hebben onze voorouders gezworen om de wet van God te gehoorzamen. Toen zij verklaarden: "Alles wat de HEERE gezegd heeft, zullen wij doen" (zie Exodus 19:8), legden zij hun huwelijksgevolgen af. Op zijn beurt beloofde God om een echtgenoot te zijn voor zijn bruid, Israël. Hij sloot een verbond met hen. Dit huwelijksverbond was voor altijd en omvatte alle nakomelingen van Israël tot op de dag van vandaag. "Want uw Maker is uw echtgenoot, de HEERE der heerschenen is Zijn naam, en uw Verlosser is de Heilige van Israël..." zegt de profeet Jesaja (Jesaja 54:5 KJV). Als onze Echtgenoot beloofde God de Israëlieten te zegenen, ons in dit leven en in het volgende te redden, ons te beschermen, ons te zegenen en ons groot te maken. Wij zijn Zijn uitverkoren volk. "Want gij zijt een heilig volk voor

De HEER, uw God, heeft u uitgekozen om Zijn volk te zijn, een kostbaar bezit boven alle volken die op aarde leven. Deuteronomium 14:2 NKJV. Israël en niemand anders kreeg het verbond als bruid van God. Wij zijn voor eeuwig aan Hem verbonden.

De Israëlieten leerden meer over de wet van God van Mozes terwijl ze door de woestijn reisden naar het Beloofde Land. Soms kwamen ze in opstand en overtraden ze Gods wet, maar God leidde hen geduldig en leerde hen Zijn wegen. Toen ze het land Kanaän bereikten, gebod God hen uitdrukkelijk alle Kanaänieten uit te roeien, het demonische volk dat in het land woonde en hen tot afgoderij zou verleiden (of, om het in huwelijkstermen te zeggen, hen tot overspel zou verleiden). "Wanneer de HEERE, uw God, u in het land brengt waarheen u gaat om het in bezit te nemen, en vele volken voor u verdrijft, de Hethieten, de Girgasieten, de Amorieten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hivieten en de Jebusieten, zeven volken die groter en machtiger zijn dan u, en wanneer de HEERE, uw God, ze voor u zal uitleveren, zult u ze verslaan en volledig vernietigen; u zult geen verbond met ze sluiten en geen genade met ze tonen. U zult geen huwelijken met ze sluiten; u zult uw dochter niet aan zijn zoon geven en zijn dochter niet voor uw zoon nemen. Want zij zullen uw zoon van Mij afkerig maken, zodat hij andere goden zal dienen, en dan zal de toorn van de HEERE tegen u ontbranden en u plotseling vernietigen. Maar zo zult gij met hen handelen: gij zult hun altaren vernietigen, hun afgodsbeelden breken, hun heiligdommen omhakken en hun gesneden beelden met vuur verbranden. Want gij zijt een heilig volk voor de HEERE, uw God; de HEERE heeft u uitgekozen om een bijzonder volk voor Zich te zijn, boven alle volken die op het aardoppervlak zijn. Deuteronomium 7: 1-6 KJV.

Hoewel de Israëlieten de Kanaänieten in veel opzichten overwonnen, hebben zij hen niet volledig uitgeroeid zoals God hun had geboden. Hierdoor bleven de Kanaänieten en andere heidense volken in het land aanwezig - en precies zoals God had gewaarschuwd, werden zij een struikelblok voor Israël.

De Schrift zegt:

"Zij verdelgden de volken niet, van dewelke de HEERE tot hen gezegd had; Maar zij mengden zich onder de heidenen, en leerden hun werken. En zij dienden hun afgoden, die hun tot een strik waren. Ja, zij offerden hun zonen en hun dochteren den duivelen. En zij vergoten onschuldig bloed, het bloed hunner zonen en hunner dochteren, die zij den afgoden van Kanaän offerden; en het land werd met bloed bevlekt." (Psalm 106:34-38, Statenvertaling)

Deze "dुivelen" verwijzen niet naar geestelijke wezens, maar naar afgoden - valse machten en godenbeelden waaraan mensen offers brachten. De zonde van Israël was dat zij zich lieten beïnvloeden door deze heidense volken en hun gebruiken. Door vermenging namen zij heidense praktijken over, inclusief kinderooffers, wat leidde tot diepe geestelijke en morele verdorvenheid.

De kern van de overtreding was ongehoorzaamheid aan Gods bevel om zich te afzonderen en Zijn wet te bewaren. In plaats daarvan omarmde men de gebruiken van de volken die God juist wilde verwijderen, opdat Zijn volk heilig en zuiver zou blijven. Zo werd het land bezoedeld met bloed - niet door een geestelijke duivel, maar door eigenhandige zonde en rebellie tegen Gods orde. Zo staat in de Schrift geschreven dat, omdat de Israëlieten het gebod van God om de Kanaänieten uit te roeien niet gehoorzaamden, de ongehoorzame Israëlieten

zich met dit verboden volk vermengden en hun valse goden begonnen te aanbidden (vermenging leidt altijd tot afgoderij). Ze volgden de wegen van de Kanaänieten, die ernstig zondig waren. God zond profeten om Zijn bruid te waarschuwen zich te bekeren. Hij tuchtigde en corrigeerde Zijn volk. De Israëlieten bekeerden zich een tijdje, maar vervielen vervolgens weer in zonde. Dit ging honderden jaren zo door.

Omdat Israël volhardde in haar afgoderij en ongehoorzaamheid, nam God de laatste stap: Hij scheidde van haar. Via de profeten gaf Hij haar een echtscheidingsbrief (zie Jeremia 3:8). Door middel van de Assyrische deportaties verdreef Hij Israël uit het land dat Hij hun had gegeven. Zo werd Israël een "verloren schaap", gescheiden van hun Herder. Maar in Zijn grote liefde voor Zijn bruid beloofde God dat Hij Israël op een later tijdstip met Zichzelf zou verzoenen, in wezen door opnieuw met haar te trouwen door middel van een Nieuw Verbond. "Maar dit is het verbond dat Ik met het huis van Israël sluiten, verklaart de HEER. Ik zal Mijn wet in hun gedachten leggen en die in hun hart schrijven. En Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn" Jeremia 31:33 Berean Study Bible.

Hier kunnen we ons afvragen hoe groot de liefde van God voor Israël moet zijn geweest, dat Hij Zijn ontrouwe vrouw deze belofte van verzoening deed door middel van een Nieuw Verbond. Hij strafte haar om haar te corrigeren. We moeten echter opmerken dat God geen genade betoonde aan de omringende volken waarmee Israël overspel had gepleegd. Zij kenden God niet. Hij had geen belofte gedaan om hen te redden of te behouden, en Zijn eigen wet veroordeelde zowel de overspelige vrouw als haar minnaars ter dood. Hij vernietigde hen, maar Hij spaarde Zijn bruid, hoewel Hij haar streng tuchtigde.

Om dit scenario van huwelijk, echtscheiding en hertrouwen goed te begrijpen, moeten we enkele basisfeiten kennen over de wetten van het Oude Testament met betrekking tot het huwelijk. Wanneer een Israëlitische man met een vrouw trouwde, werd zij zijn eigendom en was zij hem gehoorzaamheid en trouw verschuldigd. In ruil daarvoor was hij verantwoordelijk voor het onderhouden en beschermen van haar en hun kinderen. Als een vrouw overspel pleegde (wat valt onder de term 'onreinheid' in Deuteronomium 24:14), werden zowel zij als de schuldige man ter dood gebracht. Een man kon van zijn vrouw scheiden (maar een vrouw kon niet van haar man scheiden). Als een man van zijn vrouw scheidde, moest hij haar volgens de wet een scheidingsbrief geven, een schriftelijk document. Dit document beschermde de gescheiden vrouw als ze opnieuw zou trouwen. Het bewees dat ze vrij was van haar huwelijk met haar eerste man. Zonder de echtscheidingsakte konden zij en haar nieuwe man worden beschuldigd van overspel, waardoor ze beiden het risico liepen te worden gestenigd. Deze wetten waren bedoeld om zonde uit het land te weren en Israël te behouden als een heilig volk dat aan God was gewijd.

De huwelijks- en echtscheidingswetten verklaren waarom God de Israëlieten deze retorische vraag stelde: "Waar is je echtscheidingsakte?" (zie Jesaja 50:1). God had Zijn vrouw geen echtscheidingsakte gegeven (maar Hij zou dat wel doen in Jeremia 3:8). Israël was een overspelige vrouw, nog steeds getrouwd met God, maar hoerend door valse goden te aanbidden, ernstige zonden en misdaden te begaan en de Wet te negeren. Als collectieve overspelige vrouw (net als een individuele overspelige vrouw) werd Israël daarom volgens de wet veroordeeld tot de doodstraf. Hoewel God Israël met echtscheiding strafte - met andere woorden, Hij verstootte haar - door middel van militaire nederlagen en deportaties, beloofde Hij haar van de dood te redden. Hij beloofde haar te verlossen, te redden en opnieuw met haar te trouwen. Maar er was een formidabel probleem: Zijn eigen wet verbood een man om

opnieuw te trouwen met een ontrouwe, overspelige vrouw. Een dergelijk hertrouwen werd als een gruwel beschouwd. De situatie leek hopeloos, maar hier komt de missie van Christus (die Zijn dood omvatte) voor de verloren schapen van het huis van Israël om de hoek kijken.

Wanneer een man een vrouw neemt en met haar trouwt, en zij vindt geen genade in zijn ogen omdat hij iets onreins in haar heeft gevonden, en hij schrijft haar een echtscheidingsakte, geeft die aan haar en stuurt haar weg uit zijn huis, en zij vertrekt uit zijn huis en gaat een andere man tot vrouw nemen, en deze laatste man haar verafschuwt en haar een echtscheidingsakte schrijft, die aan haar geeft en haar uit zijn huis wegstuurt, of als de laatste man die haar tot vrouw heeft genomen, sterft, dan mag haar vroegere man, die haar heeft verstoten, haar niet terugnemen om haar tot vrouw te hebben, nadat zij ontheiligd is geworden; want dat is een gruwel voor de HEERE, en gij zult geen zonde brengen over het land dat de HEERE, uw God, u geeft als erfdeel geeft" Deuteronomium 24:1-4 NKJV.

Omdat God niet kan liegen, schendt Hij nooit Zijn eigen beloften of Zijn eigen Wet. Hoe kon Hij dan Zijn belofte om opnieuw te trouwen met het overspelige Israël nakomen, terwijl een dergelijk huwelijk tegen de Wet is? Overspel (wat niet alleen seksuele misdaden omvat, maar ook rassenvermenging of "vervuiling" van de bloedlijn) is een ernstige misdaad. Omdat Israël een ontrouwe vrouw was, stond haar de doodstraf te wachten. Dit was geen eeuwige dood (aangezien heel Israël zal worden gered), maar een tijdelijke vernietiging. Zonder de verlossende dood van Christus had Israël volgens de wet vernietigd moeten worden en had het niet kunnen voortbestaan om uiteindelijk u en mij vandaag de dag voort te brengen. Om bevrijd - of gered - te worden van veroordeling, tijdelijke ondergang en de doodstraf, had zij een Verlosser nodig. God beloofde te komen als haar Verlosser (meer over hoe Hij haar redde volgt zo dadelijk), maar om Zijn belofte om met Zijn verlost bruid te hertrouwen te kunnen nakomen, moest Hij als Echtgenoot sterven.

Samenvattend: Zoals we in het fragment uit Deuteronomium 24 zien, was het een gescheiden vrouw verboden om opnieuw te trouwen met de man die haar had gescheiden. Maar als hij was overleden, was zij vrij van haar huwelijk met hem en van de wetten die dat huwelijk regelden, waaronder de doodstraf voor haar overspel en het verbod om opnieuw met hem te trouwen.

Wat moeten we hiervan denken?

Gods oplossing overstijgt onze aardse logica. Laten we dit scenario eens doornemen, waarbij we in gedachten houden dat het scenario niet alleen hypothetisch is, maar ook menselijkerwijs onmogelijk. Volgens de wet moest een overspelige vrouw, om wettelijk te kunnen hertrouwen met haar oorspronkelijke echtgenoot, eerst sterven. Het is natuurlijk volstrekt onmogelijk voor haar om met een dode man te hertrouwen, maar wettelijk gezien was dat de enige manier waarop ze met hem kon hertrouwen. Alleen de dood van haar man kon haar namelijk bevrijden van de wetten die haar oorspronkelijke huwelijk met hem regelden, inclusief het verbod om met hem te hertrouwen. In menselijke termen is dit tegenstrijdig en onmogelijk. Maar we hebben het hier over Gods termen, en bij God is niets onmogelijk.

God overtreedt Zijn eigen wet niet. In plaats daarvan gaf Hij ons een transcendent plan voor onze redding en ons hertrouwen met Hem in het leven en de dood van Jezus (Jezus) Christus, onze Verlosser en Verlosser, God die in het vlees kwam. Toen Christus stierf, werden niet

alleen de zonden van Israël vergeven, maar werd Israël ook bevrijd van haar oorspronkelijke huwelijk met God op de Sinaï (ook wel het Mozaïsche Verbond genoemd), dat zij had geschonden. Met andere woorden, God overstijgt Zijn eigen wet terwijl Hij deze toch handhaaft. Om Zijn beloften aan de aartsvaders - Abraham, Isaak en Jakob - en Zijn huwelijksverbond met Israël op de Sinaï, zou Hij Israël bevrijden van de doodstraf en door Zijn dood als haar Echtgenoot een nieuw huwelijk mogelijk maken door middel van het Nieuwe Verbond in Christus.

Dit hertrouwen is waarschijnlijk de meest verkeerd begrepen boodschap van de Schrift, maar niettemin vormt het de kern van de Bijbel. God zelf is zowel de Echtgenoot als de Verlosser. In het hele Oude Testament staan vele profetieën die zeggen dat er een Verlosser zou komen om Zijn volk te redden en alles recht te zetten. Ons volk stond onder de doodstraf en had een Verlosser nodig. God zei uitdrukkelijk dat Hijzelf die Verlosser zou zijn en dat er geen andere Verlosser naast Hem (zie Jesaja 45:15). Hij zou in het vlees komen als een mens (een Adamitische, Israëlitische man, afstammeling van David) en Zijn volk, de kinderen van Israël, verlossen. Deze beloften en profetieën werden vervuld door Jezus Christus, die God God in het vlees was.

"Ik, ja Ik, ben de HEERE; en buiten Mij is geen Verlosser" Jesaja 43:11 KJV.

De zonden van Israël verdienden de dood, maar God beloofde haar te redden. Hoe konden haar zonden worden gereinigd zodat zij verlost kon worden? Volgens de wet was de enige manier waarop zonden konden worden gereinigd en vergeven door middel van een offer, of een verzoening. Meestal moest dit offer een onberispelijk lam zijn dat op het altaar werd geofferd. Deze tempeloffers waren een voorafschaduw van Jahshua Christus, het ware Lam van God dat de zonden van de Adamitische wereld zou wegnemen in het Nieuwe Verbond van Zijn bloed (zie Lucas 22:20 en Matteüs 26:28). Het oude Mozaïsche Verbond is gekomen en voorbijgegaan. Wij hebben het niet nageleefd. Maar God heeft ons niet in de steek gelaten en nu hebben wij Christus.

Het Nieuwe Verbond in Christus is gebaseerd op Gods oorspronkelijke verbond met Abraham, het Abrahamitische Verbond, dat niet afhankelijk was van gehoorzaamheid. Het Mozaïsche Verbond werd nietig verklaard, maar het Abrahamitische Verbond blijft van kracht. Dit Nieuwe Verbond is met hetzelfde volk, de kinderen van Abraham, Isaak en Jakob (Israël), en vertegenwoordigt God's hertrouwen met Israël. Wij zijn Abrahams nakomelingen, verlost door Christus in Zijn Nieuwe Verbond. We vallen niet langer onder het oude verbond van de wet, hoewel we ons wel aan de morele wet houden.

Johannes de Doper kondigde aan dat Christus dit Lam van God was. "De volgende dag zag Johannes Jezus naar zich toe komen en zei: 'Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt!'" Johannes 1:29 NKJV. (Bedenk dat "wereld" verwijst naar de Israëlieten en het blanke Adamitische volk als het enige ras dat door God is geschapen, niet naar alle mensachtige bewoners van de aardbol.) Om Zijn veroordeelde vrouw te verlossen, zou God Zelf het offerlam zijn dat haar zonden zou reinigen volgens de Wet. Jahshua Christus is God in het vlees (zie Jesaja 9:6 waar de beloofde Verlosser de "Machtige God" en "Eeuwige Vader" wordt genoemd), en Hij is het onbevleete Lam omdat Hij heilig is en nooit gezondigd heeft. Hij is de verzoening voor onze zonden. Hij stierf om de wet te vervullen: om ons, Zijn volk, door Zijn dood als Lam van onze zonden te reinigen; en door Zijn dood als Echtgenoot, het wettelijk mogelijk te maken om verzoend te worden met Zijn gereinigde bruid, Israël, en

ons terug te nemen als Zijn vrouw. Nu begrijpt u misschien wat er bedoeld wordt met de uitdrukking "het grootste liefdesverhaal ooit verteld".

Opgemerkt moet worden dat de hedendaagse kerken prediken dat Christus voor ieders zonden is gestorven. Dit is de valse leer van het universalisme. Bedenk dat zonde de overtreding van de Wet is, en alleen de kinderen van Israël hebben ooit de Wet ontvangen (zie Psalm 147:19-20). Daarom werd van geen enkel ander volk of natie verwacht dat zij de Wet van God zouden onderhouden. In feite had de Wet niets met hen te maken.

Christus verwees tijdens Zijn bediening naar Zichzelf als de Bruidegom (zie Matteüs 9:15). Zijn voorloper, Johannes de Doper, getuigde dat Jezus de Bruidegom was (zie Johannes 3:29). Christus was (en is) God; dezelfde God die Zijn volk Israël op de berg Sinaï trouwde; dezelfde God die Israël berispte en kastijdde vanwege haar zonden en afgoderij; dezelfde God die uiteindelijk van Israël scheidde vanwege haar overspel en haar verspreidde over de volken; dezelfde God die beloofde Zijn eigen vrouw te verlossen en opnieuw te trouwen. Jahshua Christus is de Echtgenoot die Zijn volk opnieuw zou trouwen, die beloofd had: "Ik zal u voor altijd met Mij verloven; Ik zal u verloven in gerechtigheid en rechtvaardigheid, in liefdevolle toewijding en mededogen. En Ik zal u verloven in trouw, en u zult de HEERE kennen" Hosea 2:19 Berean Study Bible.

We moeten opmerken dat Christus God geen polygamist is. Hij heeft niet meerdere vrouwen. Hij heeft slechts één vrouw: het volk van Israël, de onvermengde nakomelingen van Jakob. Hij trouwde alleen met Israël op de Sinaï toen Hij haar Zijn wet gaf als huwelijksverbond. Zoals David in de Psalmen zei, gaf Hij Zijn wet aan geen enkel ander volk. "Hij verkondigt Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en Zijn oordelen aan Israël. Zo heeft Hij met geen ander volk gedaan, en Zijn oordelen hebben zij niet gekend. Loof de HEERE!" Psalm 147:19-20 NKJV. Daarom kwam God in Christus alleen voor de verloren schapen van het huis van Israël. Wij blanke Europeanen zijn de Israëlieten, Zijn uitverkoren volk - en het enige volk - dat voorbestemd is om opnieuw met God te trouwen door middel van het Nieuwe Verbond in Christus, omdat wij het enige volk zijn dat in de eerste plaats met God trouwde op de Sinaï.

De verloren schapen van het huis van Israël

Om terug te komen op de vraag die we aan het begin stelden: waarom reisden de apostelen van Christus alleen naar Europa om het evangelie te verspreiden en niet naar andere landen, zoals Afrika of het Verre Oosten? Waarom beperkten ze hun zendingsreizen tot de Romeinse wereld van hun tijd? Heel eenvoudig: ze gehoorzaamden de instructies van Christus. Ze zochten de verloren Israëlieten die zich al lang geleden over de Europese landen hadden verspreid en daar hun eigen naties hadden opgebouwd. Deze afstammelingen van Israël waren verloren schapen zonder hun Herder. Zoals Christus had gezegd toen Hij in Palestina was: "En ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet ik leiden, en zij zullen Mijn stem horen, en er zal één kudde en één herder zijn" (Johannes 10:16 NKJV). Het was de missie van Christus om Zijn schapen niet alleen in Palestina te verzamelen, maar ook overal waar zij waren verdwaald. Om die reden verklaarde Hij duidelijk dat Hij slechts voor één volk was gekomen, de verloren schapen van het huis van Israël, het hele volk dat genetisch en biologisch Israël was en is.

In de hele Bijbel verwijst God vaak naar Zijn volk als Zijn schapen, zoals in Psalm 95:7: "Want Hij is onze God, en wij zijn het volk van Zijn weide, en de schapen van Zijn hand..." Jezus Christus is niet alleen het Lam van God dat de zonden van de wereld wegneemt; Hij is ook de Goede Herder: "Ik ben de goede herder; en Ik ken de mijnen, en de mijnen kennen Mij", Johannes 10:14 NKJV. Zelfs de meest oppervlakkige bijbellezer is bekend met Psalm 23, die begint met: "De HEERE is mijn herder; mij zal niets ontbreken."

Wij zijn Zijn schapen, maar laten we eens nader kijken naar de uitdrukking "verloren schapen". Wat betekent "verloren" in dit geval? Verloren in geografische zin? Verloren in de zin van verdoemd? Verloren omdat God ze kwijt was? En nog belangrijker, waarom waren ze verloren? Net zoals de zonde van Israël haar scheiding en deportaties veroorzaakte, zo zorgden de zonde en voortdurende ongehoorzaamheid van Israël ervoor dat God Zijn schapen verstrooide. Zo raakte Israël "verloren" in die zin dat zij schapen waren die van hun Herder waren gescheiden. Zonder hun herder zijn schapen verloren en dwalen zij rond. De oude Israëlieten wilden valse goden aanbidden, en God liet hen begaan. Zij werden verloren schapen omdat zij vastbesloten waren afgoderij te bedrijven en valse herders te volgen. Maar toch, de barmhartigheid van God volgden hen. De profeet Ezechiël, die namens God sprak, zei: "Zoals een herder zijn kudde zoekt op de dag dat hij zich onder zijn verspreide schapen bevindt, zo zal Ik Mijn schapen zoeken en hen bevrijden uit alle plaatsen waar zij verspreid zijn op een bewolkte en donkere dag" Ezechiël 34:12 NKJV.

Onze voorouders werden verspreid en verspreidden zich in de eeuwen na de deportaties (en in mindere mate vóór de Assyrische en Babylonische deportaties) geleidelijk over Europa. De bediening van Christus, de Goede Herder, was om Zijn verspreide kudde te verlossen en te herenigen. Hij verklaarde in niet mis te verstane bewoordingen dat Zijn schapen Zijn stem zouden horen en één kudde zouden worden. Het kleine aantal Israëlieten in Judea ten tijde van Christus was slechts een klein deel van deze kudde. De rest was verspreid over Europa. De missie om hen weer bijeen te brengen werd toevertrouwd aan de apostelen en de volgende generaties christenen die het evangelie bleven verspreiden. In de loop van honderden jaren bekeerden Europa en de blanke Adamitische wereld zich van het heidendom en werden zij het enige christelijke volk. Dit was de hereniging van Zijn volk, Zijn verloren schapen, zoals God had beloofd. Hij werd opnieuw hun Herder.

Samenvattend waarom Christus alleen voor de verloren schapen van het huis van Israël kwam: Om Zijn verbond met Israël te vervullen, kwam God als mens, Jahshua (Jezus) Christus, naar beneden en stierf aan het kruis voor Zijn afgedwaalde bruid. Door Zijn offerdood als het Lam van God bevrijdde Hij Zijn vrouw van de doodstraf voor haar zonden. Door uit de dood op te staan, kon Hij wettelijk opnieuw trouwen met Zijn bruid. Hij zond Zijn apostelen uit om Zijn verloren volk te zoeken en te vinden, dat al lang verspreid was over de Europese landen. Deze blanke Europeanen waren de menigte van volken en koningen die beloofd waren uit Abraham en Sara (zie Genesis 17:6 en 16). Zo werd het uitverkoren volk van God weer verzameld in Christus.

Nu, als Zijn herenigd volk, wachten we op de volledige en definitieve collectieve verzoening van het Bruiloftsmaal van het Lam en de definitieve vernietiging van de vijanden van God. Deze visie van het Bruiloftsmaal werd aan de apostel Johannes gegeven:

Het woord engel in de oorspronkelijke Griekse grondtekst is angelos, en betekent eenvoudigweg “boodschapper”. Dit hoeft geen bovennatuurlijk wezen te zijn, zoals men vaak denkt, maar kan net zo goed een mens zijn die een boodschap van God overbrengt.

Het woord visioen, zoals door kerkgelovigen vaak gebruikt, roept beelden op van bovennatuurlijke hallucinaties of extatische ervaringen. In werkelijkheid is het woord visioen eenvoudigweg een openbaring — een onthulling of bekendmaking van waarheid. En precies dat is ook waar het boek Openbaring (Grieks: Apokalypsis) voor staat: het onthullen van dat wat eerder verborgen was. In die zin is het boek Openbaring zelf het visioen, of beter gezegd: de openbaring die Johannes ontving en moest opschrijven.

Johannes’ openbaring is de bekroning van het Nieuwe Verbond, Gods nieuwe huwelijk met Zijn volk. Zijn volk zijn de nakomelingen van Abraham, Isaak en Jakob, de hervezamelde verloren schapen van het huis van Israël. Daarom kwam Jezus alleen voor de verloren schapen van het huis van Israël.

10) De Bijbel profeteerde: Israël zou een nieuwe taal krijgen

HEBREW ALPHABET					
	NAME	SYMBOL		NAME	SYMBOL
	ALEPH	א		LAMED	ל
	BET/VET	ב		MEM	מ
	GIMEL	ג		NUN	נ
	DALET	ד		SAMECH	ס
	HEY	ה		AYIN	ע
	WAV	ו		PEH	פ
	ZAYIN	ז		TZADI	צ
	CHET	ח		QOPH	ק
	TETH	ט		RESH	ר
	YUD	י		SHIN	ש
	CHAF	כ		TAU	ת

Veruit de meest populaire bijbelvertalingen van vandaag zijn allemaal in het Engels. Of het nu Amerikaans Engels of Brits Engels is.

Duizenden jaren geleden profeteerde de Bijbel dat de oude Hebreeuwse taal van onze voorvader Abraham en zijn nakomelingen, de twaalf stammen van Israël, voorgoed zou uitsterven. Het Hebreeuws zou een dode taal worden, die nooit meer tot leven zou komen. In plaats daarvan zou God de kinderen van Israël een nieuwe taal geven. Deze nieuwe taal zou een zuiverdere taal zijn, of een 'betere' taal, een taal waarin we Zijn naam, Jezus Christus, zouden aanroepen. Net zoals het Beloofde Land niet de eindbestemming was voor Gods volk, zou Hebreeuws ook niet de definitieve taal van ons volk worden. God had grotere plannen voor zowel ons land als onze taal.

"Want dan zal Ik het volk een zuivere taal geven, opdat zij allen de naam van de Heer mogen aanroepen en Hem met één mond dienen" (Zef. 3:9).

De profeet Jesaja voorspelde ook dat God tot Israël zou spreken in een nieuwe taal, die werd omschreven als 'stamelende lippen' en 'een andere taal'. We kunnen ons afvragen wat deze beschrijvingen betekenen. Om dit te begrijpen, moeten we deze profetie en de bijbehorende uitdrukkingen bekijken vanuit het perspectief van de mensen in de tijd van Jesaja. Als onze voorouders uit het oude Israël van duizenden jaren geleden ons modern Engels zouden horen spreken, zou onze taal voor hen zeker klinken als stamelende lippen en een andere taal. 'Stamelende lippen' zou moeilijk te verstaan spraak zijn, en 'taal' betekent gewoon een taal. 'Want met stamelende lippen en een andere taal zal Hij tot dit volk spreken' (Jesaja 28:11).

Dit is een belangrijke profetie, omdat de taal van een volk verband houdt met hun identiteit. Aangezien God beloofde dat Zijn volk een nieuwe taal zou krijgen, moeten we ons afvragen: "Wat is deze nieuwe taal? Spreken we die vandaag de dag?" Als wij blanke Europeanen de ware afstammelingen van Abraham zijn - en dat zijn we zeker - dan spreken we toch zeker deze nieuwe taal? Natuurlijk doen we dat! De "nieuwe taal" is Engels. Denk er eens over na. Engels is de eerste taal van het Verenigd Koninkrijk, Amerika, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland en andere inheemse blanke landen. Bovendien spreekt een groot deel van de inheemse Europese bevolking vloeiend Engels als tweede taal. In feite is Engels de "lingua franca" of gemeenschappelijke taal van blanke mensen en de blanke beschaving over de hele wereld. Het is de "nieuwe taal" van het Israëlietische volk.

Bijna alle blanken die vandaag de dag leven (vooral de jongere generaties) spreken of begrijpen ten minste Engels. De meest erkende bijbelvertaling ter wereld is de King James Bible, een Engelse vertaling, evenals andere populaire vertalingen zoals de New International Version, de American Standard Version en nog veel meer. Aangezien de Israëlieten blank waren en deze belofte van een nieuwe taal aan hen werd gegeven, kan alleen het Engels - de taal van de blanken - de nieuwe taal van de kinderen van Israël zijn. Of, om het anders te zeggen, de identiteit van een volk hangt samen met hun gemeenschappelijke taal. Engels is alomtegenwoordig onder blanken, de ware Israëlieten, dus we kunnen met zekerheid zeggen dat de beloofde nieuwe taal het Engels is. Welke andere taal zou het kunnen zijn?

Wat moeten we dan denken van de mensen die beweren het oude Hebreeuws nieuw leven te hebben ingeblazen? Een taal nieuw leven inblazen die volgens het plan van God zou uitsterven? Ontkennen deze mensen niet de realiteit van God en Zijn profetieën en noemen ze Hem een leugenaar? Profetieën ontkennen is God een leugenaar noemen. Profetieën ontkennen, negeren of verdoezelen is geen kleinigheid. Het is zelfs godslastering. De waarheid is dat alle moderne zogenaamd herleefde "Hebreeuwse" talen in niets lijken op het oude Hebreeuws dat onze voorvaders spraken. Deze gereconstrueerde talen zijn slechts bleke schaduwen en verbasterde versies van het echte Hebreeuws. Alleen nep-Israëlieten zouden zich in deze farce storten en nep-Hebreeuws spreken. Maar dat is precies wat er vandaag de dag gebeurt.

Een van de redenen waarom valse Israëlieten weggelopen met hun bedrog van 'herleefd' Hebreeuws, is grotendeels omdat ons volk zich er niet van bewust is dat het Engels en alle moderne Europese talen hun wortels hebben in het oude Hebreeuws. In feite is het Hebreeuwse alfabet het moederalfabet van al onze blanke Europese talen. Met een beetje studie is het mogelijk om na te gaan hoe dit zo is gekomen. De geschiedenis leert ons dat tijdens de oude verspreiding van de Israëlieten, de Feniciërs hun Hebreeuwse/Fenicische

alfabet (deze alfabetten waren identiek) meenamen naar Griekenland. Als gevolg daarvan is het Griekse alfabet afgeleid van het Hebreeuwse alfabet. De Romeinen namen het Griekse alfabet over en gebruikten het om hun Latijnse alfabet te vormen. Het Latijn heeft op zijn beurt een grote invloed gehad op al onze moderne Europese talen, zoals het Engels, Frans, Duits, Nederlands, Spaans, enzovoort. Alle Germaanse stammen konden de klanken van hun dialecten gemakkelijk aanpassen aan het Latijnse alfabet. Aangezien alle Europeanen afstammen van hetzelfde ras dat oorspronkelijk dezelfde taal sprak (het oude Hebreeuws), is het logisch dat zij gemakkelijk een op het Hebreeuws gebaseerd alfabet hebben overgenomen. Zo kunnen we onze Europese talen stap voor stap terugvoeren tot het Hebreeuws. De profetie van Jesaja over een nieuwe taal voor de Israëlieten is in vervulling gegaan. We gebruiken variaties op het oude Hebreeuwse alfabet dat onze Israëlitische voorouders gebruikten, alleen met een "nieuwe tong" of een "zuiverder taal", zoals de Bijbel zegt.

Het Fenicisch is een vorm van het Hebreeuws

Maar bepaalde moderne bedriegers verdraaien en ontkennen deze historische taalkundige feiten door te beweren dat Hebreeuws en Fenicisch verschillende en afzonderlijke talen zijn, dat het Fenicische alfabet afkomstig is van de Kanaänieten en dat het 'moderne Hebreeuws' de echte en oorspronkelijke Hebreeuwse taal is die nieuw leven is ingeblazen. Al deze beweringen zijn volstrekte leugens. Andere bedriegers en misleiders - vaak academici - beweren dat het oude Hebreeuws eigenlijk een Kanaänitische taal was die de Israëlieten overnamen toen ze zich in het land Kanaän vestigden. Wat ze in feite zeggen, is dat de oude Hebreeën geen eigen taal hadden. Ook dat is een leugen.

Om deze misleidingen te weerleggen, hoeven we alleen maar naar archeologische vondsten te kijken. Allereerst kan worden aangetoond dat de Kanaänieten spijkerschrift gebruikten, een schriftsysteem dat totaal verschilt van het Hebreeuws. Spijkerschrift was verwant aan de Babylonische taal. Toen de Israëlieten het land Kanaän binnenvielen en veroverden, stuurden de Kanaänieten meerdere brieven (documenten die de Amarna-brieven worden genoemd) naar Egypte met het verzoek om militaire hulp. Deze kleitabletten zijn opgegraven en er is duidelijk te zien dat ze in spijkerschrift zijn geschreven. Aangezien de Egyptenaren hiërogliefen gebruikten, was er geen reden waarom de Kanaänieten brieven in spijkerschrift aan hen zouden schrijven, tenzij spijkerschrift het eigen schriftsysteem van de Kanaänieten was.

Ten tweede kan gemakkelijk worden aangetoond dat het oorspronkelijke Hebreeuwse alfabet identiek was aan het vroege Fenicische alfabet. Zoals we in eerdere bewijzen hebben besproken, waren de Feniciërs Israëlieten en spraken beide groepen dezelfde taal. Dit blijkt uit de talrijke oude kleitabletten en inscripties die in heel Palestina zijn opgegraven. Deze tabletten beslaan vele eeuwen van het koninkrijk en zijn geschreven in het Hebreeuwse/Fenicische alfabet. Maar het belangrijkste is dat deze taal pas in de geschiedenis verscheen nadat de Israëlieten het land Kanaän hadden veroverd. Voor die tijd zijn er geen schriftelijke verslagen van. De enige conclusie die we kunnen trekken, als we eerlijk zijn, is dat de Israëlieten in die tijd de enige mensen waren die het Hebreeuwse/Fenicische alfabet en de Hebreeuwse/Fenicische taal gebruikten en dat ze deze met zich meenamen waar ze ook gingen (ook naar Europa).

Maar om volledig te begrijpen hoe het 'moderne Hebreeuws' verschilt van het oude Hebreeuws/Fenicisch, moeten we de geschiedenis van het Koninkrijk Israël wat nader bekijken. Toen de Israëlieten in 722 v.Chr. werden gedeporteerd (het Noordelijke Koninkrijk en delen van het Zuidelijke Koninkrijk), werden ze verspreid over het Assyrische Rijk, zoals we in eerdere Bewijzen hebben uitgelegd. Een klein restant van de Israëlieten bleef achter in en rond Jeruzalem in het Zuidelijke Koninkrijk, maar ongeveer honderd jaar later werden zij door de Babyloniërs gedeporteerd en naar Babylonië gebracht. Hier komt het belangrijke deel: de grotere groep Israëlieten die door de Assyriërs was gedeporteerd, keerde nooit terug naar Palestina. In plaats daarvan migreerden zij in opeenvolgende golven naar Europa. Van het kleinere aantal Israëlieten in Babylon keerden er echter enkele duizenden wel terug. Maar tijdens hun verblijf in Babylon (ongeveer zeventig jaar) waren hun alfabet, schrift en taal sterk beïnvloed door de Babylonische taal. Dit is grotendeels waar het "moderne Hebreeuws" vandaan komt. In feite is het moderne Hebreeuws een Babylonische verbastering van het oude Hebreeuws, vermengd met een mengelmoes van woorden die door de eeuwen heen door rondtrekkende Kanaänitische kooplieden uit andere culturen zijn gestolen. Maar daar komen we zo op terug.

Hebreeuwse woorden in Europese talen

Aan de andere kant werden onze Europese talen sterk beïnvloed door het zuivere oude Hebreeuws zoals dat door de aartsvaders werd gesproken. Er was geen Babylonische corruptie en geen taalkundige bijdragen van rondtrekkende 'Joodse' kooplieden. Door de eeuwen heen hebben veel geleerden deze Hebreeuwse taalkundige wortels aangetoond. Een van hen was de Welshe puriteinse geestelijke Charles Edwards, die in 1676 zijn bevindingen over de nauwe band tussen het Hebreeuws en het Welsh publiceerde. Studies als deze zijn echter grotendeels genegeerd, belachelijk gemaakt en zelfs het zwijgen opgelegd. We zouden er verstandig aan doen deze vijandigheid in twijfel te trekken.

Er is ontdekt dat de oudste Europese talen, zoals Welsh, Iers en andere oude Keltische talen, het meest lijken op het oude Hebreeuws. Dat is niet zo gek, want we weten dat de Fenicische Israëlieten al heel vroeg, lang voor de deportaties, tot aan de Britse eilanden kwamen, waar ze kolonies stichtten. Aangezien deze oudere talen niet zo sterk "vervuild" waren als andere Europese talen, is het logisch dat ze dichter bij hun oorspronkelijke wortels zijn gebleven. Deze talen bestaan nog steeds en we kunnen gemakkelijk zien dat ze dichter bij het oude Hebreeuws staan dan het zogenaamde "moderne Hebreeuws".

Aan de andere kant zijn de Germaanse talen ontstaan bij de Israëlieten die veel later werden gedeporteerd en over Assyrië verspreid. Deze Israëlieten maakten gedurende vele eeuwen een lange, zware migratie naar Europa. Onderweg raakten ze in contact met andere Adamitische en Israëlitische volkeren, met name de Assyriërs en Perzen, en dit beïnvloedde hun taal. Een paar Engelse woorden die vandaag de dag nog steeds worden gebruikt, zoals paradise, assassin en bazaar, waren ooit Perzische woorden.

In Griekenland vermengden de Israëlitische Danaan-Grieken hun cultuur met die van de Israëlitische Ioniërs die daar al woonden. Het Grieks zou dus op natuurlijke wijze zijn geëvolueerd tot deels Hebreeuwse en deels Ionische dialecten en talen. Op een vergelijkbare manier zouden de Romeinen de Griekse taal hebben meegebracht (aangezien zij oorspronkelijk uit Troje kwamen) en zich taalkundig hebben vermengd met de culturen in

Italië (de Etrusken waren Lydiërs die afstamden van Lud). Zo kunnen we ook zien hoe zowel het Grieks als het Latijn hun werkelijke oorsprong in het Hebreeuws hebben.

Als we ons realiseren dat de Franken, die oorspronkelijk een Germaanse taal spraken, het gebied dat nu Frankrijk heet veroverden en zich vermengden met de Galliërs die daar al woonden (die geromaniseerd waren en een dialect van het Latijn spraken), dan zouden we natuurlijk verwachten dat de Franse taal een mengeling is van Germaans en Latijn, wat ook zeker het geval is. Hetzelfde taalevolutiepatroon deed zich voor bij de Goten die de Iberische stammen in Spanje veroverden, en bij de andere Germaanse stammen die heel Europa veroverden en hun talen absorbeerden.

Uit de geschiedenis blijkt dus waarom alle Europese talen tot op de dag van vandaag afgeleiden van het Hebreeuwse/Fenicische alfabet gebruiken, hoewel deze zijn aangepast aan verschillende talen. Het is een feit dat talen voortdurend in ontwikkeling zijn. Zelfs het zeer oude Hebreeuws is geëvolueerd van pictogrammen naar letters. We kunnen ook zien waarom het Engels zich heeft ontwikkeld tot de "grootste" taal met de meest uitgebreide woordenschat ter wereld, doordat delen van bijna alle blanke Europese stammen zich op een bepaald moment in Engeland en, in mindere mate, op de Britse eilanden hebben gevestigd. De Engelse taal weerspiegelt dus de grootste diversiteit van op het Hebreeuws gebaseerde Europese talen die op het Hebreeuws zijn gebaseerd.

Het moderne Hebreeuws is geen Hebreeuws

Aangezien Engels de nieuwe taal is die God aan de ware Israëlieten heeft beloofd, laten we eens nader kijken naar de valse taal die als modern Hebreeuws wordt verkocht. Als een groep niet-Israëlieten zich zou voordoen als de historische Israëlieten, zou het logisch zijn dat ze niet alleen zouden doen alsof ze hun gebruiken volgden, maar ook zouden doen alsof ze het oude, oorspronkelijke Hebreeuws spraken.

Het moderne Hebreeuws, de officiële taal van het moderne Israël, is voornamelijk een mengeling van woorden uit mogelijk honderden talen, allemaal samengesmolten met overblijfselen van corrupt Babylonisch Hebreeuws en gekruid met een paar echte Bijbelse Hebreeuwse woorden. Met andere woorden, het is een mengelmoes, op smaak gebracht met een snufje echt Hebreeuws (zoals bewaard in de Bijbel) om de indruk van oud Hebreeuws te wekken. Aangezien de rondtrekkende Kanaänitische kooplieden (geen echte Israëlieten maar Edomieten) eeuwenlang in bijna elke cultuur hadden geleefd en voortdurend tussen gastlanden reisden, zou het logisch zijn dat hun taal bestond uit stukjes en beetjes die ze hier en daar hadden opgepikt. Deze taalkundige zakkenrollerij werd toegevoegd aan het verminkte, door Babylon beïnvloede "Hebreeuws" en wat Bijbels Hebreeuws en groeide uit tot een eigen taal, het moderne Hebreeuws.

Als we de evolutie van het echte Hebreeuws en het valse Hebreeuws volgen, is het van cruciaal belang om de juiste historische context te hebben. Vergeet niet dat de echte Israëlieten door de Assyriërs werden gedeporteerd en dat deze Israëlieten later naar Europa migreerden. Ongeveer honderd jaar na de Assyrische deportaties werden de overgebleven Israëlieten door de Babyloniërs gedeporteerd. Ongeveer zeventig jaar later keerden ongeveer 40.000 Israëlieten terug naar Jeruzalem en bleven ze de Hebreeuwse religie beoefenen. Maar rond 150 v.Chr. begonnen machtswellustige hogepriesters, te beginnen met Johannes Hyrcanus, de omringende Edomieten met geweld te bekeren, hoewel dit expliciet tegen de

wet van God was. Zo werden de Edomieten "Joden" en ondermijnden zij de ware Hebreeuwse religie, vermoordden zij uiteindelijk Christus en gaven zij aanleiding tot het Talmoedische jodendom. Deze Edomieten, die ook afstammen van de vervloekte Kaïn via de Hittitische vrouwen van Esau, werden na de verovering van Jeruzalem in 70 n.Chr. door de Romeinen als zwervende Joden over de volken verspreid. De mensen die gewoonlijk als 'Joden' worden beschouwd, zijn dus helemaal geen Israëlieten, maar Edomieten en Kanaänieten. De taal die zij spreken is geen echt Hebreeuws.

De meeste mensen zijn zich totaal niet bewust van de taalkundige misleiding die de afgelopen twee eeuwen op de wereld is gepleegd. Via de zionistische beweging werkten joden samen om een universele taal onder elkaar te ontwikkelen, en deze inspanning kwam tot volle bloei na de oprichting van de staat Israël. Maar het moderne Hebreeuws - de zogenaamde 'heropleving' van het oude Hebreeuws - begon eigenlijk al eerder met een Litouwse seculiere jood die de naam Eliezer Ben-Yehuda (1858-1922) aannam. Toen BenYehuda (geboren als Eliezer Perelman) in 1881 naar Palestina verhuisde, werden daar Jiddisch, Frans, Arabisch en, in mindere mate, een aangepaste versie van middeleeuws (d.w.z. verbasterd) Hebreeuws gesproken. Ben-Yehuda propageerde het idee om het oude Hebreeuws nieuw leven in te blazen en tot nationale taal te maken, en dit idee kreeg steun van andere seculiere nationalistten. Ben-Yehuda stelde het eerste moderne Hebreeuwse woordenboek samen. Hij vestigde de taalkundige regels die vandaag de dag worden gevolgd door de Academie voor de Hebreeuwse Taal in Jeruzalem, die nieuwe woorden voor het moderne Hebreeuws bedenkt en goedkeurt. En zo gaat het bedenken door.

De taalkundige uitvinding die hierop volgde, werd tot stand gebracht door de 'moderne Hebreeuwse' letters voor te schrijven aan de verschillende Joodse dialecten over de hele wereld en deze dialecten geleidelijk te harmoniseren tot één gestandaardiseerde taal, geschreven in Hebreeuwse letters, die 'modern Hebreeuws' en 'Israëliisch Hebreeuws' werd genoemd. Maar een taal die God God had veroordeeld tot de dood, kan niet weer tot leven worden gewekt als gesproken taal. Het moderne Hebreeuws is in werkelijkheid een onheilge, onsamenhangende lappendeken van Jiddisch, Engels, Arabisch, Grieks, Akkadisch, Perzisch, Turks, Spaans, Duits en andere woorden die de Kanaänitische kooplieden oppikten tijdens hun omzwervingen door blanke landen. Jiddisch, misschien wel het bekendste dialect van de rondtrekkende Kanaänieten en zeer invloedrijk bij het ontstaan van het moderne Hebreeuws, is in werkelijkheid een soort Germaans dialect vermengd met oude Hebreeuwse woorden. Deze taalkundige puinhoop is nauwelijks de taal die Abraham sprak!

Zo ontstond een vervalste 'nieuwe' taal. Deze taal doet zich voor als het oude Hebreeuws dat door de aartsvaders werd gesproken, simpelweg door Hebreeuwse letters te gebruiken om woorden uit verschillende talen weer te geven, die allemaal aan elkaar zijn geplakt. Je zou kunnen zeggen dat het een 'Frankenstein-taal' is, omdat het een dode taal (Hebreeuwse letters) is die aan elkaar is geplakt met delen van moderne en levende talen, waaronder wat Bijbels Hebreeuws, maar waarbij de meeste woorden een andere betekenis en uitspraak hebben gekregen. Als je erover nadenkt: als ik Engelse woorden zou schrijven met Hebreeuwse letters, zou ik dan plotseling Hebreeuws schrijven? Nee, ik vermom gewoon Engels met Hebreeuwse letters. Dit is precies wat het moderne Hebreeuws is: een vermomd taalkundig monster dat in elkaar is geflanst uit dode en levende talen, en dat niets te maken heeft met het echte, oude Hebreeuws. Het is bedrog.

Moderne Hebreeuws is dus een leugen. Het is niet de heropleving van een oude taal, maar een recente uitvinding die bedoeld is om echte Israëlieten te misleiden en de vijanden van Christus te versterken in hun duivelse (tegenstandige) strevingen. Meer is het niet.

Waarom noemen sommigen God “Yahweh” en Jezus “Yeshuah”?

Veel mensen — zelfs binnen zogeheten Israëlgroepen — gebruiken nog altijd de namen Yahweh en Yeshuah om God en Jezus aan te spreken. Maar waarom eigenlijk? Zeker als we beseffen dat het oude Hebreeuws niet hetzelfde is als het moderne Hebreeuws, en dat het oorspronkelijke Hebreeuws van Mozes en de profeten allang verdwenen is.

Zoals al eerder in deze studie is uiteengezet, heeft God aan Zijn volk Israël een nieuwe taal beloofd. En nee, dat is géén mystieke “engelen-taal” vol gebrabbel zoals die in evangelische pinksterkringen wordt nagevolgd, waarbij men zogeheten “verborgen talen” spreekt die niemand kan verstaan — een Babylonische verwarring die God níét bedoeld heeft.

De nieuwe taal waar God over spreekt is niets anders dan de Engelse taal, de taal van het Anglo-Saksische en Keltische volk — de ware nakomelingen van het huis Israël. Deze taal is geen toeval; het is een vervulde profetie. Het is de taal waarin het Woord van God breed verspreid werd over de hele wereld: via de King James Bible.

Als God Zijn volk een nieuwe taal gegeven heeft — waarom houden velen dan vast aan namen als Yahweh en Yeshuah? Waarom grijpen ze terug naar modern-Hebreeuwse klanken die afkomstig zijn uit de joodse traditie — een traditie die juist de Messias ontkent?

Sterker nog: Yeshuah betekent in het modern Hebreeuws letterlijk “Hij die wij ontkennen”. Dat klopt ook volledig met de houding van het moderne judaïsme, dat Jezus Christus nog altijd verwerpt als de Zoon van God en de beloofde Messias.

Deze namen zijn géén heilige namen, maar moderne uitvindingen die niets te maken hebben met de taal van de oorspronkelijke Bijbel. In onze aparte studie “Het gebruik van zogenoemde heilige namen” tonen wij aan dat deze namen niet Bijbels zijn, maar religieuze constructen van een religie die juist het evangelie ontkent.

Wie de Waarheid liefheeft, noemt God gewoon God — en Zijn Zoon Jezus Christus.

De nieuwe taal

In vervulling van de profetie van God is de oorspronkelijke ware Hebreeuwse taal al lang geleden opgehouden een levende taal te zijn en vervangen door een nieuwe taal. Die nieuwe taal is het Engels. Het Engels heeft, net als al onze Europese talen, zijn wortels in het oude Hebreeuws. Zo is de taal van Abraham, Isaak en Jakob geëvolueerd tot de "nieuwe taal" die duizenden jaren geleden werd voorspeld. Wij, de afstammelingen van deze aartsvaders, spreken nu Engels als de belangrijkste taal van de blanke Israëlitische wereld. Onze taal, de Engelse taal, is de nieuwe taal die door God is beloofd. Zo simpel is het eigenlijk.